Alfredo Bryce Echenique

Gradina Iubitei Mele

Vol. 2

Hotărât lucru, Carlitos Alegre nu se născuse pentru a băga de seamă lucrurile din jur, şi cu atât mai puţin dacă acestea erau negative sau neplăcute. Şi, pe lângă asta, la lipsa lui totală de răutate se adăuga un ton de veselă dezinvoltură care era cea mai clară manifestare a unui optimism nestrămutat şi a unei bucurii de a trăi comparabile numai cu neaşteptata lui capacitate de a iubi şi cu surprinzătorul curaj cu care putea înfrunta cele mai grele situaţii, spre uimirea întregii lumi. „Trebuie să ai încredere în nesfârşita bunătate a lui Dumnezeu", spunea el de obicei, în chip de explicaţie. Şi, neîndoielnic, de aceea era instalat acum cu deplină naturaleţe în superba sufragerie din grădină, şi, de la simpla prezenţă a Nataliei, a lui Luigi şi a Mariettei, a Juliei şi a lui Cristobal, până la ultimul obiect al decorului, toate erau pentru el de o uimitoare familiaritate, cu condiţia să fi băgat de seamă existenţa lor, bineînţeles. Am putea spune aşadar că, pentru Carlitos, lumea era totodată o vale a plângerii, desigur, cum este pentru oricine, dar că, în cazul său excepţional, în mijlocul acestei văi atât de urâte şi obtuze, Dumnezeu aşezase o oază specială pe care el nu înceta s-o viziteze, iar Dumnezeu s-o împodobească şi s-o înfrumuseţeze, pentru a pune astfel în lumină trăsătura cea mai pozitivă, mai veselă şi mai frumoasă a catolicismului lui Carlitos Alegre – atât de firesc, de altminteri, încât cineva se referise la el ca la ceva cu adevărat supranatural şi, în orice caz, anterior existenţei înseşi a Bisericii catolice – şi absoluta familiaritate cu care acum îşi asumase faptul că sufrageria şi întreaga grădină a Nataliei, cu slujitorii ei cu tot, erau fericite şi desăvârşite adaosuri pe care Domnul tocmai atunci le introdusese în această oază particulară, care, pe de altă parte, părea că explică însăşi potrivirea atât de mare a numelui de familie din partea tatălui şi luminoasa lui semnificaţie.

— N-o să te plictiseşti, Carlitos? N-o să-ţi fie dor de casa şi de familia ta? Îndrăzni să-l întrebe Natalia, când în realitate ceea ce vedea pe faţa lui Carlitos parcă era ceva ca o fericire la purtător.

— Cum de ţi-a venit să mă opreşti din drumul meu?

Bineînţeles că nimeni dintre cei care se aflau în sufragerie, începând cu Natalia însăşi, n-a izbutit să cuprindă nici pe departe întregul înţeles al

răspunsului dat de Carlitos. Cum ar fi putut cineva dintre cei de faţă să-şi închipuie că individul acela se închisese cu ei, da, chiar cu ei, nu cu altcineva, în oaza lor dumnezeiască, în sfârşit, viaţa ne oferă asemenea neînţelegeri în ceea ce se cheamă comunicare între fiinţe omeneşti şi chiar infernul sunt ceilalţi, deşi nicidecum nu este cazul nostru, bineînţeles. Desigur, însă, întrebarea bietei Natalia, atât de 83plină de dragoste şi de cele. Mai bune intenţii, se făcuse ţăndări izbindu-se de fericirea fortificată cu ziduri groase a iubitului ei, şi tocmai în clipa când el o includea mai mult ca oricând în meniul fericirii lui, cu italienii, servitorii şi toate celelalte, şi oaza tocmai îşi închisese pentru el uşile care dădeau spre lume, după ce la intrare fusese pusă o inscripţie cu anunţul: „Nu mai sunt locuri" şi erau lăsate în stradă persoane ca, bunăoară, membrii consternatei lui familii, cel puţin pentru moment, în timp ce pe inefabilii gemeni Cespedes Salinas îi lăsase complet năuciţi, făcându-i să caute bilete de intrare la preţ de speculă, ceea ce pentru ei nu era un lucru neobişnuit, de altminteri. Ce-i venise, prin urmare, Nataliei să-l oprească din drum cu nişte preocupări care pur şi simplu erau nelalocul lor în această sufragerie, în întreaga grădină şi, cu un cuvânt ce se potrivea de minune, chiar în inima oazei-fortăreaţă în care se afla: grădină în interior şi zid de piatră în exterior, şi gemenii rămaşi afară încercând să escaladeze zidurile şi alunccând mereu cu bucăţi rupte din zid, încă o alunecare şi încă una, căţărându-se iar şi iar, ca nişte Sisifi ai ascensiunii sociale, fiindcă viaţa lor era atât de complicată, ori atât de frivolă şi de puţin complicată; în sfârşit, fiecare poate să tragă propriile sale concluzii despre ei, deşi cred că în acest moment al poveştii, şi după ce a citit Actul următor, mai ales, text atât de melodramatic şi cuprinzând o interpretare a viselor, atât de lamentabil şi de puţin subtil, cititorul poate.

— Poţi spune orice, numai că am vrut să te opresc din drum nu, Carlitos, îi spuse Natalia, îngrozită la gândul că ar fi putut să-l rănească şi gândindu-se în acelaşi timp, printr-o simplă asociaţie de idei, că a doua zi avea să-şi facă timp să meargă la spitalul anglo-american, unde o să-i scoată copcile astea de la sprinceană, şi că acum deschide mai bine ochiul şi poate că n-o să dea iarăşi peste medicul ăla prăpădit care parcă joacă după cum îi cântă glasul meu şi nelinişstea mea. În sfârşit, orice, numai să te opresc din drum nu, scumpul meu.

— Abia am auzit ce-ai spus, drept să-ţi spun, şi cu atât mai puţin am dat importanţă cuvintelor tale, Natalia. Fiindcă noi mergem împreună şi e atât de minunat să ai pe deasupra la dispoziţie grădina de unde se vede marea, cu italienii şi cu servitorii de la Chorrillos care. Asta e: abia am auzit ce-ai spus şi cu atât mai puţin am dat importanţă cuvintelor tale, şi de fapt drumul ţi-l faci mergând, mireasa mea adorată.

Din fericire, Carlitos spuse adorată la sfârşi-tul frazei, fiindcă Nataliei începuseră să i se umple ochii de lacrimi, şi numai un cuvânt magic, adorată, a izbutit să conteneascâ această revărsare a iubirii înfiorate de teamă şi să acţioneze cu eficienţa tuturor măsurilor preventive cu putinţă. Nu mai puţin adevărat este însă că biata de ea tot nu înţelegea nimic, şi era extrem de neliniştită, ceea ce o făcea să arate minunat, aşezată la celălalt capăt al

mesei, tocmai în clipa în care Cristobal intra cu un platou uriaş de argint, şi Dumnezeu ştie ce bunătăţi pregătiseră Luigi şi Marietta ca să le facă o surpriză.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, spuse Carlitos.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, îl imită cu evlavie Natalia, deşi adevărul e că pentru prima dată în viaţă îi aducea mulţumiri lui Dumnezeu pentru bucate, aşa, la masă şi înainte de a începe să mănânce, şi de aceea i-au ieşit cam silit cuvintele, draga de ea.

— Ar trebui să le gustaţi mai întâi, îşi îngădui să glumească Luigi, care era agnostic. Pe urmă puteţi să-i mulţumiţi lui Dumnezeu şi, în treacăt, Mariettei mele şi mie, care am fost adevăraţii factotum. Ori factotumi, dacă vreţi, că nu ştiu cum se spune.

— N-am nici cea mai vagă idee, Luigi. Dar, o dată în plus, cred că aici nimeni nu mă înţelege, şi nici nu mă ascultă, izbucni Carlitos, sub privirile pline de neînţelegere ale tuturor celor de faţă. Şi apoi râse ostentativ, de parcă ar fi vrut să comenteze cu multă ironie situaţia în general.

— Poţi să fii mai explicit, te rog? Îl întrebă Natalia, din nou cât pe-aci să nu-şi mai poată stăpâni plânsul.

Pe chipul ei era atâta nelinişte, încât Carlitos nu mai avu încotro şi fu nevoit să facă un efort suprem şi să-şi dea seama, în sfârşit, de ceva în viaţa asta. Şi abia atunci realiză că se aflau cu toţii în aceeaşi oază, înfiptă chiar în mijlocul societăţii din Lima, nici mai mult, nici mai puţin, pentru completa lor desfătare şi veselie, pentru ca fericirea să le fie mereu la îndemână, chiar în clipele cele mai grele, şi că – iar asta era foarte omenesc – în loc s-o apuce cu toţii pe acelaşi drum, fiecare o luase pe drumul său, ca într-o grădină ale cărei poteci se desfac la o răspântie, şi Natalia o ia pe aici, Luigi şi Marietta pe dincolo, iar ceva mai încolo se despart Julia şi Cristobal.

— Staţi şi ascultaţi ce vă spun, zise Carlitos. Şi acum, dintr-o dată, glasul îi era neliniştit, iar privirea rugătoare. Vă rog să mă iertaţi dacă nu m-am făcut bine înţeles de la început, dar nu încape nici o îndoială că încă o dată în viaţa mea mi-au scăpat lucrurile cele mai elementare. Mereu mi-a spus-o Isabel, bunica mea dinspre tată. Dar să revenim la subiect.

— Se răceşte mâncarea, îndrăzni să spună Marietta.

— Mâncarea poate să se răcească de data asta, dragă Marietta, îi spuse Natalia, dar, cu îngăduinţa ta, nu putem lăsa să se răcească pentru nimic în lume ce are să ne spună Carlitos.

— Mai bine să spunem pentru nimic în această oază, scumpa mea.

Rămaseră din nou cu gura căscată, dar, după o clipă, când toţi deodată au început să înţeleagă că a fost odată un oraş pe nume Lima şi un an calendaristic 1957 şi o mare iubire şi nişte părinţi contrariaţi şi nişte prieteni fals scandalizaţi şi o societate cu două tăişuri, nenumărate calapoade şi o ipocrizie generalizată, iar la marginea acestei societăţi nişte gemeni pe numele lor Cespedes Salinas, care sunt mereu cât pe-aci să atingă culmile gloriei, precum Sisif, dar pe urmă se prăvălesc de fiecare dată, aşa cum vă spun, dragi prieteni, dar care, mulţumită Domnului milostiv, care iubeşte şi înţelege iubirea celor buni, care e cum nu se poate mai mărinimos faţă de ei

şi care, pentru a ne pune la încercare, creează, în mijlocul acestei Lime despre care vă vorbeam, o oază cum este grădina asta, cu flori şi pomi roditori 87şi verdeaţă şi izvoare şi pâraie curgând cu şipot, pe dinăuntru, şi cu zăbrele şi ziduri de netrecut, pe dinafară, atunci.

Acum da, în sfârşit, toţi cei din sufrageria oazei înţelegeau şi râdeau şi plângeau şi aplaudau, şi atunci da, Carlitos putu să continue cu mai puţine poticneli şi să le explice, de pildă, că mâna lui Dumnezeu, ori mâna ta dumnezeiască, Natalia, pentru că în cazul ăsta e totuna, a avut grijă până şi de amănuntele cele mai puţin cunoscute ale acestei povesti, cum ar fi bunăoară faptul că la mine acasă mi-a căzut pe jos, în dormitor, un şirag de mătănii negru, negru şi trist ca o taină dureroasă, acum când stau să mă gândesc mai bine. Şi că, în fuga mea nebunească împreună cu doamna Natalia, cu tine, scumpa mea şi, desigur, iubirea vieţii mele, Natalia, de ce nu, şi n-au decât să se prăbuşească în hău gemenii ăia nenorociţi şi să se caţere din nou.

Şi toţi cei din sufragerie se prăpădeau de râs, cuprinşi de o fericire la îndemâna tuturor, fiindcă acum reuşeau sa surprindă până şi ultimul amănunt al explicaţiei lui Carlitos, care continua să le spună că în fuga lor nebunească nu s-a mai gândit să-şi ia cartea de rugăciuni, neagră şi groaznică şi parcă mereu în doliu, patetică, dacă mă gândesc bine, dar în sfârşit, de altfel, cum aş fi putut să mă mai gândesc la aşa ceva într-un moment ca acela, cu patru beţivi dezlănţuiţi care ne urmăreau cu înverşunare, cum naiba aş fi putut să mă gândesc la aşa ceva, dacă n-am putut eu să mă gândesc nici măcar la scăunelul de rugăciune, să mă fi dus să-l iau.

— E un magazin de antichităţi în Lince, îndrăzni să spună Luigi.

Şi atunci Carlitos o acoperi pe Natalia cu sărutări şi le povesti îndată tuturor celor de faţă că ea, principala locatară a oazei noastre, înainte de a-mi cumpăra haine din cele mai fine şi nimerindu-mi până şi măsura la chiloţi, dragii mei prieteni, a găsit pentru mine o carte de rugăciuni în culori foarte vesele, cu scoarţe de sidef şi hârtie biblie veritabilă, cu chenar de aur, şi un şirag de mătănii care e o relicvă vrednică de muzeul Vaticanului.

— Care nu e prea vrednic, în treacăt fie spus, îndrăzni să comenteze extrem de agnosticul Luigi.

— Asta putem s-o discutăm mai pe urmă, prietene.

Şi adorata mea Natalia, divină, s-a îngrijit de toate atât de bine, că până şi mătăniile sunt de aceeaşi mărime ca acelea din şiragul celălalt, negru şi patetic precum cartea mea de rugăciuni, lucru deloc lipsit de importanţă, fiindcă să freci mătăniile o viaţă întreagă, până şi în fundul buzunarului, devine o obişnuinţă, dragii mei prieteni. Şi, oricât ar părea de necrezut, este prin urmare foarte important pentru orice om evlavios ca mătăniile din şiragul lui să fie de aceeaşi mărime. Dacă nu credeţi, între-baţi-l pe unul care s-a lăsat de băutură dacă pe lângă alcool nu duce şi dorul paharului, la fel cum fostul fumător duce dorul ţigaretului, de pildă. Ei bine, iată alt amănunt care nu i-a scăpat iubitei mele. Abia ne cunoşteam în acel moment, dar ea mă iubea atât de mult, încât până şi deprinderile mele le-a surprins fără greş.

— Eu una am auzit spunându-se că nu haina îl face pe om, don Carlitos, îndrăzni să comenteze Julia.

Iar Carlitos îi răspunse că nu, sigur că nu, Julia, şi că tocmai avea de gând să încheie, cum îl puseseră pe el să îmbrace pe rând mai multe haine, dar eu am rămas acelaşi, chiar dacă acum sunt mult mai fericit, ăsta e adevărul gol-goluţ. Doamna Natalia, în bunătatea ei nesfârşită, s-a gândit şi la un scăunel de rugăciune, despre care, vă jur, eu nu-mi aduc aminte să-i fi vorbit vreodată, fără îndoială din pricină că al meu era îngrozitor de incomod şi mă ridicam întotdeauna foarte obosit când terminam rugăciunea, în sfârşit, acum n-o să mai îngenunchez, aşa cred. Dar, căutând prin lucrurile rămase de la înaintaşi, pe care le păstrează într-un loc tainic, doamna Natalia a găsit minunea aceea de scăunel de rugăciune pe care mi l-a adus şi care, după cum mă asigură ea, a aparţinut nu ştiu cărui vicerege care îl adusese de la Sevilla, atât de comod, vă asigur, acum după ce l-am încercat, încât poţi sta în genunchi o zi întreagă fără să te simţi deloc obosit, în sfârşit, pe scurt, vreau să vă spun acum că pentru toate aceste motive şi pentru multe altele, am început s-o ador pe doamna Natalia dinainte de a o cunoaşte. Şi nu există nimeni pe lume – şi cu atât mai puţin în acest oraş blestemat, ce s-a purtat atât de urât cu doamna, cu marea mea iubire – care să-mi poată scoate din cap că însuşi Dumnezeu a aşezat-o pe această mare doamnă în oaza mea, cu toţi ai ei, utilizând în acest scop, pe deasupra, delicioasele cadenţe 'ale şlagărului Siboney.

— Carlitos, scumpul meu! Exclamă Natalia, lipindu-se toată de el. Şi eu care credeam că te-ai supărat pe mine! Iar tu mă iubeşti atât de mult! Şi eu care te-am întrerupt, pe când tu te gândeai numai la oaza noastră! Mi-e atât de frică să nu te pierd! Numai din prostie aş putea să te pierd, scumpul meu! Iar tu până şi când iubeşti eşti grozav de inteligent, şi mi-e greu să-ţi urmăresc gândul!

— Iar acum, dragi prieteni, tovarăşi ai mei în această oază, cum printre lucrurile minunate ale familiei sale pe care mi le-a adus doamna se află cartea de aur a poeziei universale, îngăduiţi-mi să-i recit din Petrarca aceste două versuri care, de la bun început, mi-au atras atenţia şi la care nu pot adăuga decât un jură-mânt, aşa, în genunchi şi fără scăunel, fiindcă acesta, şi ia aminte bine la asta, Julia, e un caz în care haina nu-l face pe om în sensul cel mai deplin al zicalei:

Nu veţi vedea, voi, ochi frumoşi, schimbat Nicicând pe cel ce dorul l-a-nvăţat.

Natalia era o femeie înflăcărată, şi chiar potlogarul de Luigi, care se autodefinea şi drept voltairian, pe lângă faptul că era agnostic şi afirma că văzuse totul în viaţă, împărtăşea profunda emoţie care pusese stăpânire pe soţia sa Marietta, pe Julia, atât de lămurită acum cu privire la haina care nu-l face pe om, şi pe veteranul valet Cristobal, care se afla de veacuri în slujba familiei Larrea, care se mândrea că nu are accent rustic şi nu provine din zona andină, fiindcă atunci n-ar mai fi fost valet, ci un servitor oarecare, şi care o luase în braţe pe 91Natalia când era micuţă, şinu o dată, când cutremurele care scutură adesea Lima stârneau panică în staţiunea balneară

Chorrillos şi ameninţau să dărâmc impunătoarea casă a familiei Larrea y Olavegoya şi să pună capăt vieţii lui don Luciano şi a donei Piedad, părinţii acelei copile atât de drăguţe care avea să fie atât de nefericită mai târziu, deşi uitaţi-vă acum la domnişoara care e stăpâna mea, cine-ar fi spus că într-o bună zi, după tot ce s-a petrecut când au silit-o să se mărite cu pezevenghiul ăla complexat şi atâţia pretendenţi frustraţi au acuzat-o arătând-o cu degetul, cu degetul lor ipocrit, cu gurile lor spurcate, dar ea a avut mult curaj, fiindcă într-adevăr a trebuit să dea dovadă de mult curaj, întreaga Lima era împotriva domnişoarei, şi ea singură-singurică împotriva lumii, împotriva propriului său tată şi a fraţilor ei, drace, fiindcă numai dona Piedad şi-a cinstit numele cu compasiunea ei atunci când s-a produs divorţul acela îngrozitor al fiicei sale, a fost de necrezut, şi uitaţi-vă acum la ea, cine-ar fi spus.,. Dar Cristobal întotdeauna păstrase pentru sine opiniile despre o familie atât de ilustră, şi acum nu era momentul potrivit să încalce acea regulă de aur a vrednicului valet, drept care se mărgini să aprecieze în chip de comentariu că dreptatea întârzie uneori, dar până la urmă soseşte, şi întrebă dacă fusese încălzită mânca-rea conaşilor. Luigi, care se definea şi ca un anarho-sindicalist bătrân, era gata să-l întrebe ce ştia el, la urma urmei, despre mâncare şi despre dreptate, şi în ordinea asta, ia să vedem, tocmai când Carlitos se ridică şi, cum era de aşteptat, ceru să le încălzească şi puţin vin şi puţin Siboney.

Natalia îl idolatriza şi, dintr-o dată, Luigi nu mai putu să suporte, refuză să mai vadă şi brusc îşi acoperi ochii cu mina şi spuse andiamo şi cosa aspettano? În bucătărie, câteva clipe după aceea, Julia fu de părere că e uimitor cât de repede se face iubit conaşul Carlitos, ca un om mare se face iubit conaşul Carlitos, ca un domn, ca. În sfârşit, nu ştia să spună prea bine cum, dar am putea spune că se face iubit ca., nu ştiu cum să spun, ca.

— Mai bine închide ochii, încrucişează-ţi degetele şi pune-ţi o dorinţă, Julia, o întrerupse Luigi, cu oarecare nerăbdare, închide bine ochii şi nu te mai gândi cum dracu' se face iubit don Carlitos.

— Dar de faptul că se face iubit nimeni nu se îndoieşte aici, don Luigi, spuse Cristâbal. Şi pe urmă, doamna Natalia.

— Madonna! Când o să vă intre în cap că doamna Natalia a închis ochii mai demult, şi-a încrucişat degetele şi-şi pune aceeaşi dorinţă zi şi noapte? Avete capito?

— Mio marito întreabă dacă aţi înţeles.

Se uitară unii la alţii, şi într-o clipă în sufrageria aceea minunată şi parcă fermecată ajunseră cuvintele răsunătoare ale lui Luigi şi ceva de genul porca miseria e porca eva, şi acum, Cristobal, poţi să le duci îndrăgostiţilor din Verona vinul şi Siboney fierbinţi, calmari fierbinţi e la maledetta giustizia fierbinte, pacco di merda.!

Lui Carlitos i se păru foarte nostim că, după atâţia ani petrecuţi în Peru, Luigi continua să amestece italiana cu spaniola ori de câte ori îşi ieşea din fire din pricină că vreun fel de mâncare nu-i ieşea perfect. Iar Natalia îi mulţumi 93lui Dumnezeu. Natalia îi mulţumi lui Dumnezeu şi atât.

Câteva ore mai târziu, era rândul lui Carlitos să-i mulţumească lui Dumnezeu. Totul începu când Natalia îi spuse că era târziu şi că a doua zi avea de învăţat, aminteşte-ţi că ţie-ţi place să ajungi întotdeauna la timp la gemeni, scumpul meu, nu ţi se pare că am putea trece în iatacul meu? Şi pe Carlitos l-a fascinat pur şi simplu faptul că aveau să treacă într-un iatac.

— Drept să-ţi spun, scumpa mea, eu până acum am trecut într-un dormitor.

— La drept vorbind, şi eu la fel. Dar mi-a făcut plăcere să folosesc cuvântul „iatac", îl folosea bunicul, dacă-mi aduc bine aminte, şi nu ştiu cum mi-a venit acum în minte, şi zău dacă nu mi-a sunat mult mai intim, mai cald, mai.

— Bine, bine, mie tot ce spui tu îmi sună mult mai cald, altfel spus nu cred că de aici vine impresia mea ciudată când ai spus să trecem în iatacul tău. „Iatac" e un cuvânt care şi singur sună foarte intim şi, spus de tine, super-intim şi hiper-fierbinte, dar e mai mult decât atât, aşa cred. Ia să vedem. Hai să trecem în iatacul meu, spus de tine, nu numai că sună a intimitate şi desfătare, dar sună şi foarte sexy, chiar dacă mie nu mi-ar plăcea să mă depărtez de plăcerea etimologică sau istorică, sau ceva în genul ăsta, pe care mi-a produs-o acest cuvin-ţel. Nimeni nu spune dormitorul regelui, ci iatacul regal, de pildă, şi, desigur, cum familia ta e foarte mândră de rangul ei, bunicul tău, fără îndoială – şi nu vreau câtuşi de puţin să te jignesc, dragă Natalia, bineînţeles – se referea la iatacul lui gândindu-se în fond la maiestatea sa Bunicul. Urmăreşti ce-ţi spun?

— Ba chiar pot spune că sunt încântată, indiferent dacă te urmăresc sau nu, deşi poate ar trebui să-ţi spun că, după moartea mamei, familia mea atât de mândră de rangul ei, după cum spui tu, se reduce practic la umila mea persoană şi la doi fraţi cu care nici măcar nu vorbesc.

— Dar umila ta persoană, văzută de sărmanii gemeni, de pildă, se reduce la tone de obârşie nobilă. Ai putea să spui că nu-i aşa?

— De ce nu trecem mai bine odată în iatac, Carlitos? Lasă-i pe gemenii tăi pentru orele de studiu, te rog.

— Ai perfectă dreptate. Iar acum uite ce vreau să-ţi zic. Trec din nou în iatacul tău, deşi, trebuie s-o spunem, de data asta în practică. Şi ce încântător e, Doamne!

— Nu pot să te contrazic.

— Dar de ce e mai încântător decât dacă-i spunem dormitor, that is the question.

— Eu una nu găsesc explicaţia.

— N-o fi oare din pricină că, fiind un cuvânt din alte veacuri, sună a iubire veşnică, şi de aici savoarea asta cu iz istoric şi etimologic?

— Ai dreptate, Carlitos. După părerea mea, ai nimerit drept la ţintă. Şi nu am nevoie de alte explicaţii. Aşa că nu mai şovăi în prag şi hai să trecem odată în iatacul meu, te rog.

— O clipă. Doar o clipă, nu mai mult.

— Iar te-ai oprit în prag, scumpul meu, ce naiba! Nu ţi-am spus că mi-e de-ajuns şi chiar prea de-ajuns să.?

— O clipă doar şi închei, Natalia. Fiindcă, uite, m-am gândit la un lucru. Hai să ducem mătăniile, scăunelul şi cartea de rugăciuni în iatacul tău, şi-o să vezi cum o să ni se pară că 95e şi mai iatac, iatacul perfect, regal sau cum vrei să-i spui, dar istoric, etimologic şi perfect. S-au dus să aducă cele trei lucruri, l-au pus pe fiecare la locul lui, şi acum într-adevăr acel vechi dormitor al unei splendide case de ţară a fost transformat cu totul într-un cald, intim, delicios şi îmbietor iatac, vrednic de altfel de o iubire imensă şi înzestrat cu cel puţin trei elemente indispensabile pentru rugăciune, mulţumiri şi pomenirea lui Dumnezeu, a sfinţilor şi a mărturisitorilor creştini, în sfârşit, era ca şi cum iubirea de Dumnezeu şi iubirea trupească s-ar fi atins cu bucurie, şi-ar fi spus bună ziua şi noapte bună, iar îndrăgostiţii din carne şi oase ar fi primit din acel contact cotidian şi totuşi miraculos îngăduinţă veşnică şi indulgenţă absolută şi atotputernică, pentru a nu plăti niciuna dintre infracţiunile de circulaţie prin oraş şi prin lumea bună din Lima, pe mare, în cer şi în întreaga lume. Şi tocmai ăsta era domeniul iubirii în care, fără să-şi dea seama măcar, în timp ce se jucau cu vorbele şi cu închipuirea şi cu dorinţele, pătrunseseră Natalia şi Carlitos. Nu şi-au dat seama nici de momentul în care începură să se dezbrace unul pe altul, nici de momentul în care unul din ei s-a dus să aducă două frumoase sfeşnice cu gaz de pe coridor, fiindcă poate ea îl rugase pe el, sau poate el pe ea, şi sigur că amândoi au aprins acele luminări în acelaşi timp şi au stins lumina puternică ce venea de la impresionantul candelabru de mare dormitor, dar nu de iatac. Şi pesemne că astea li se întâmplau fiindcă fiecare recunoştea trupul celuilalt dintotdeauna şi era totuna dacă arderea aceea veşnică era a ei sau a lui Carlitos, fiindcă la urma urmei niciodată n-ar fi putut să creadă că e cu putinţă aşa ceva şi preferau să lase lucrurile cum erau, minunate şi pline de interminabile senzaţii inexplicabile, care, fără nici o îndoială, ce-i drept, erau clipe ale lor, cu totul şi cu totul ale tale, ale mele, ale noastre, Carlitos, Natalia, iubire, scumpa mea. Dar el insista să fie lăsat să vadă, să vadă ce vedea de fapt şi acum? Da. Sigur că da. Deoarece chipul Nataliei era cel din fotografia pe care i-o arătase ea, chipul unei regine a carnavalului de şaptesprezece ani, dar fotografia aia profetică se termina la gâtul şi la umerii ei, şi la tivul umflat parcă de dorinţe arzătoare, o regină încântătoare, dar totodată cu multă teamă de copilă, încă, iar el voia să vadă dincolo de părul cârlionţat de cineva mai presus de o fiinţă omenească, zău aşa, şi obrajii ăştia care într-o fotografie alb-negru se vedeau îmbujoraţi, proaspeţi, iar ochii, acum şi în fotografie, vorbeau cu aceeaşi înflăcărare cu care priveau cărnoasele buze umede vopsite în roşu, aici în iatacul ăsta, nu dormitor, scumpa mea, un motiv în plus, uite, tu ce spui, scumpa mea.?

— Nu, nu-mi spune nimic, Carlitos, şi mai curând ţine-o aşa, aşa, aşa, te rog, e atât de., aşa, aşa.

— Sunt fascinat să mă întorc la trupul tău şi să citesc peste tot cuvinte atât de limpezi. Uite: dulceaţă. Uite: desfătare. Uite: tinereţe. Uite: dăruire. Uite: asemănarea asta desăvârşită cu fotografia de când aveai şaptesprezece ani. Dinainte de năpasta şi suferinţa ta. Uite: prelungirea asta veşnică a totalei lipse de ură şi ranchiună, căldura asta, dăruirea asta zâmbitoare,

încrederea asta minunată 97a adolescenţei. Tu ai, Natalia, uite aici, şi aici, şi aici, şi aici ai, uite, aidoma, proaspătă, fizionomia din fotografie. Uite, se vede în coapsele din fotografie, care sunt la fel ca acum. Nu te-ai schimbat deloc, înfăţişarea a rămas aceeaşi, scumpa mea, uite.

Bineînţeles că acolo unde Carlitos zicea uite rămâneau urmele unui sărut. Şi uneori insista de mai multe ori în acelaşi loc şi, cum se dovedea delicios, se instala în faţa miracolului şi zăbovea o bună bucată de vreme. Fiindcă ce făcea el – drace, cum să-i spună oare – era o adevărată auscultare cu buzele, şi Natalia îl lăsa, pe măsură ce se lăsa şi ea, se lăsa în voia simţurilor şi-i răspundea la fel, la fel.

— Uită-te la sărutul ăsta, scumpa mea, uite, uite, uite şi.

— E delicios, iubitul meu, cu adevărat delicios, şi niciodată n-o să te opresc şi n-o să mă împotrivesc, dar îţi amintesc totuşi că în nici o fotografie de carnaval nu mi se văd coapsele.

— Nu fi urâcioasă şi prostuţă. Nu uita că stai de vorbă cu un pasionat de dermatologie şi un viitor mare specialist.

— Prefer să rămân cu iubitul de astăzi în iatacul ăsta.

— Atunci crede-mă că tinereţea unei femei frumoase se veştejeşte începând cu fizionomia. Iar la tine totul s-a păstrat pretutindeni, sărutare după sărutare, deşi la cei şaptesprezece ani ai mei, ştiu asta, nu trebuie să-mi aminteşti, eşti complet incapabil să te pronunţi corect asupra unor asemenea lucruri. Dar te sărut, şi uite, te sărut, şi uite. N-aş putea spune exact, dar aici pe. pe. pe.

— Pe ce, scumpul meu?

— Aş putea spune ţâţe, te rog?

— Îţi plac?

— Cum să-ţi spun, zău aşa? Cum să te fac să înţelegi că ţâţele astea perfecte sunt fizionomie şi nimic altceva, şaptesprezece ani şi carnaval? Cum as putea izbuti să te fac să înţelegi, pentru numele lui Dumnezeu?

— Privindu-mă tot mai mult.

— Nu sunt în stare să exprim, dar te sărut, şi uite, te sărut şi. Locul ăsta e vrednic de sărutări prelungite.

— Rămân cu iubitul de azi în iatacul ăsta pentru totdeauna.

— Îmi făgăduieşti?

— Carlitos, nu cred că există pe lume o femeie atât de proastă, încât să prefere un bărbat care vorbeşte corect unui bărbat care, ca tine, vorbeşte încântător.

— Atunci, îmi făgăduieşti?

— Îţi făgăduiesc noaptea asta în iatac.

— Îmi dai voie să ţin minte făgăduiala asta?

— Ţine-o, e a ta.

Natalia era goală în fotografie, şi amândoi aveau şaptesprezece ani, şi atât de fericită era noaptea aceea în iatac când Carlitos a pornit în cercetare şi, deşi s-a găsit timp să-i scoată copcile şi să constate că acum, cu ochiul vindecat, putea să continue cercetările la nesfârşit, cu randament deplin, de altfel, n-a ajuns la gemenii Cespedes, nici nu i-a sunat decât două zile mai

târziu. Bieţii de ei au stat ca pe jăratic, şi pe bună dreptate, dar cum puteau îndrăzni să sune acasă la familia Larrea y Olavegoya, la Chorrillos, iar cât priveşte grădina Nataliei, cel mai probabil e ca nişte oameni care locuiesc pe strada Amargura să nu ştie că o grădină poate 99avea telefon, numai dacă nu cumva lucrează chiar în acea grădină, ţinând socotelile casei, ori au avut la ţară vreo rudă precum Colofon, care a contractat bacilul Koch arând melodramatic, adică o viaţă întreagă, de dimineaţă până seara, tocmai la Surco, hăt departe, dincolo de şoseaua sudului şi mlaştinile din Villa, cu ţânţari, paludism şi tot tacâmul.

Altfel spus, noaptea iatacului continua, dar acum lui Carlitos îi venise cheful să facă dese drumuri de du-te-vino, dându-se jos din pat şi depărtându-se extrem de concentrat la fiecare din observaţiile lui, pe care le supunea unor reflecţii şi analize profunde, de parcă le-ar fi examinat la microscop, pentru a se întoarce apoi iute ca fulgerul la îmbrăţişările frenetice dinainte. Atunci se desfătau şi se zbenguiau, Natalia şi el, şi se înlănţuiau şi se tăvăleau ceasuri întregi, dar el deodată se desprindea din nou, foarte blând şi tandru, bineînţeles, deşi totodată nu lipsit de umor şi de acea tărie a tinereţii care-l purta spre izbânzile penetraţiei depline. Şi încerca să descrie concomitent acel du-te-vino năucitor, extrem de concentrat şi susţinând că urmărea s-o poarte cu el oriunde şi mereu, s-o înveţe toată pe de rost, şi s-o cuprindă cu mintea, s-o surprindă cu tot înţelesul etimologic al cuvântului, într-un chip de neuitat, ca să poată rămâne întotdeauna împreună pe străzi, în pieţe, oraşe şi ţări, în cariera lui de medic, în viaţa lui de om credincios şi fericit, şi aşa pentru totdeauna, iubirea mea. Şi se desprindea iarăşi, extrem de concentrat, deşi uneori, când Natalia nu mai putea, şi nici el, trebuia să alerge ca un nebun pentru a se transforma cu ea în cuvinte care uneori sunau întru câtva a psalmi biblici şi a Cântarea Cântărilor, ca bunăoară O, eu, cel copleşit de daruri, Vai, eu, covârşita. În sfârşit, era o adevărată antologie a grădinii şi a iatacului, a bărbatului şi a femeii, a celor dumnezeieşti şi a celor lumeşti. Existau şi clipe de odihnă în lumina slabă a sfeşnicelor, cărora acum suna mult mai frumos să le spună candele. Şi clipe de necrezut, plăcute şi intime, şi dure şi extrem de blânde sau nostime, ca atunci când, la lumina unei candele, ea a devenit geloasă şi l-a întrebat cu cine fusese la serbarea de absolvire, cu câteva săptămâni în urmă.

— De la serbarea aia trebuie să ai poze ca fotografia mea de la carnaval, scumpul meu, şi bătrâna de mine moare de gelozie. Spune-mi, te rog, cu ce fată ai fost la petrecerea asta? Să nu mă minţi.

— Cu Cristi, sora mea, care s-a înfuriat şi ea din pricina stângăciei mele la dans.

Îndată elegantul şi răvăşitul pat dublu din iatac se împărţi în două zone de relativă penumbră, într-una se trânti Natalia, ca să plângă cu lacrimi amare şi să moară de milă în tăcere, ce-i drept, pentru ca el să nu-şi dea seama. Carlitos s-a dus la petrecerea de absolvire cu sora lui, Cristi. Îmi vine să mor, să-i plâng de milă, nu alta, sărmanul meu Carlitos. Fiindcă nimeni nu voia să meargă cu el la petrecerea asta şi la niciuna, niciodată. Fiindcă fetele pot fi atât de crude la vârsta asta. Fiindcă el e atât de evlavios şi atât de

distrat şi zăpăcit şi deosebit, încât până la urmă fetele şi-or fi zis: nu merită. Fiindcă oricât le-a rugat, desigur că prăpădindu-se de râs în sinea lui, fără îndoială – Natalia îl cercetase şi ea peste tot pe 101Carlitos, îl respirase şi sărutase cu nesaţ – nici o fată n-a fost dispusă să-i accepte invitaţia. Şi Natalia izbucnea din nou în plânsul acela tăcut, se vedea asta dacă te uitai la umerii ei albi, incredibil de frumoşi în penumbra iatacului, cuprinşi de spasmele iubirii şi durerii. În acelaşi timp, în cealaltă zonă de penumbră a acelui elegant pat dublu cu cearşafurile şi cuverturile răvăşite de atâtea cercetări şi căutări, de acel permanent du-te-vino şi de îmbrăţişări nebuneşti, în acea dezordine de stângăcii încununate de formidabile izbânzi şi în acel cuib al iubirii, Carlitos se prăpădea de râs aducân-du-şi aminte de mânia ce o cuprinsese pe Cristi când el încercase să-i ceară iertare şi să-i dea o explicaţie care s-o liniştească şi, dacă e să spunem adevărul, nu i-a slujit la nimic şi, s-ar putea să fie adevărat, ce i-o fi venit să-i spună că era mai uşor pentru el s-o calce pe ea pe pantofi decât pe o fată pe care n-o cunosc prea bine, şi pe urmă, Cristi, tu şi Marisol sunteţi pentru mine fiinţele la care ţin cel mai mult pe lume, puteţi suporta câteva călcături pe picior de la mine, cel puţin aşa cred. Dar, în sfârşit, n-a fost aşa, şi Carlitos râdea de se prăpădea în zona lui de penumbră, pe când umerii Nataliei continuau să tresalte de spasmele acelea tăcute, dar nasul care-i curgea o sili să-şi caute batista brodată lângă veioză – nu lampă de noptieră, să n-audă de aşa ceva – şi să şi-l sufle zgomotos. Bineînţeles, Carlitos se gândi că era gripă, în sfârşit, o răceală, şi sigur, uite cearşafurile împrăştiate peste tot şi cuverturile atârnând pe marginea patului şi noi dezbrăcaţi, şi atunci din nou, sub pretextul de a o încălzi puţin, începu acel du-te-vino prin iatac şi o năpădi cu stângăcia lui demolatoare şi constată încă o dată că Natalia şi cu el izbuteau să facă amor şi umor în acelaşi timp şi că, scumpa mea, tu eşti fizionomie curată şi carnaval peste tot unde caut şi cercetez, şi atunci o auzi pe Natalia spunând limpede, printre strigăte şi şoapte şi ţipete şi frânturi de cuvinte, scumpul meu, scumpul meu, mă simt toată o fotografie la şaptesprezece ani.

Au şi dormit, ce-i drept, aşa cum la fel de drept şi adevărat e să spunem că au luat micul dejun la ora prânzului şi pe urmă au trecut pe la spitalul anglo-american şi că, în drum spre centrul Limei, iar nu spre strada Amargura – şi se prăpădeau de râs, ca doi copii ştrengari, fiindcă nici măcar nu anunţaseră pe careva de escapada lor – fiecare îşi ducea bagajul lui. Bagajul Nataliei consta dintr-o geantă foarte încăpătoare, cu o mulţime de sticluţe frumoase şi obiecte de toaletă, şi o valiză plină cu tot felul de haine. Mai modest, Carlitos luase doar o valijoară, un brici şi spumă de ras, periuţă de dinţi, apă de colonie Varon Dandy – ca să facă dovada împletirii de amor şi umor —, un pieptene şi patru tratate groase de dermatologie, ca să citească dacă Natalia ar fi adormit într-unul din paturile itinerarului lor.

— Foarte nostim, îi spunea ea, la volanul automobilului Mini Minor pentru escapade, cel roşu.

Iar el fluiera fericit, cu buza de jos aproape vindecată, trebuie s-o spunem, după tot ce se petrecuse noaptea trecută.

Şi, deşi nu aveau carte de rugăciuni, scăunel şi mătănii, au transformat în iatac o cameră de la hotelul Country Club, alta la Maury, alta la Gran Hotel Bolâvar şi alta la hotelul Crillon, 103când se înnoptase bine, la cel din urmă, şi după ce Natalia l-a pus să probeze mai multe costume pe care le luase în geamantanul ei şi au hoinărit după pofta inimii pe străzile Limei, oprindu-se în locuri pe care întotdeauna le va recunoaşte, la care se va întoarce, dacă dintr-un motiv sau altul trebuia să plece undeva pentru mai mult timp, de la toaleta unei cafenele sau magazinul de după colţ până la Londra, Roma, Paris sau Fraga, în sfârşit, toate acele oraşe de legendă pentru Carlitos, unde adesea o purtau afacerile ei cu antichităţi. Astfel, de pildă, deşi era toiul verii, Natalia a trebuit să-şi pună paltonul cel gros de hermină pentru a fi elegantă în Parisul aflat în toiul iernii. Iar el mai-mai să moară când a văzut-o plecând, dar şi ea isteaţă, mai-mai să-l omoare, culmea, fiindcă sub paltonul ăla gros era cum venise pe lume, şi voiajul a fost complet ratat când Natalia a pierdut avionul într-un iatac de la hotelul Maury.

Totuşi, cea mai bună scenă de rămas-bun a avut loc la galeriile Boza, chiar în centrul Limei. Carlitos stătea la o masă din cafeneaua Domina având în faţă un pahar de Coca-Cola, şi Natalia a trecut în chip de femeie fatală, prea de tot pentru mine, provocatoare şi turbată, cu părul ondulat în bătaia vântului, despletită şi pusă pe fapte mari. Era îmbrăcată simplu, cu o bluză neagră de bumbac, dar transparentă de te băga în boală, pantofi cu care umbli nestingherit doar prin casă, fără toc, ca nişte pantofi de balet, şi o fustă în carouri alb-negru strâns lipită de trup, sau mai bine zis cu tot trupul strâns lipit de fustă, care avea curbura cea mai pronunţată din câte se pot închipui. Ea se mişca uşor, şi careurile alb-negru de pe fustă se stârneau într-o mişcare aţâţătoare, creşteau, se zvârco-leau, te înnebuneau. De altfel, nu avea nimic pe dedesubt, fiindcă sărise ca arsă din pat şi din braţele iubitului ei, fără să aibă timp să-şi pună măcar chiloţii, în dorinţa disperată de a ajunge să scoată bani de la bancă înainte de ora închiderii, scumpul meu, să nu murim de foame, fiindcă n-am un sfanţ, acum mi-am dat seama. Asta era toată tărăşenia.

Dar uite că s-a făcut târziu tot plănuind şi localizând scena, aşa încât aceasta a dobândit înfăţişarea realităţii dureroase când ea şi-a dat seama că, fir-ar să fie, cu adevărat am rămas fără un sfanţ, şi i-a spus-o ţipând şi alergând aproape goală printre bărbaţii care se uitau şi fluierau în urma ei, dar ea rămânea mereu străină, inabordabilă, păcătoasă şi fugară, iar el a vărsat paharul de Coca-Cola şi s-a pătat din cap până-n picioare, pe când ea o luase la goană, alerga mâncând pământul, trecea de galerii şi, luând-o la dreapta, dispărea minată de dorinţa de a ajunge la prima bancă deschisă care-i ieşea în cale.

Când în sfârşit s-au regăsit, după o bună bucată de vreme, Carlitos îi mărturisi că din centrul Limei, în afară de catedrală şi de toate bisericile şi mănăstirile, bineînţeles, el nu cunoştea nimic, adică tot restul. Desigur, cunoştea strada Amargura, dar asta.

— Recunoaşte că te-ai speriat, scumpul meu.

— Şi să mai spună acum bunica Isabel că nu bag de seamă lucrurile elementare. Să nu-mi mai faci niciodată una ca asta, Natalia.

Într-un iatac de la Gran Hotel Bolivar, Natalia îi dovedi că niciodată n-avea să-i mai facă una 105ca asta, oricât ar fi fost de amuzant s-o pună la cale împreună. Câteva ore mai târziu, când se făcuse noapte de-a binelea, i-a dovedit-o iarăşi într-un iatac de la hotelul Crillon, deşi muzica unui pian minunat, mai întâi, şi o orgă de neuitat, după aceea, au contribuit mult la desăvârşirea acestei dovezi. Natalia era acum o femeie foarte elegantă, iar lui Carlitos îi venea destul de bine costumul, era puţin cam largă cămaşa şi îi stătea bine o cravată pe care o cumpăraseră în mare grabă aproape orbeşte, într-un magazin din La Colmena. Cel puţin, erau haine de bun-gust. Mai întâi mâncară la Sky Room şi pe urmă coborâră la primul etaj ca să asculte puţină muzică, iar ea să mai bea o cupă de şampanie. Carlitos a făcut atunci ceva cu totul nemaiauzit, şi chelnerul grav şi foarte ţanţoş mai-mai să-l omoare cu o privire tăioasă, dar n-a avut încotro şi a trebuit să satisfacă până la urmă capriciile fiului acelei multimilionare, dobitocul dracului, şi să-i aducă o cupă de şampanie exact la fel cu a doamnei, dar goală, şi să-mi pui în ea trei părţi de Coca-Cola şi o parte de vin roşu, ca să beau cu doamna şi să pară că beau într-adevăr ceva, deşi dacă stau să mă gândesc nu atâta Coca-Cola, fiindcă trei sferturi cu unul de vin fac patru şi dacă se varsă paharul, uite ce e, eu chiar în dimineaţa asta m-am pătat tot, ha, ha, ha, şi n-aş vrea. Adevărul e că numai Natalia era în stare să nu-l omoare pe un asemenea ipochimen, dar în iubire e ca la război, cum spunea Napoleon. Erau fericiţi aşa cum stăteau amândoi, ca doi porumbei, lângă pianul lui Erik von Tait, căruia, după ce a aruncat o privire la acea pereche inefabilă, i-a fost de-ajuns un singur acord al primei melodii ce i-a venit în minte pentru a-şi da seama că ospătarul era un dobitoc şi că avea de-a face cu doi îndrăgostiţi care se adoră. Şi din acea clipă n-a mai cântat decât pentru ei şi i s-a părut foarte nostim ca, de mai multe ori la rând, Carlitos să-i ceară să cânte Siboney. I-a făcut pe plac întru totul acelui domn, şi Natalia l-a invitat să bea un pahar cu ei. Cântăreţul acela negru şi elegant era panamez şi putea să-i aducă pe îndrăgostiţi în orice stare sufletească ar fi vrut. În melodiile lui era ceva magic, iar în cuvintele lui o nesfârşită bunătate şi eleganţă. Unele melodii le compunea chiar el, şi îi trimisese câteva lui Nat King Cole, cu speranţa că acesta avea să interpreteze vreuna. Până atunci nu avusese noroc.

Erik von Tait se întoarse la orgă, de data asta, şi cântă mult timp un soi de interminabil Siboney, cu tot felul de variaţiuni pe o temă pe care o lungea special pentru această pereche fericită. Şi a ţinut-o tot aşa până ce i-a trimis destul de repede într-un pat de alcov, plin de mare şi de nisip, de cocotieri şi de maracas şi de nopţi tropicale pe o plajă caraibiană pe care el o cunoscuse foarte bine, fără îndoială.

S-au văzut apoi de mai multe ori, fie la Crillân, fie în grădină, fie în căsuţa în care Erik stătea cu chirie pe bulevardul Paz, în Miraflores. Erik von Tait a fost cântăreţul acelei imense iubiri. Într-o bună zi a sunat-o fericit pe Natalia ca să-i spună că acel cântec pe care-l compusese pentru ei şi despre

ei, cu acele frumoase cuvinte şi melodia de neuitat, fusese acceptat de Nat King Cole.

Dar ştrengăriile, despărţirile inventate şi regăsirile fericite ale îndrăgostiţilor din automobilul Mini Minor roşu nu s-au încheiat în 107acea primă noapte de la hotelul Crillon. În ziua următoare, luând-o pe şoseaua centrală, au mai transformat în iatac un dormitor din La Hosteria, în bătrâna şi decăzuta Chosica Baja, şi undeva prin Chaclacayo alt dormitor de la Residencial Huampanf, culme a bunăstării, cu soare, râu, grădini şi piscină, pentru mezocra-ţia din Lima acelor ani, deşi nu era deloc un model de eleganţă şi cu atât mai puţin de artă hotelieră. Numai trupul de zeiţă al Nataliei şi demolatoarea, insaţiabila şi penetranta curiozitate a copilotului ei au reuşit să transforme câteva dormitoare destul de anoste în iatacuri îmbietoare, pentru prima şi ultima dată de când existau ele.

Reapariţia lui Carlitos pe strada Amargura a fost un eveniment remarcabil, căci a sosit într-o elegantă maşină neagră şi cu şofer în uniformă, în timp ce sus, la primejdioasa fereastră de la etajul doi, gemenii mai-mai să rămână cu gâtul înţepenit tot aplecându-se să vadă mai bine. Niciodată nu văzuseră un asemenea vehicul la Lima, nici chiar la cinematograf, şi, în sfârşit, pentru ei ceva mai grozav nici nu putea să existe. Era un Daimler pe care-l folosea dona Piedad şi, după moartea ei, rămăsese practic uitat în căsoaia de la Chorrillos, cu şofer cu tot. Iar Natalia s-a bucurat că nu se descotorosise nici de unul, nici de celălalt, deoarece cum altfel ar fi putut ajunge Carlitos zi de zi de la Surco până în strada Amargura? Sigur că putea să se deplaseze foarte devreme de la grădină până la Chorrillos, iar de acolo putea să ia tramvaiul care făcea legătura între cartierele şi staţiunile balneare din sud şi centrul oraşului, dar asta însemna un drum foarte lung şi, pe deasupra, Carlitos dorea să meargă din nou în fiecare zi la liturghie şi descoperise o bisericuţă rustică, pierdută între nişte grajduri şi acoperită aproape complet de iasomie şi flori de buganvilea. Şi era fericit de descoperirea lui.

— Nu ştiu, Natalia, dar e ca şi cum m-aş întoarce la creştinismul primitiv. Mă încântă ideea.

— Şi cum o să faci, scumpul meu? Lartă-mi curiozitatea, dar cum o să faci?

— Cum o să fac ce, Natalia? Nu te înţeleg.

— În sfârşit, să spunem. Cum te vei spovedi şi împărtăşi?

— O soluţie ar fi să-i spun preotului tot, în afară de legătura noastră, pentru a-l scuti de orice fel de îndoieli şi probleme de credinţă, căci îmi închipui că e vorba despre un biet preot de ţară, care n-ar înţelege nimic din ce i-aş spune. Atunci de ce să-i creez probleme de conştiinţă bietului om, care, mai mult, cu siguranţă că e surd ca o ciubotă, foarte bătrân şi spaniol pe deasupra? Nu. Cel mai bun lucru, cred eu, e să te duci cu toate problemele rezolvate dinainte, şi atunci nu mai ai nici măcar de ce să te spovedeşti.

— Dar se poate aşa?

— Când ai rezolvat totul personal cu Dumnezeu, sigur că se poate, Natalia.

— Scumpul meu, iartă-mă că mă amestec din nou unde nu-mi fierbe oala, dar mi-ar plăcea să ştiu când, cum şi unde ai rezolvat problema noastră personal cu Dumnezeu.

— În patul tău, zilele trecute, Natalia. Unde altundeva? Cred că ţi-am explicat că Dumnezeu e nesfârşit de bun şi înţelegător în tot ce priveşte 109iubirea. Ce i-ar putea face mai mare plăcere lui Dumnezeu decât o pereche de îndrăgostiţi ca noi? Ce dacă tu eşti mai mare ca mine, iar eu sunt mai mic, ba chiar minor? Crezi că Dumnezeu se amestecă în asemenea lucruri? Crezi că l-ar interesa cu adevărat dacă ar lua cunoştinţă de ele, fie şi numai pentru o clipă? Pentru asta există registrul de stare civilă, de care lui Dumnezeu nu-i pasă nici cât negru sub unghie. El are treabă cu sufletul, adevărul şi fericirea. Că doar n-am omorât pe nimeni, scumpa mea.

— Părinţii tăi ar putea să moară de supărare din pricina asta.

— Asta se întâmplă pentru că n-au puterea de pătrundere a lui Dumnezeu, crede-mă. Dar, pe lângă asta, nu-ţi face griji, vorbesc serios. Eu l-am consultat pe Dumnezeu în legătură cu toate aceste chestiuni în patul tău, zi şi noapte, şi în fiecare din iatacurile prin care am trecut.

— Dar în ce moment, Carlitos? Spune-mi.

— În toate, scumpa mea. Altfel cum crezi că ne-ar fi ieşit atât de bine treburile în pat? Sau credeai cumva că eu sunt un expert din naştere? Adu-ţi aminte că nici măcar nu ştiu să dansez, Natalia. Şi uite, dacă vrei, încă un exemplu pentru ceea ce îţi explic. Ascultă-mă cu atenţie. Dacă tu ai fi fost balerină şi iubirea un dans sublim, crede-mă că, în loc de iatacuri, am fi avut la dispoziţie scene imense, cele mai mari din lume, bineînţeles. Iar eu, de atâta iubire, m-aş fi prefăcut până la urmă într-un Nijinski, lăsând modestia deoparte, dar cu ştiinţa şi încuviinţarea prealabilă a Domnului. Căci fii sigură că, fără să-l consult pe Dumnezeu mai întâi şi fără ajutorul şi sfatul Lui de fiecare clipă, lucrurile nu ne-ar fi ieşit niciodată atât de bine, nu ţi se pare? Ori tu crezi că am exagerat amândoi atunci când am folosit la tot pasul expresia „dumnezeiesc de bine"?

— Eu cred în tine, Carlitos. Şi niciodată n-am crezut atât de mult în tine ca în clipa asta, poţi fi încredinţat.

Natalia rămăsese cu gura căscată de uimire, e adevărat, foarte, foarte adevărat, dar la fel de adevărat e că rămăsese profund convinsă. Convinsă de ce? Păi de asta. De asta ce? Păi, de-a fir-a-păr, de toate şi de fiecare dintre răspunsurile şi explicaţiile pe care iubitul ei minunat i le dăduse acolo în sufragerie, în timp ce luau micul dejun şi aşteptau ca Molina, şoferul automobilului Daimler, să vină de la Chorrillos, să-l ia pe conaşul Carlitos şi să-l ducă la învăţat. Şi trebuia să-l vezi pe el acum, ca scos din cutie, mereu surâzător, fericit cu farfurioara de fructe uscate pe care Cristobal i-o adusese şi scoţând sâmburii fiecărei curmale pe care o lua, fiecărei vişine, fiecărei smochine. Era o operaţie lentă şi minuţioasă, mai ales fiindcă niciunul dintre aceste fructe nu mai avea sâmbure. Natalia îl contempla, la fel de fericită şi perfect convinsă, bineînţeles, deşi nu înceta să creadă că singurul mod în care Carlitos şi cu ea ar fi ajuns să convingă pe toată lumea că legătura lor era firească, spontană, curată, veselă şi normală era. Ei bine, era cu

neputinţă. Fiindcă ar fi trebuit mai întâi să-l facă pe Carlitos să se culce cu întreaga Lima şi pe urmă să-l facă să se aşeze la masă pentru micul dejun şi să-i pună întrebările pe care ea i le pusese puţin mai înainte, pe când el se lupta până şi cu sâmburele inexistent al 111unei smochine, şi tot ea ar fî trebuit să asculte fiecare dintre cuvintele lui şi felul în care putea să le pună în legătură, fără nici o dificultate, în chipul cel mai firesc din lume, cu clipele de adevărată iubire şi armonie, de graţie şi perfecţiune pe care izbutiseră să le ţeasă împreună ceas de ceas şi noapte de noapte, ba chiar şi atunci când dormeau. Fiindcă aşa era. Bineînţeles că aşa era. Oricine putea să se pună în locul ei şi să verifice. Şi totuşi nu era aşa. Nu, bineînţeles că nu. Fiindcă oricine putea să se pună în locul ei şi să verifice, desigur, dar nimeni n-avea să îndrăznească vreodată s-o facă, din simplul motiv că era mult mai uşor să arunce mai întâi piatra ancestrală, după obiceiul atât de specific Limei şi atât de prostesc.

De altminteri, Carlitos tocmai botezase cafeaua ceai şi-i mulţumise Mariettei, în loc să-i mulţumească Juliei, şi se ducea să înveţe, dar uitându-şi cărţile, îi rămânea prin urmare ei teribila sarcină de a-l ocroti pe băiatul ăsta. Ce-or fi crezând, ce-or fi hotărând, ce-or fi făcând părinţii lui? Dar toţi ceilalţi? Natalia se lăsă sărutată de un băiat care pleca fără griji să înveţe şi care, neîndoielnic, era convins că grădina şi ea erau veşnice. Asta era, prin urmare, sarcina care-i revenea Nataliei. Teribilă.

Se auzi automobilul plecând, şi ea rămase nemişcată pe scaun, privind sufrageria, masa, scaunele, consola, bufetul, farfuriile şi platourile, faţa de masă, garafele, tacâmurile. Era o încăpere imensă, plină şi goală în acelaşi timp, şi întreaga casă căpătă deodată o nouă dimensiune, se umplu de o deznădejde profundă, chiar dacă, uitându-te pe fereastră, puteai să vezi, ca întotdeauna, grădinile acelea şi copacii şi dacă dimineaţa era însorită sau nu. Natalia se ridică. Nu voia să se lase copleşită de absenţa lui Carlitos, judecind după felul în care, dintr-o dată, lumea din jurul ei se golea complet de conţinut. „A plecat el, şi uite, Natalia, cât de gol a rămas totul. Gol şi fără sens. De-aş putea să-mi amintesc, unul câte unul, cuvintele conversaţiei noastre de acum câte va clipe. Ah., Conversaţia noastră împotriva întregii lumi, desigur."

Nu exista alt chip de a se împotrivi acelei situaţii decât să se întoarcă în iatac, să se închidă înăuntru şi să se bage în patul dublu, să se cuibărească în el, înainte ca Julia să intre şi să-i dea prin cap să facă ordine în acea minunată neorânduială. Da, era acolo, mirosind încă a sfeşnic, a candelă, a măsuţă de noapte, un miros dumnezeiesc, uite, totul era cufundat în penumbră din clipa când el s-a dus să facă un duş. Iar ea cerea micul dejun şi sosea Molina. Molina. Amintirea acelui şofer ciudat, ursuz, prost dispus, tăios şi chiar obraznic, dar care-i adora pe părinţii ei, o făcu să zâmbească. Nimeni nu i-a ştiut vreodată numele de botez, sau, în orice caz, ea era probabil foarte mică atunci când se ştersese din memoria tuturor. Fiindcă Molina era Molina şi-atât, fără un nume de botez, o poreclă, un al doilea nume de familie. Natalia se cuibări în pat, dispăru sub un cearşaf şi încercă să-şi închipuie care putea fi legătura dintre Carlitos şi Molina, cu veşnica lui proastă dispoziţie, fiindcă

drumul de la Surco până în strada Amargura era destul de lung. Şi pe urmă trebuia să facă patru drumuri pe zi, dus şi întors, dimineaţa şi seara. Probabil că legătura era cel puţin destul de complicată şi chiar 113extravagantă. Dar, fără nici o îndoială, cel mai amuzant lucru, şi ar fi dat orice ca să vadă scena, aveau să fie legăturile dintre gemenii Cespedes, Molina, automobilul Daimler şi Carlitos, ar fi dat cu adevărat orice ca să vadă scena.

Natalia râdea acum, ascunsă sub cearşaf, râdea amintindu-şi cum îi sunase cu o seară în urmă Carlitos pe gemeni, ca să-i anunţe că fusese uşor lovit, deşi nespus de fericit, deşi, în sfârşit, nu, nu e asta. Dar mâine vin ca de obicei foarte punctual, deşi acum vin cu un automobil Daimler, mi se pare. Natalia râdea când reuşea să prindă frânturi de cuvinte din acea absurdă conversaţie telefonică.

— Un ce?

— Şoferul se numeşte Molina. Da. Cu siguranţă.

— Un ce?

— Unul cu scară.

— E foarte vechi, atunci.

— Eu aş spune mai curând că e foarte scump şi, desigur, prea elegant pentru mine, dar Natalia spune că nici Daimler-ul, nici Molina nu sunt buni de nimic şi că, în schimb, tramvaiul.

— Vii cu automobilul sau cu tramvaiul?

— V-am mai spus că mă aduce Molina, care e şofer, şi nu vatman. Dar, staţi să vedem, s-o mai întreb o dată pe Natalia. Nu închideţi, vă rog.

Treaba proastă a fost că nu gemenii, ci Carlitos a pus în furcă receptorul, ca să meargă s-o întrebe pe.

— Fir-ar să fie, ce neghiob sunt. Cred că am închis, scumpa mea.

— Te-am auzit zicând că voiai să mă întrebi ceva despre cum o să te duci mâine, cred.

— Da, asta ştiu, dar.

— Nu-ţi face griji acum din pricina asta, Carlitos. Şi apoi, fii convins că gemenii au înţeles totul.

Şi desigur, la fel cum vorbeau la telefon, când aproape că se vârau în aparatul fixat în perete, atârnaţi de disperarea lor socială, acum fraţii Arturo şi Râul Cespedes atârnau de pervazul ferestrei primejdioase, susţinută de un zid de chirpici gata oricând să se năruie, cu melodramaticul lor etaj doi cu tot, când Daimler-ul îşi făcu salutara intrare pe strada Amargura. Şi câteva clipe mai târziu mai-mai să-şi rupă gâtul aplecându-se să vadă Daimler-ul, care într-adevăr, drace, era nou-nouţ şi costa o avere, şi avea scară, dar scară ca pentru Greta Garbo sau Harry Truman şi mulţimile ce aclamă, pe ecranul alb-negru de la cinematograful Ritz, care nu era un cinematograf de premiere, ci mai curând de cartier şi pentru buzunare modeste, deşi e pe bulevardul Alfonso Ugarte, şi nu tăgăduim, noi mergem la Ritz, care e groaznic, cum zice lumea şi cum zicem şi noi, desigur, dar mergem fiindcă e aproape de casă, înţelegi? Şi pe urmă e pe bulevardul Alfonso Ugarte, Carlitos, înţelegi? Adică nu e chiar un cinematograf de cartier, şi Carlitos trebuind să-i asigure că da, i-a înţeles perfect, şi că cinematograful Ritz nu e un cinematograf de

premiere, dar nici de provincie nu e, Carlitos, de cartier şi nu tocmai, ai înţeles ce vrem să spunem? Da, da, de carton, înţeleg, ca şandramaua asta, nu? Ha, ha. Uşa casei se deschise cât ai clipi din ochi, iar gemenii erau acum în stradă.

— Nu i-ai văzut la fereastra de sus, domnule Molina? Explică-mi, te rog, cum au făcut să ajungă aşa de repede aici, jos?

— Treaba mea, conaşule, e să mă uit înainte, ca să nu ne ciocnim.

— Ai dreptate, domnule Molina. Pot să cobor?

— Da, dar pe partea dreaptă, conaşule, ca să nu vă lovească vreo maşină. Şi aşteptaţi să vă deschid eu portiera, vă rog, ce-ar spune, dacă v-ar vedea, don Luciano şi dona Piedad, ei, care ştiau să coboare cum se cuvine dintr-un automobil, cu sau fără scară?

— Îţi promit să ţin seama de toate astea, domnule Molina.

— Numele meu e Molina şi mi se spune simplu Molina, domnule Carlos.

— Îţi promit să ţin seama de asta, domnule.

— Molina, domnule.

— Da, domnule.

— Nu pare şofer, îi luă gura pe dinainte pe gemeni, nerăbdători să vadă şi să afle mai multe şi, dacă se putea, să şi înţeleagă puţin.

— Uniforma mea e de şofer al familiei Larrea y Olavegoya.

Să moară, nu altceva, când au primit un asemenea răspuns de la bărbatul în uniformă, dar mai ales era să moară în faţa problemei rasiale pe care, din clipa aceea şi pentru totdeauna, o reprezenta Molina în zbuciumata viaţă etno-socio-culturală a gemenilor Cespedes Salinas – mai degrabă de rasă albă, deşi pe lângă asta. Sau, invers, cam corciţi, deşi în acelaşi timp.

— Cu înfăţişarea lui curat ariană şi prusacă şi chiar superioară nouă, lua-l-ar dracu'. Fiindcă Molina avea un metru optzeci şi şapte, era albinos, ca blondul Albion, purta nişte mustăţi de nobil şi de rus şi de rus alb mână-spartă cheltuind averi la Maxim's, ca în filmul tehnicolor Văduva veselă, văzut la un cinematograf de provincie, în sfârşit, mai bine zis de cartier, ce naiba, drept cine ne iei, Carlitos? Cu nişte ochi verzi şi o sumedenie de avantaje şi superiorităţi de mărime şi culoare, cel puţin, în comparaţie cu noi, şofer nenorocit. S-au despărţit urându-se unii pe alţii, pe trotuarul de pe partea dreaptă a străzii Amargura, toţi, în afară de Carlitos, care n-a înţeles nimic din cele întâmplate, nici de o parte, nici de alta, şi când gemenii l-au asigurat că acel fecior de lele trebuie să fie copilul din flori al cuiva important, le-a răspuns:

— Eu unul cred că nu poate fi copilul din flori al cuiva important, fiindcă n-are nimic, nici măcar poreclă.

— Dar un al doilea nume de familie.

— Nici al doilea, nici al treilea, vă asigur, fiindcă Natalia îl cunoaşte de când era mică şi spune că n-are decât o proastă dispoziţie permanentă şi o iubire veşnică pentru părinţii ei. Aflaţi că şi acum spală Daimler-ul în fiecare dimineaţă la aceeaşi oră şi apoi se aşază şi aşteaptă poruncile stăpânilor până la ora când bagă automobilul în garaj. Ah, era să uit să vă explic chestia

cu scara şi cu lungimea neobişnuită a Daimler-ului. E o limuzină sau une limousine, cum preferaţi, potrivit domnului Molina.

— Nu ne mai zăpăci, Carlitos. Limuzinele sunt numai pentru înmormântări.

— N-aveţi decât să-l întrebaţi pe domnul Molina şi-o să vedeţi. Sunt numai pentru înmormântări şi pentru multimilionari.

117Gemenii Cespedes n-aveau să-l întrebe nici în ruptul capului, niciodată în viaţa lor nenorocită, pe şoferul în uniformă Molina, care, înainte de a pleca, adresându-se exclusiv domnului Carlos Alegre, de altfel, i-a amintit că la orele treisprezece avea să-l aştepte, aşa cum stabiliseră, în acelaşi loc, şi îndată după aceea s-a mărginit strict să fie puţin mai înalt şi mai blond ca niciodată, fiindcă pe când se urca în Daimler şi pornea motorul, se uita de sus la ei cu nişte ochi mai verzi ca niciodată şi cu o uniformă cu mai multe cizme ca niciodată şi mai Mihail Strogoff ca niciodată, prin urmare, deşi chestia cu cizmele era în tehnicolor şi la cinematograful de cartier Ollanta şi cu un actoraş pe nume Curd Molina, scuzaţi, Curd Jurgens, naiba să-l ia, e o eroare scuzabilă, dar feciorul ala de.

Molina şi Daimler-ul făcuseră colţul la dreapta de câteva ceasuri bune, pentru a se îndrepta din nou spre Chorrillos, dar gemenii încremeniseră pe trotuar, înveninaţi de ură definitiv, socotind că era pur şi simplu inexplicabil tot ce se petrecea, tot definitiv, şi încer-când să vadă cum era automobilul în interior.

— Mi se pare că o să fie destul de greu să vedeţi automobilul în interior sau în exterior, ha, ha, îi trezi la realitate Carlitos, sau mai bine zis îi scoase din extaz, ha, ha, şi continuă să le explice că Daimler-ul e o minune şi are nenumărate canapele. Eu, de pildă, stăteam în mijlocul salonului la început, dar a fost de-ajuns o singură privire a lui Molina ca să mă dau înapoi, fiindcă acolo e locul meu, pentru totdeauna, şi se pare că el ştie totul în domeniul ăsta pentru că are tot felul de cărţi, până şi despre şoferii de la curtea regelui Artur şi altele asemenea, vă jur. Chiar Natalia mi-a povestit aseară, pe cuvânt de onoare.

— Şoferul familiei Larrea y Olavegoya, nici mai mult, nici mai puţin, naiba să-l ia.

— Dar, în sfârşit, nu vi se pare că ar trebui să urcăm şi să învăţăm puţintel, înainte ca Molina să se întoarcă şi să ne găsească tot aici, încremeniţi? Drept să vă spun.

— Să urcăm, Carlitos, ai dreptate. Dar nu numai ca să învăţăm. Avem planuri mari, o să vezi. De mai mult timp ne tot frământă gândul ăsta, dar din pricina încurcăturii în care te-ai băgat, nu ştiu, ne era teamă să-ţi spunem, în sfârşit, însă, uite că Daimler-ul ăsta parcă lămureşte totul şi înclină balanţa în favoarea noastră. E de-ajuns să vezi o asemenea maşină super, prietene, pentru ca îndoielile noastre să se spulbere şi planurile noastre să strălucească mai puternic ca oricând, ca să vorbim deschis. Totul e limpede ca lumina zilei, frăţioare.

Carlitos, desigur, n-a priceput o iotă din ce-i spuneau gemenii, despre ce naiba vorbeau nebunii ăştia doi, dracu' să-i înţeleagă.

— Ei bine, adevărul e. ha, ha, ha.

— Hai să urcăm, Carlitos. Azi o să-ţi spunem totul, ca să te lămureşti, iar după-amiază o să învăţăm pe rupte. De acord?

— Ia te uită ce vă trece prin cap! Îndrăzni totuşi să spună Carlitos, când Arturo şi Râul Cespedes îşi încheiară expunerea lungului şir de idei şi planuri de acţiune care, de altfel, acum, cu un Daimler la dispoziţie, li se păreau perfect realizabile şi cu un succes deplin, ca să nu spunem mai mult.

119Ipochimenii ăştia erau cu totul şi cu totul incredibili, şi numai ascultându-i bietul Carlitos se zbătuse între hohotul de râs cel mai răsunător şi cea mai înspăimântătoare ruşine. Şi asta îl făcea să-şi dea seama acum că, neîndoielnic, Lima întreagă e scandalizată că Natalia şi cu mine ne iubim atât de mult, şi totuşi perechea asta prăpădită e în stare de orice, numai şi numai să ajungă Dumnezeu ştie unde, şi gemenii mai-mai să-l omoare de mult ce l-au bătut cu palma pe umăr în semn de complicitate şi i-au tot vorbit în acelaşi timp de legăturile de prietenie care ne unesc, Carlitos, din ziua în care, în sfârşit.

Bineînţeles că n-au îndrăznit să menţioneze ziua aceea, şi cu atât mai puţin să spună că era vorba despre o zi îndepărtată sau ceva de felul ăsta, deoarece Carlitos nu era deloc prost, nici nu-şi pierduse memoria, ci, dimpotrivă, avea faima că e genial, cel puţin în domeniul lui. Dar în acelaşi timp Carlitos era cu capul în nori, slavă Domnului, şi pe asta se bizuiau gemenii pentru ca, încă o dată în viaţă, sărmanului de el să-i scape aspectul esenţial al chestiunii şi să nu-şi dea seama că ei vorbiseră foarte limpede, în sfârşit, şi că ăsta era momentul, acum ori niciodată, să afle adevăratul motiv pentru care apăruseră într-o bună zi în viaţa lui, numai din interes, desigur, fiindcă erau nişte arivişti patentaţi şi fiindcă, în inefabila lor scară de valori, el, nimeni altul decât el, măiculiţă, se dovedise a fi puntea şi scara, şi ascensorul şi tot ce trebuia, chiar şi şperaclul, desigur, dacă vreţi, în stare să-i facă să ajungă în sferele cele mai înalte, chiar până în high, Arturo, în highzota, şi să facă să se deschidă una după alta uşile înaltei societăţi din Lima şi pe lângă asta uşa lui, Raulito, uşa de la clinica lui taică-său, în Miraflores, Arturazo, şi uşa bunicului cu Premiul Nobel, în USA, drace, îţi dai seama? Şi, de ce nu? Uşile de aur ale inimilor atât de bogate ale surorilor Cristinita şi Marisolcito, care pesemne că însemnau nici mai mult, nici mai puţin decât culmea gloriei pentru cretinii ăştia doi, câte nu ţi-e dat să vezi şi să auzi în viaţă, şi câte nu ţi-e dat să înduri, pe deasupra.

Deşi, desigur, deocamdată nu trebuie să scoată o vorbă despre aşa ceva, problema asta nenorocită cu Natalia, deşi poate că şi Natalia asta, bineînţeles, mai mult ca oricine, poate, din dragoste pentru Carlitos al ei şi pentru prietenii săi Cespedes Salinas, şi pentru una şi pentru alta, şi atunci, şi închipuie-ţi unde, şi închipuie-ţi ce, şi mai presus de orice, şi cine ştie, poate că. În sfârşit, acestea erau doar o parte din ideile şi planurile de acţiune ale gemenilor, care nu erau încă prea clare, fiindcă, între alte lucruri, proiectul lor era imens şi drumul plin de piedici, deocamdată, dar care, într-un fel sau altul, urmau să se vadă pe parcurs, ar putea să fie foarte important, la momentul potrivit. Şi de altfel lui Carlitos nu i se putea spune tot, cel puţin în

această primă etapă, sigur că nu, Râul, încetul cu încetul, Arturo, şi cu multă băgare de seamă, Râul, oricât de formidabile ar fi Daimler-ul şi femeia asta fără pereche, putred de bogată şi de viţă veche, atenţie, Arturo, că expresia asta încă n-o stăpî-nim prea bine, ce-i drept, ştiu, îmi dau seama, nu trebuie să abuzăm de ea, dar aici între noi, cum se zice, între noi fie zis, spune-mi.

— Ia te uită ce vă trece prin cap! Exclamă Carlitos Alegre, care nu băga de seamă niciodată nimic şi care a trecut şi de data asta prea uşor peste lucrurile cele mai elementare. Nu îndrăzni să le spună mai mult.

Cum şi de ce începuse relaţia cu gemenii? Şi ce naiba caut eu aici de câteva săptămâni, zilnic împreună cu nişte ipochimeni care, dacă stau să mă gândesc bine, mai-mai că mi-au ars braţele cu ţigara, atunci când. Dar Carlitos era mereu la câte o răspântie, unde drumurile se bifurcau, ba chiar se trifurcau sau, mai bine zis, Carlitos era luat în furci, fiindcă pentru el lucrurile erau mereu mai încurcate şi se întâm-pla ca dintr-o dată, tocmai când părea cufundat în reflecţii grave, să izbucnească într-un hohot de râs nestăpânit, ca acum când gemenii îi spuneau tot ce însemna în viaţa lor o limuzină Daimler cu scară, da, Carlitos, fiindcă vino, hai să coborâm o clipă în stradă ca să vezi automobilul pe care l-am cumpărat nu de mult pentru vara asta, îţi aduci aminte de Ford-ul Sedan din '42 cu care am venit prima dată la tine acasă, când tu ai crezut că e un taxi?

— Eu n-am crezut nimic, la drept vorbind, dar trebuie să recunosc că şi acum îmi vine să rid când îmi amintesc de taxiul ăla, scuzaţi-mă, automobilul ăla negru v-a strivit pe amândoi, fără şofer şi fără să se mişte din loc. Vă amintiţi? A fost ceva de necrezut. Ca într-un film de desene animate sau Cei trei zănatici. Surorile mele se prăpădesc şi ele de râs când îşi aduc aminte de. Ha, ha, ha. O nebunie, a fost o adevărată nebunie, ha, ha, ha, şi pe deasupra era un taxi pe care nimeni nu-l comandase, ha, ha, ha. Ar trebui să le spun amănuntul ăsta surorilor mele, deşi, desigur, deocamdată nu pot s-o fac, de îndată ce.

— Uită povestea asta, Carlitos, te rugăm. Uită şi ascultă ce vrem să-ţi spunem, frate. Fără glumă, automobilul ăla era al tatei şi l-am vândut pentru că era vechi, doar pentru că era vechi, Carlitos. Era automobilul bătrânului, ce naiba, nu înţelegi?

— Şi ăsta al cui e, atunci? Fiindcă şi ăsta, drept să vă spun, pare destul de vechi, deşi miroase a vopsea proaspătă, ha, ha, ha.

Fără să-şi dea măcar seama, Carlitos îi rănea acum lovind fără să vrea în mama lor, iar asta după ce puţin mai înainte lovise în tatăl lor, dar adevărul e că bietul de el nu-şi putea da seama de ce naiba veneau mereu gemenii cu automobile vechi.

— Asta, Carlitos, ca să fim foarte sinceri, l-am cumpărat cu ajutorul mamei. Dar tu ştii, desigur, că ei o să-i plătim într-o bună zi, şi chiar cu dobândă, nu-i aşa, prietene? Ştii, nu-i aşa?

— Cu dobândă mare, desigur.

— Ăsta e un coupe din '46. Vopsit recent, şi tot tacâmul. Ford coupe, din '46. Un bolid formidabil, nu?

— Bolid, ăsta? Nu se putu abţine Carlitos, care îşi ceru imediat scuze pentru gafa lui, dar îndată după aceea pur şi simplu nu-şi putu stăpâni hohotul de râs gândindu-se ce părere ar fi avut Molina despre limuzina asta. Îl văzu pe Molina furibund, mai blond şi mai în uniformă ca oricând, urând micul bolid prăpădit şi pe proprietarii lui, şi singurul lucru care i-a venit pe buze, în chip de explicaţie, şi fără să-şi poată stăpâni râsul, a fost că el era nebun şi îi ruga 123să-l ierte, dar că lui îi veneau brusc în minte asociaţii de idei ca asta, cu veşnic prost dispusul şi veşnic îmbrăcatul în uniformă Molina, cu acel coupe proaspăt vopsit din '46 şi urând omenirea întreagă, întreagă, da, fiindcă îi dis-trăgea atenţia de la sarcinile serioase legate de Daimler. Carlitos Alegre continua să se prăpădească de râs, iar gemenii, încremeniţi şi batjocoriţi, se întrebau, într-un duet de patetice monologuri interioare, amestecat cu o mulţime de reflecţii despre viaţa nenorocită, dacă acest Carlitos era o persoană pe care te puteai bizui sau nu. Fiindcă de încredere era, şi băiat de treabă, pâinea lui Dumnezeu, şi un zăpăcit fără pereche, pe deasupra, dacă vreţi, dar închipuie-ţi, Râul, nici nu vreau să mă gândesc, Arturo, că ne aflăm la surorile Velez Sarsfield, atât de fine, atât de roşcate, atât de multimilionare, atât de anglo-saxone, şi cu ele de faţă ne mânjeşte cu noroi ca acum şi ne umileşte cu hohotele lui de râs, şi nu-l poţi opri, nenorocitul naibii, ssstt, Arturo, ţine-ţi gura, gândeşte-te că sunt în joc Daimler-ul şi legătura cu fetele astea, fiindcă el le cunoaşte, ba chiar e văr cu ele, nu ştiu în ce fel, dar aşa se pare, şi pe deasupra părinţii lor sunt buni prieteni, şi Carlitos le cunoaşte de când s-au întors din Anglia, oricât ar spune el că nu le-a văzut de-un veac şi s-ar putea nici să nu le recunoască. Carlitos e pur şi simplu indispensabil, Arturo, chiar dacă va trebui să-l antrenăm puţin mai bine înainte, aşa cred, şi sunt lucruri pe care va trebui să i le explicăm pe îndelete şi cu răbdare, chiar dacă ne beşteleşte şi va trebui să trecem printr-un moment dificil, dar adevărul e că nu-i mai putem îngădui să ne facă albie de porci când are el chef, cum a făcut adineaori cu Sedan-ul şi coupe-ul nostru, ba chiar cu tata şi cu mama, nu, asta nu i-o vom îngădui în ruptul capului, ce naiba!

Aşa se face că au avut loc într-adevăr antrenamente intensive şi mărturisiri sincere şi, cum să nu, momente în care Carlitos le spunea deschis că nu pricepea o iotă. Şi au fost alte momente în care izbucnea iar în hohote de râs, asociative, zicea el, şi pe urmă îşi cerea mii de scuze, dar continua să râdă ceasuri în şir, până când trecea la alte momente în care îi ruga să repete un lucru, să văd dacă îmi intră în cap, zău aşa. Şi au existat, de asemenea, alte momente în care dădea din cap, tăgăduind totul, de parcă ar fi spus că viaţa nu poate fi aşa şi gata, refuz să cred. Şi au existat, în sfârşit, momente în care Carlitos se ridica, le spunea ajunge pentru azi, destul, eu cred că ar trebui să ne punem pe învăţat, să vedem dacă după câteva capitole de dermatologie mi se limpezesc puţin gândurile.

Dar surorile Velez Sarsfield erau trei şi, te rugăm, Carlitos, sunt trei şi avem nevoie de tine, şi chiar tu ne-ai spus că Natalia trebuie să plece pentru vreo două săptămâni în Europa, noi nu-ţi cerem altceva decât să ne însoţeşti, frate, ce-ar putea s-o deranjeze pe Natalia că mucoasele astea trei ne

primesc la ele în casă. Nataliei, ce-i drept, nu-i păsa nici cât negru sub unghie de povestea cu cele trei mucoase urâte ca dracu', tocmai pentru că erau îngrozitoare, mai urâte chiar decât mama şi tatăl lor, dar, bineînţeles, Carlitos nu era atât de crud încât să le spună prietenilor lui din acea vară ce părere avea Natalia despre bietele fete, şi cu 125atât mai puţin ce părere avea despre sărmanii de ei, referindu-se bineînţeles la voi.

— O plagă socială, scumpul meu. Portre-tul-robot a două scârnăvii.

— Dar mi se face milă de tatăl lor, care a murit atât de tânăr, şi se pare că promitea mult, Natalia, sau cel puţin aşa spun ei.

— Cine poate şti care-i adevărul?

— Dovada e mama lor, biata femeie, de-ai vedea-o cum urcă scările şi. În sfârşit, indiferent dacă urcă sau coboară scările, tot timpul are pe faţă o expresie de resemnare, sărmana de ea. De femeia asta mi se face milă, Natalia, şi mi se pare foarte bună şi cuviincioasă. E o victimă.

— Şi uite cu ce s-a ales, cu două stârpituri.

— Dacă ne gândim cu ce s-a ales, adu-ţi aminte că mai are o fată, care e şi mai resemnată decât ea. N-o cheamă Martirio, dar oricum, ceva în genul ăsta. Adevărul e că mereu uit numele sărmanei fete. Dar o cheamă Soledad, Consuelo, Encarnacion, Martirio. În sfârşit, biata de ea, până şi numele pe care-l poartă are ceva trist şi dramatic.

— Află că fata asta ţi-e sortită ţie, scumpul meu, potrivit planurilor pe care şi le fac prietenii tăi. Crede-mă. Sunt sigură, Carlitos. Asta e rivala mea. O să vezi într-o bună zi că am avut dreptate.

— Nu te înţeleg, Natalia.

— Atunci deschide bine ochii, scumpul meu, fiindcă altfel ajungi în faţa altarului cu fata asta când te-aştepţi mai puţin.

— Iar ca martor, Colofon, desigur, îşi imaginã Carlitos dintr-o dată, şi imediat făcu o mulţime de asociaţii de idei şi izbucni în râs.

— Ai grijă, scumpul meu, şi fereşte-te de ipochimenii ăştia. Ce-i drept, în momentul de faţă ne prinde bine să fii văzut cu fete, cât timp eu sunt în Europa. Ţi-am spus că tatăl tău vrea să mă dea în judecată şi, chiar dacă se teme de un scandal şi trage de timp, are legea de partea lui. Am vorbit cu un bun prieten care e avocat şi mi-a spus că suntem complet nebuni şi că am putea foarte bine să întreţinem relaţia asta pe ascuns, tu stând acasă cu părinţii tăi şi eu în casa mea de la Chorrillos. Grădina ar fi ascunzătoarea noastră şi.

— Asta e grădina iubitei mele, Natalia.

— Bine, dar deocamdată, cel puţin, iubita ta pleacă în Europa să rezolve câteva treburi. E îngrozitor să ne despărţim, ştiu, şi tu ştii la fel de bine. Numai la gândul că ne despărţim mi se face rău.

— O să învăţ pe rupte.

— Iar eu o să-ţi las grădina, şi ţi-l las şi pe Luigi, ca să te apere de lipitorile astea de prieteni cu care te-ai pricopsit.

— Dar mi-ai explicat chiar tu, Natalia. Ei au nevoie de mine mult mai mult decât am nevoie eu de ei. Săracii, adevărul e că fără mine n-ar putea să întrezărească altceva decât lumea lor înspăimântătoare. Mi-ai spus-o chiar tu.

— Ce treabă scârboasă, scumpul meu, zău aşa. Mi se rupe inima că trebuie să te las aici, fie şi numai pentru două săptămâni, dar crede-mă că mai tare mă îngrijorează faptul că te las cu indivizii ăştia atât de greţoşi.

— O să-mi port eu de grijă.

— Prefer să aibă grijă Molina de tine, scumpul meu. Am vorbit cu el şi crede-mă că îi urăşte aşa de tare pe gemeni, încât s-a oferit 127singur să te ducă dintr-un loc în altul când eşti cu ei, numai ca să poată avea grijă de tine. Şi crede-mă că atunci când lui Molina îi intră ceva în cap.

— O să învăţ pe rupte, Natalia. Şi o să mă rog.

— O să înveţi şi-o să te rogi foarte mult, Carlitos, dar aproape întotdeauna în interiorul unui Daimler sau în casa acelor fete. Şi singurul lucru care-mi aduce mângâiere este că, la întoarcerea mea, vei şti foarte mult despre oraşul în care trăieşti.

Adevărul e că primele rugăciuni ale lui Carlitos în săptămâna aceea au fost ca bietele surori Velez Sarsfield să nu fie atât de urâte cum spunea toată lumea, începând chiar cu gemenii Cespedes, desigur. Le cunoştea, ce-i drept, dar nu le văzuse de mult şi, de altminteri, putea jura în faţa altarului că niciodată nu băgase de seamă dacă erau foarte urâte ori foarte drăguţe. Ori poate că, o dată în plus, lucrul cel mai elementar îi scăpase.

— Recunosc că sunt un zăpăcit. Dar toate trei sunt aşa de urâte? Îi întrebase el în mijlocul uneia dintre acele mărturisiri pe care Arturo şi Râul le făcuseră pe când îl supuneau acelui adevărat curs de capacitate şi adaptare la împrejurările lor sociale, la temerile lor, la visurile lor, la năzuinţele lor cele mai aprinse, dar totodată la spaima pe care le-o producea faptul că cineva i-ar fi putut privi de sus în jos.

Carlitos, bineînţeles, n-a auzit prea bine răspunsul, fiindcă un hohot de râs îl întrerupse în plină concentrare şi pe când îşi bătea capul să pătrundă tainele din sufletul gemenilor, extrem de atent la fiecare complex cu ramificaţiile, originile, totemurile şi tabuurile lui, la proporţiile mitice pe care le putea lua un automobil, la încrederea în ei înşişi pe care o simţeau acum, ştiind că puteau să ajungă la întâlnirea cu o fată într-un Daimler, nu doar într-un coupe verzui din '46, cu ajutorul căruia depăşiseră întru câtva ruşinea acelui Ford-taxi-negru din '42, în plină vară a anului 1957, Carlitos, închipuie-ţi ce ne-am face dacă surorile Velez Sarsfield s-ar uita de sus la debutul nostru şi de faţă cu tine, care însemni atât de mult pentru noi şi care pe deasupra ne-ai îngăduit – şi nu ştii cât de mult îi mulţumim Nataliei, te rugăm să-i spui acestei mari doamne atât de fără pereche, putred de bogată şi de viţă veche, iertare, te rugăm să uiţi ce-am spus adineaori, te rugăm să-i spui Nataliei că-i mulţumim din suflet pentru automobilul Daimler cu şofer în uniformă – şi ne-ai îngăduit, cum spuneam, să ne urcăm într-o limuzină cu scară, nou-nouţă, reducând practic la zero riscul de a fi văzuţi.

„Dar sunt într-adevăr aşa de urâte toate trei?", era gata să întrebe din nou Carlitos, când făcu legătura dintre Daimler-ul cu Molina şi Molina care-i privea de sus şi care le pricinuia atâta teamă gemenilor, drace, nebunii ăştia îngroziţi că la debutul lor nişte fete au să se uite strâmb la ei şi care nici nu-şi dau seama că în casa aceea sunt dinainte văzuţi foarte prost pe tot traseul

lor din strada Amargura până pe bulevardul Sân Felipe, ce groaznic, fiindcă Molina mai mult ca sigur o să se uite la ei în oglinda retrovizoare de undeva din înaltul cerului până în iadul unde au fost azvârliţi. Şi atunci l-a apucat râsul şi n-a reuşit să afle cât de urâte 129erau bietele surori Velez Sarsfâeld. De îndată ce izbuti să se stăpânească puţin, Carlitos îşi puse în gând cu fermitate să se uite bine la fiecare dintre surori, de cum aveau să ajungă în casa lor ca un palat de pe bulevardul Sân Felipe. Fiindcă îl scotea din sărite, de altminteri, faptul că nu ştia cum erau fetele astea cu care vorbise atâta la telefon în ultimele zile, potrivit planului stabilit de gemeni. Blestemat fie planul făcut de fraţii ăştia, fiindcă pe Carlitos îl silea să stea de vorbă în fiecare zi cu câte una dintre cele trei surori, dându-se mai întâi drept Arturo, apoi drept Râul şi în sfârşit drept el însuşi, lucru care s-a dovedit a fi cel mai dificil. Şi, bineînţeles, gemenii le aleseseră pe surorile mai mari, chiar dacă trebuie să recunoaştem că şi ei aveau câţiva ani bunişori mai mult decât Carlitos, ani plini de dramatism, desigur, fiindcă, te rugăm să nu spui nimănui niciodată, frate, dar au fost doi ani, deşi noi o să-i fim recunoscători întotdeauna, de prisos s-o mai spunem, în care biata mama n-a izbutit să ne plătească taxa la liceu şi de aceea am terminat atât de târziu.

Dar, întorcându-ne la surorile anglo-peruane şi atât de cosmopolitan, cum spuneau gemenii, lui Carlitos i-a revenit sarcina de a începe să telefoneze luni ca să întrebe de Susy, care era destinată, sau mai degrabă predestinată, să fie perechea lui Arturo, şi trebuie să spunem că improvizaţia i-a ieşit de minune, ori fata asta era o încântare de fineţe, firesc şi cosmopolitan, fiindcă n-a avut nimic împotrivă să stea de vorbă cu un necunoscut şi să accepte o întâlnire cu el vineri la ora ceaiului, care la Lima se numeşte lonche şi e mai degrabă şase seara, însă pisălogul de Arturo o ţinea una şi bună că ceaiul de la ora cinci după-amiază e mai britanic, dar ele făcuseră clasa întâi primară în Anglia, când tatăl lor era ambasador, şi iarăşi nici un lonche, dobitocule, şi pisălogul a rămas atârnat de telefonul de perete, ţinând-o întruna cu visele lui, cu năzuinţele lui, cu temerile lui, cu ascensiunile şi prăbuşirile lui.

— Dar cine vorbeşte, Arturo, tu sau eu? Izbucni Carlitos, ajuns la capătul răbdării, cu receptorul foarte aproape de buze.

— Tu, frate, bineînţeles.

— Ce se întâmplă, Arturo? Se auzi glasul descumpănit al lui Susy.

— Sunt Carlitos. A, nu, sunt Arturo, cred.

— Dobitocule! În clipa asta eşti Arturo şi nimeni altcineva.

— Ce se petrece, Arturo?

— Un dog danez care mă supără mereu când vorbesc la telefon, ha, ha, ha. Şi pe urmă mi s-a spus că a fost o atingere.

— Dobitocule! Ba nu, nu, Carlitos. Lartă-mă. Bravo. Povestea cu dogul danez ţi-a ieşit grozav. Bravo, ai dreptate, frate.

— Marş de-aici, vorbeam cu câinele. Uite că pleacă, în sfârşit.

Conversaţia, care începuse atât de bine, era gata-gata să se ducă de râpă din vina geamănului Arturo, care până la urmă şi-a dat seama că trebuia să-i lase rolul de protagonist în întregime lui Carlitos, mai ales după

momentul de fericită inspiraţie când îi atribuise posesia unui dog danez, nici mai mult, nici mai puţin. Atunci, în sfârşit, s-a reînnodat acea plăcută conversaţie, şi Susy Velez Sarsfield era o bomboană, mereu pusă pe glume şi în stare să prindă din zbor toate acele asociaţii de idei cu 131ajutorul cărora Carlitos izbuti să recreeze un Arturo desăvârşit, un soi de gentleman distrat şi iscusit în acelaşi timp, spre marea fericire a unui Arturo Cespedes Salinas care niciodată nu mai rămăsese atât de satisfăcut de el însuşi după o conversaţie la telefonul de perete, în toată viaţa lui nenorocită.

A doua zi, marţi, i-a venit rândul lui Mary Velez Sarsfâeld, care s-a dovedit a fi şi ea încân-tătoare şi foarte firească şi probabil cosmopo-litan, de asemenea, şi l-a dat gata pe Râul Cespedes Salinas, care i-a cerut şi el o întâlnire pentru ceaiul de la ora cinci, vineri, nu pentru lonche de la ora şase, bineînţeles, şi care la sfârşitul dialogului stătea atârnat de telefonul de perete, cu ochi strălucitori în care se oglindea caroseria Daimler-ului şi visându-se cu un picior pe scară.

Lucrurile s-âu complicat miercuri, fiindcă lui Carlitos îi venea rândul să fie Carlitos Alegre şi s-o invite pe Melanie, cea de-a treia dintre surorile Velez Sarsfâeld, aproape o copilă, dar versată în ale lumii, după cât se părea, chiar dacă adevărul e că ar fi dat orice să poată vorbi cu surorile ei, Mary şi Susy Velez Sarsfield, fiindcă acum ele nu numai că se amestecau în mintea lui cu multe alte prietene ale lui Cristi şi Marisol, ci dintr-o dată parcă se ştergeau complet sau reapăreau, dar cu chipuri atât de frumoase încât, dacă se gândea bine, puteau fi oricare altele, numai ele nu. Carlitos aproape că era să rămână fără întâlnire pentru vineri, mai întâi tot imitându-se pe sine cum era când îi imitase pe gemeni, apoi din pricină că insista că era mai bine să se vadă la un lonche la ora şase, decât la un ceai la ora cinci, fiindcă, între alte motive, aveau mai mult timp de învăţat, şi, în sfârşit, fiindcă cea care a răspuns la telefon şi i-a vorbit despre nişte fraţi foarte simpatici, dar care au insistat să vină la cinci, la un ceai, nu la un lonche, nu fi nesuferit, Carlitos, era nimeni alta decât Susy.

— Păi cu tine am stabilit întâlnirea.

— Mereu zăpăcit şi cu capul în nori, nu-i aşa, Carlitos? Păi eu n-am mai vorbit cu tine de când eram mică, şi cred că tu de fapt vrei să vorbeşti cu Mary.

— Şi cu ea am stabilit, ţi-o jur.

— Atunci ţi-o dau pe Melanie. Şi m-aş bucura să accepte, ca să nu rămână singură.

— Ce rea eşti, Susy.

— Mie mi s-a spus că răul eşti tu. Şi, drept să-ţi spun, mor de curiozitate să te cunosc. Din pricina poveştii cu Natalia de Larrea, ca să fiu sinceră. Mor de curiozitate să-l cunosc pe marele potlogar, deşi nu sunt sigură că mama te va lăsa să intri în casă. Ştii ceva, de ce nu-ţi schimbi numele? Născoceşte unul, te rog, fiindcă mor de curiozitate. Şi-ţi jur că n-o să spun nimănui, niciodată. Rămâne între noi, Carlitos. Te rog să mă crezi.

— Şi cum să mă cheme?

— Păi, Carlitos Sylvester nu e rău. Când eram mică am avut un bun prieten la Londra pe care-l chema Carlitos Sylvester. Era un drăguţ, un băiat încântător.

— Carlitos Sylvester?

— Exact. Ce zici, o chem pe Melanie şi-i spun că o caută Carlitos Sylvester?

— De acord. Mai ales fiindcă trăiesc nişte zile minunate de când nu sunt eu.

133Carlitos îi blestemă pe gemeni că n-au fost acolo, singura dată când a avut nevoie de ajutorul lor pentru a da un telefon. Era singur, tolănit în patul dublu din iatacul din grădină. Iar Natalia era un vis prea mare şi prea apăsător. Să-şi ia rămas-bun de la ea de nenumărate ori pe străzile, în pieţele şi pe şoselele Limei fusese destul de greu. Să se despartă un timp de ea în realitate presupunea toate astea, în pofida faptului că rămânea cu Luigi şi Marietta, cu Crist6bal, cu Julia, care urmau să aibă grijă de el cu devotament şi solicitudine. Să se despartă de ea presupunea toate astea, în pofida faptului că, de câteva clipe, el era Carlitos Sylvester pentru nişte fete pe care le chema Susy, Mary şi Melanie.

Să se despartă de Natalia şi să rămână prins cu totul în vârtejul delirului stârnit de gemenii Cespedes era un lucru care se agrava la anumite ore ale zilei şi putea fi dureros când, în penumbra salonului, pendula bătea întruna tic-tacul în acele ore ale nopţii când rămânem cu ochii deschişi şi absolut totul ne doare.

Ca acum, de pildă, când întunericul acoperea totul în grădină, dar chiar printre negurile serii Carlitos izbutea să vadă foarte clar conturate chipurile nesuferite ale fraţilor Cespedes, care-i vorbeau despre acele fete urâte cu care trebuia să înceapă ascensiunea lor în sferele înalte ale societăţii din Lima. Fiindcă ei aveau o lungă listă de femei, pentru anii următori, pentru a se forma şi, în acelaşi timp, pentru a se face cunoscuţi. Fiindcă lumea, Carlitos, trebuie să se obişnuiască puţin câte puţin cu noi, cu numele nostru, cu originea noastră, cu moartea tatălui nostru, care a lăsat-o pe mama în mizerie şi amărăciune, ăsta e cuvântul potrivit, fiindcă am ajuns să locuim pe strada Amargura, şi mama, şi noi, şi sora noastră Consuelo, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, şi cu premiile pentru străduinţă şi stăruinţă, şi cu umilinţa asta pentru tot şi faţă de tot ce se întâmplă, care pe noi ne face să suferim atât de tare, la naiba, frate.

— Dar Colofon? Le-o tăie Carlitos, sătul de atâta melodramă, făcută doar de ochii lui, bineînţeles. Şi deoarece Carlitos nu suporta ca ei să arate atâta dispreţ faţă de Consuelo şi faţă de oricine altcineva, insistă: Dar Colofon? Şi văzu prin negura grădinii că ipochimenii ăia se privesc şi mă privesc de parcă aş fi căzut din cer.

— Colofon nu există, ce dracu'.

Dar tic-tacul pendulei în penumbra salonului şi lungile nopţi petrecute fără Natalia îi dovedeau în ce măsură Colofon exista, şi de asemenea Consuelo, sau Martirio, sau cum o fi chemând-o. Şi acel tic-tac, tic-tac necontenit îl făcea să înţeleagă în ce măsură viţa veche şi bogăţia fără

pereche, minunată expresie născocită de gemeni, erau, ca să amintim o altă expresie de-a lor, cele mai înalte culmi ale gloriei, pentru amândoi. Şi Carlitos simţea, da, simţea mai degrabă decât îşi amintea sau trecea în revistă, tot ce vorbise cu ei şi teama lor că cineva ar fi putut să-i privească de sus. De aceea aleseseră nişte fete urâte, pentru început. Cum după ei femeile nu puteau fi decât bogate sau sărace şi drăguţe sau urâte, dacă se apropiau de nişte fete foarte bogate şi foarte drăguţe riscul era prea mare. Şi cum bogate, chiar foarte bogate, trebuiau să fie neapărat, atunci se impunea să fie urâte. Numai aşa aveau să accepte 135invitaţia a doi tineri necunoscuţi care urmau să vină cu un automobil vechi. Deşi uite că acum, când nu se aşteptau deloc la asta, automobilul era o limuzină, un Daimler ce-ţi lua piuitul, zău aşa, şi pe deasupra numai pentru ei doi şi cu şoferul ăsta în uniformă, care, chiar dacă ne detestă, naiba să-l ia, lui Carlitos o să-i împlinească toate dorinţele, fiindcă dona Natalia, şefa ta, ţi-a poruncit, Molina, nenoro-citule. Dar lucrul nemaipomenit era că nu ei, ci Carlitos avea să vină cu Ford-ul coupe din '46, fiindcă nu-l acceptaseră în realitate cu numele de Carlitos Alegre, ci doar ca Sylvester, şi nici vorbă nu putea fi să-l vadă sosind împreună cu ei şi coborând dintr-un Daimler, domnul şi doamna Velez Sarsfield ar fi putut bănui că e vorba despre amantul Nataliei de Larrea, şi aşa ceva n-ar fi admis pentru nimic în lume. Prin urmare, a fost nevoie să găsească o soluţie de urgenţă, ce a constat în aceea că nu ei, ci Carlitos, care abia acum învăţa să şofeze, avea să vină cu vechitura condusă de dobitocul de Molina, iar noi doi, ce baftă, au să rămână cu gura căscată Susy şi Mary când ne-or vedea sosind, noi, aşadar, o să ne facem intrarea triumfală în micul palat de pe bulevardul Sân Felipe, cu grădini formidabile şi piste de intrare pentru automobile, singuri-singurei şi cu Daimler-ul. Unicul lucru la care nu se gândiseră gemenii Cespedes Salinas a fost că surorile Velez Sarsfield aveau şi ele un Daimler negru cu şofer în uniformă, scară, o mulţime de locuri, ca o limuzină ce era, şi că, fiind obişnuite cu luxul, aveau să găsească foarte şic şi boemă şi cosrriopolitan sosirea lui Carlitos Sylvester într-un automobil de pe vremea lui Pazvante şi că toate trei, atât de obişnuite cu atmosfera Angliei cum erau, aveau să-l socotească un soi de amant al doamnei Chatterley, cu un parc vast şi chiar cu o mică grădină, şi pe deasupra conducea chiar el, amantul, fiindcă Molina îl adusese până la intrare, desigur, însă acolo simţise că-i vine să intre în pământ de ruşine la gândul că un şofer al familiei Larrea y Olavegoya conduce maşina aia atât de scorojită şi rablagită, va rog, conaşule, aş putea să mă dau jos şi să vă aştept aici? Ceea ce explică intrarea lui Carlitos la volanul maşinii boeme, aventuriere şi verzui, o intrare destul de şovăitoare şi şerpuitoare, ce-i drept, dar pe care surorile Velez Sarsfield o găsiră vrednică de un om care ştia să ţintească foarte sus, până şi în dragoste, încât trebuia să folosească uneori nume false, şi uitară de ceaiul de la ora cinci, fiindcă niciodată nu se urcaseră într-un automobil atât de încântător ca acela al lui Carlitos, şi, în afară de asta, un Daimler, desigur, e condus de un şofer în uniformă, pe când coupe-ul ăsta e pentru piloţi aventurieri şi old timers.

Şi aşa se face că gemenii, care nici o clipă n-au fost dispreţuiţi, Doamne fereşte, şi cărora mai degrabă nu li se acordase nici o atenţie, au fost siliţi să se resemneze în faţa acestui triumf absolut al lui Carlitos Sylvester şi să suporte aprecieri de tipul: Ascultaţi ce vă spun, Arturo şi Râul, eu cred că o primă lecţie sau concluzie din seara asta ar putea fi că pe o multimilionară o impresionezi cu o rablă, tot aşa cum pe o fată săracă o faci fericită cu un Daimler, de pildă, şi toate astea pe când ceaiul de la ora cinci continua să se răcească până la şapte, şi începea să se întunece, şi cele trei perechi se 137ânghesuiau în coupe-ul acela seducător condus cu mai mari riscuri şi mai mult spirit de aventură ca niciodată de un Carlitos Sylvester pe care toate trei îl găseau cu adevărat încântător şi ingenios, cu asociaţiile astea de idei atât de nebuneşti şi amuzante.

Simţindu-se nişte scârnăvii, gemenilor li se părea că toată lumea se uita la ei mai mult ca niciodată şi că o făcea din înaltul cerului cobo-rându-şi privirile până în iad, chiar dacă în realitate nimeni nu se uita la ei, ori poate lucrul cel mai dureros era tocmai că lumea se uita la ei prea puţin sau poate chiar deloc şi că de altfel n-au reuşit niciodată să intre în casa aceea în cel mai curat stil Tudor şi imensă, cea mai mare din Lima, un vis de neatins pentru ei, fiindcă, aşa cum am văzut, de îndată ce a sosit Carlitos în coupe şi cu faima lui grozavă de iatac umblător, ascunsă pe deasupra sub numele fermecător de Carlitos Sylvester, cele trei surori n-au mai avut ochi şi urechi decât pentru el şi automobilul lui boem şi romantic, şi nu şi-au mai dorit altceva decât să urce în acel coupe şi să pornească pe drumul aventurii, şi tot aşa stăteau lucrurile şi la nouă fix seara, când bieţii gemeni erau pur şi simplu reduşi la un neant existenţial, deşi Molina continua să urmărească permanent coupe-ul la volanul Daimler-ului, pesemne numai pentru că trebuia să îndeplinească poruncile doamnei Natalia, dar cu siguranţă că, pe lângă asta, de ce nu, pentru a avea satisfacţia de a fi singurul în acea după-amiază-seară care a putut să păstreze o atitudine superioară, de la automobil la automobil şi numai pe cale telepatică, bineînţeles, şi de asemenea, cum să nu, cu referire doar la gemenii din strada Amargura şi la porcăria aia verde pe care ei o numesc bolid, unde s-a mai văzut aşa ceva, numai unor dobitoci ca fraţii Cespedes Salinas le putea trece prin cap să numească bolid o rablă ca aia, ha, ha, ha, ha.

Dar lucrurile nu s-au terminat aici, au urmat un bal mascat şi un concurs de echitaţie cu cele trei surori Velez Sarsfield, Daimler-ul şi Molina, gemenii Cespedes Salinas, nesăbuitele lor ambiţii şi aterizările cumplite.

— Şi Carlitos Sylvester la volanul coupe-ului din '46 şi cu nesfârşitele lui şanse de acţiune şi contemplare a lumii în care trăim sau, mai bine zis, a lumii în care trăiesc de când Arturo şi Râul n-au alt gând decât să parvină şi luptă din răsputeri să-şi deschidă drum în adevărata vale a plân-gerii ce s-a dovedit a fi pentru ei viţa veche şi bogăţia fără pereche şi acea culme a gloriei pe care voiau să se caţere în acelaşi timp în patru labe şi ca în jocul de-a baba oarba, deşi întotdeauna bieţii gemeni erau cei legaţi la ochi, bineînţeles, umflându-se în pene la început, mie mi se spune Ducele, se făleа unul, iar celălalt spunea: cu cât mai burduhănos, cu-atât omu-i mai frumos,

iar prăpăditul de Carlitos o să fie mereu legat la ochi şi Molina, un sclav nenorocit şi împuţit, ce-şi închipuia, dobitocul de el?!

În sfârşit, în fiecare noapte care se scurgea, apărat de întunericul grădinii şi de absenţa Nataliei, reprodusă cu o crudă perfecţiune de tic-tacul pendulei, Carlitos o ţinea la curent pas cu pas cu modul atât de incredibil în care gemenii îşi concepeau viaţa ca pe o adevărată bătălie şi socoteau oraşul Lima un front de război unde se trezeau în fiecare dimineaţă cu 139forţe noi, da, scumpa mea, crede-mă că aşa e, Natalia mea iubită, în fiecare zi parcă s-ar întoarce la bătălia lor smintită ăştia doi, mereu mai pregătiţi şi mai hotărâţi ca în ajun, înarmaţi până-n dinţi, deţinând toate informaţiile de care au nevoie şi dispunând de tot arsenalul de trebuinţă, aş putea spune, scumpa mea, fiindcă Daimler-ul l-au acaparat practic pentru totdeauna, o să vezi când te întorci, dar până la urmă Waterioo-ul lor zilnic e din ce în ce mai Waterloo, aş putea spune, fiindcă într-adevăr ipochimenii ăştia nu contenesc să pornească la luptă cu nasul pe sus şi să se întoarcă mereu cu coada-ntre picioare, de l-ai vedea pe Molina, i s-a dezlegat limba şi zâmbeşte cu gura până la urechi de fericire că a ajuns corespondent de război sau trimis special sau ce ştiu eu, scumpa mea. Ce-i drept, aveai perfectă dreptate, surorile Velez Sarsfield nu sunt deloc drăguţe, dar adevărata problemă nu e asta, ci faptul că sunt nişte fete dintr-o bucată şi s-ar zice că nici nu-şi dau seama că sunt atât de bogate şi de very British şi, desigur, nu reacţionează niciodată ca atare, iar asta îi face pe bieţii gemeni să creadă că lumea s-a întors cu fundul în sus, fiindcă ei vor să fie aşa, şi ele se dovedesc a fi altfel, şi vor să reacţioneze aşa, dar ele din nou reacţionează altfel, împotriva tuturor aşteptărilor, şi mai ştii ceva, scumpa mea, află că indivizii ăştia îţi stârnesc uneori mila, iar alteori te fac să te prăpădeşti de râs, dar, chiar dacă ăsta ţi se pare că nu e un sentiment creştinesc, câteodată, dacă priveşti lucrurile în ansamblu, te cuprinde un fel de scârbă. Slavă Domnului, ce-i drept, dermatologia le trezeşte un interes puternic, bineînţeles din pricina dimensiunii ei sociale [sicJ, şi fără îndoială ăsta e motivul pentru care nu uităm să stăm în fiecare zi cu burta pe carte.

Dar balul mascat de la acel carnaval din 1957, care a avut loc la Maricuchita Ibânez Santibânez, a fost prea Waterloo pentru gemeni, deşi, asemenea unor Napoleoni creoli, au avut parte de un nou prilej de a-şi încerca norocul în arta înfrângerii cumplite şi definitive. Fapt e că bieţii Arturo şi Raiil erau mai fascinaţi de ideea pe care şi-o făceau despre surorile Velez Sarsfield decât de cele trei urâţele, dar extrem de simpatice surori din carne şi oase. Bineînţeles că tot Carlitos a trebuit să se dea peste cap ca să obţină invitaţii pentru ei, ceea ce le-a silit pe Susy, Mary şi Melanie, la rândul lor, să se dea peste cap ca să obţină o invitaţie pentru Charles Sylvester, bunul lor prieten din copilărie, pe care-l cunoscuseră la Londra şi care tocmai sosise la Lima, stătea la nişte veri pe numele lor Cespedes Salinas, de care n-am mai auzit nici noi până acum, dar, în sfârşit, ne-ar face mare plăcere să-i inviţi împreună cu Charles Sylvester, mai ales pentru că stă la ei, te rugăm.

— Vrei să ştii cum sunt? Păi, cum să fie? Cam corciţi şi orfani, şi parcă ar trăi într-un Daimler şi şi-ar petrece viaţa ştergându-l de praf, Maricuchita,

şi pe urmă unul din ei ţine morţiş să i se spună Ducele, iar celălalt Ursul, nume care i se potriveşte de minune, ţi-o jur, ţi se face frică să te cerţi cu el, dar uite ce e, pe Charles Sylvester vreau să-l primim cum putem mai bine, şi la urma urmei petrecerea pe care o dai e un bal mascat, aşa că gemenii ăştia pică foarte bine pentru că ei înşişi sunt nişte măşti grozave.

— Trei invitaţii, atunci?

— N-avem încotro, Maricuchita, te rugăm. Da, trei invitaţii, şi, dacă vrei, le spun fraţilor Cespedes să vină cu măşti.

Dar marele bal mascat dat de Maricuchita Ibânez Santibânez a fost o cumplită dezamăgire pentru gemenii Cespedes Salinas, şi asta tocmai din vina surorilor Velez Sarsfield, care au sosit la fel de pistruiate ca întotdeauna, la fel de roşcate, cu veşnicele lor cozi de cal, şi fără nimic care să strălucească în toată Lima şi să rupă gura târgului, sau măcar a districtului Miraflores, fără nimic care să scânteieze precum aurul ori diamantele. Casa în care s-a dat balul era, ce-i drept, la înălţime, şi până şi Molina, atât de comunicativ de la un timp încoace, însărcinat să-i atragă atenţia lui Carlitos, în chip de comentariu, să-i observe pe tovarăşii lui de studii şi de Amargura, uitaţi-vă la ei, conaşule, cum s-au proţăpit în faţa impunătoarei faţade şi a curţii de la intrare, cine s-a mai împopoţonat ca ei, pe căldura asta, punându-şi unul o mască de urs şi o îngrozitoare blană neagră, unde s-a mai văzut aşa ceva, iar celălalt deghi-zându-se în Marele Duce al Cruciadelor, în închipuirea lui, că l-am întrebat şi mi-a zis că atunci s-au născut marile ordine cavalereşti şi titlurile ca acela purtat de el, prietenul vostru, conaşule, o să le ude cu sudoarea lui pe toate fetele cu care-o să danseze, şi măcar dacă ar folosi deodo-rant, mai treacă-meargă.

— Le rog, Molina, ha, ha, ha.

— Iar dumneavoastră să nu uitaţi că abia aţi venit de la Londra şi că vă mai cheamă şi Charles, pe deasupra. Şi, vă rog, e foarte important să nu vă scoateţi masca nici o clipă. Sunteţi pierdut dacă v-o scoateţi şi lumea îşi dă seama că sunteţi amantul acelei lady nu mai ştiu cum o cheamă, cum îi spun domnişoarele Velez. Căci domnişoarele Velez Sarsfield în carne şi oase soseau chiar în clipa aceea, tot într-un Daimler negru, şi tot cu un şofer în uniformă, bineînţeles de vară, din lână foarte fină gri-des-chis şi cu un chipiu nostim ce a intrat repede în competiţie cu chipiul lui Molina, care, deşi nu era deghizat în urs sau mai ştiu eu ce duce nenorocit, ci era îmbrăcat cu un costum foarte uşor de vară, cum se cuvine în această perioadă a anului, oricum nu se putea abţine să nu-l străpungă cu privirea lui roşcată de Albion pe şoferul celuilalt Daimler, şi adevărul e că avea un chipiu mai şic decât al lui, şi chiar în seara asta îi cer doamnei Natalia un chipiu parizian pentru ca servitorul ei credincios să fie elegant, numărul şaizeci şi patru, vă rog să aveţi grijă de asta, conaşule Charles Sylvester, dar, la naiba, ce se petrece cu gemenii, care par decepţionaţi de sosirea prietenelor dumneavoastră, uitaţi-vă la ei, conaşule Charles.

Era adevărat. Toate iluziile, imensa speranţă a gemenilor Marele Duce al Cruciadelor şi Ursul se spulberaseră cât ai clipi din ochi, de parcă faţada imensă şi puternic luminată a palatului dinaintea lor se prăbuşise peste ei şi îi

strivise. Gemenii visaseră trei prinţese ca-n basme, cu măşti de aur şi vorbe meşteşugite ca nişte nestemate, fără doar şi poate, dar surorile, în schimb, purtau un costum de bal foarte simplu, deghizate în parizience existenţialiste, cu berete obişnuite, fuste măturând pământul, cămăşi bărbăteşti şi pantofi de toreador, toate negre. Erau îmbrăcate tustrele cu o simplitate aproape 143nepotrivită pentru acea ocazie şi pe care, dacă n-ar fi fost la mijloc faptul că oricum, cu sau fără acele măşti, ele erau mereu aceleaşi, cu lungile şi roşcatele lor cozi de cal, ceilalţi invitaţi la bal ar fi putut să le considere chiar ridicole, deşi, Slavă Domnului, aici toată lumea ştie că sunt multimilionare, aşa gândeau cu mâhnire sărmanii Marele Duce şi Ursul, încotoşmănaţi în costume invernale. Şi asta pentru că, o dată în plus, pentru puerila lor frivolitate, un bal era totodată un câmp de luptă. Gemenii visaseră că surorile Velez Sarsfield vor dori să-i lase pe toţi cu gura căscată cu giuvaieruri şi veşminte de prinţese ca-n basme, pentru ca ei să poată debuta în chip de prinţi consorţi, fără nici o îndoială datorită atingerii înfiorate de iubire a unor baghete magice de optsprezece carate, iar acum această neobişnuită mostră de simplitate şi independenţă se dovedea extrem de dureroasă pentru nişte manihei arivişti, cărora, aşa de profund întristaţi cum erau, le venea greu să urmeze exemplul lui Charles Sylvester şi să le ia de braţ pe fetele care erau perechile lor pentru a-şi face intrarea în saloanele strălucite ale acelui palat inaccesibil pentru ei, chiar dacă într-o bună zi aveau să-i plătească mamei lor cu vârf şi îndesat, ce naiba, şi chiar dacă în grădinile acelea luminate şi împodobite pentru carnaval nimeni nu putea să-i recunoască, aşa cum erau costumaţi, în chip de Mare Duce al Cruciadelor unul din ei, şi Urs irezistibil celălalt, însoţiţi de hohotele de râs ale Melaniei şi ale lui Carlitos Alegre, fiindcă, pe deasupra, iatacul umblător, ascuns sub un pseudonim, tocmai făcea una dintre zănaticele lui asociaţii de idei, de data asta nici mai mult, nici mai puţin decât între căldura din seara aceea de carnaval şi costumele gemenilor.

— Uită-te la ei, Melanie, uită-te bine la ei, ce eforturi disperate fac, şi cum şi-ar da chiar viaţa ca să fie aleşi regii acestei petreceri, ei, care tratează toate astea cu atâta seriozitate, uită-te cum până la urmă nimeni n-o să-i recunoască după sudoarea de pe faţă, ci după aceea de pe mâini, fiindcă singurul lucru care le lipseşte smintiţilor ăstora doi e câte o pereche de mănuşi pentru fiecare, şi vai de surorile tale, le plâng de milă, vai, cu mâinile asudate de urs.

— Ce scârbos, Carlitos! Destul, te rog.

Şi aşa s-a scurs seara aceea cumplită pentru gemeni, care ar fi dat orice să le vină în ajutor un vultur cu câteva picături de apă în cioc, chiar murdară de-ar fi fost, ca la un carnaval de mahala, fiindcă aici ni s-a uscat gâtlejul, şi zvăpăiatele astea de Susy şi Mary nici nu stau de vorbă cu noi şi parcă sunt de pe altă lume. Şi nu se înşelau deloc gemenii, care pe lângă asta tocmai îşi dăduseră seama că un bal mascat nu era prilejul potrivit ca să-ţi faci intrarea în lume, fiindcă nimeni nu-ţi vede faţa, şi când te gândeşti că ei visaseră să cunoască lumea şi să se facă cunoscuţi, fiindcă spune-mi, Arturo, cine-o fi Cleopatra asta, dar madama asta de Pompadour, madame,

Râul, ce naiba, pe mine m-a călcat pe picior nenorocitul ăla de Nero, iar zvăpăiatele astea sunt tot cu capul în nori şi abia dacă ne răspund când le întrebăm câte ceva.

Nu, bineînţeles că gemenii nu se înşelau şi, aşa cum Carlitos îi povestise de mai multe ori Nataliei, în întunericul grădinii şi exasperat de tic-tacul necontenit al pendulei, ipochimenii 145cred că ele trebuie să fie aşa, dar se dovedeşte că sunt altfel, şi nici Susy, nici surorile ei nu erau deloc frivole, dimpotrivă, erau nişte fete dintr-o bucată şi făceau impresia unor fiinţe lipsite de griji şi cu o fire foarte veselă. Plăcerea lor cea mai mare era să viseze, mergând până într-acolo încât păreau că nu acordă nici o atenţie lumii înconjurătoare şi lucrurilor care se perindau prin faţa lor în acel iureş în compania unor inşi destul de greu de definit, ce-i drept, şi care neîndoielnic credeau că ele veniseră pe lume ca să stea de vorbă cu ei şi chiar ca să discute totul cu mare seriozitate. Dar, chiar dacă surorile Vălez Sarsfield stăteau de vorbă cu toată lumea suficient pentru a întreţine orice conversaţie cu o bună doză de cuvinte, nimic nu se dovedea pentru ele mai anevoios şi mai plicticos ca faptul de a trebui să discearnă stând de vorbă cu un Urs arătos şi cu un Mare Duce, amândoi asudaţi, pe deasupra, ce era bine şi ce nu era bine, şi asta la un bal mascat. Iar când Marele Duce al Cruciadelor s-a impacientat, i-a vorbit pe un ton ridicat şi a între-bat-o de ce tocmai cu mine nu, hai să vedem, explică-mi de ce, atunci Susy a izbucnit şi i-a spus răspicat:

— Pentru că tu, în seara asta, ar fi trebuit să te limitezi să fii balsamul care mă vindecă de plictiseala îngrozitoare ce mă cuprinde la baluri ca ăsta. E limpede?

— Nu, nu e limpede.

— Atunci înseamnă că n-ai înţeles cit de cumplită poate fi plictiseala unui bal de categoria a doua.

Marele Duce Cespedes era gata să moară, nu altceva, şi asta tocmai în clipa în care sora ei Mary era cât pe-aci să-l omoare pe Ursul Cespedes, care dintr-o dată a început să facă pe cuceritorul irezistibil şi, asudând îngrozitor după ce băuse două pahare de whisky, i-a vorbit despre un viitor împreună, nici mai mult, nici mai puţin, şi. In sfârşit, ceva groaznic pentru vesela şi exuberanta independenţă a fetei.

— Tu eşti un viitor, dragul meu Urs, care devine din ce în ce mai trecut, dar care nu va ajunge niciodată prezent.

Pe urmă bietelor fete li s-a rupt inima de milă ea spuseseră lucrurile astea atât de dure, sărmanii băieţi, atât de încotoşmănaţi în toiul verii, şi le-au trecut prin minte amintiri sentimentale din şcoală, de la ora de religie, de genul: „Daţi de mâncare celor flămânzi" şi „Daţi-le să bea celor însetaţi", sau nu-i aşa, Melanie, nu se spune aşa? Iar Melanie, care, deşi fusese călcată îngrozitor pe picioare, era fericită să stea de vorbă cu Charles Sylvester, alias Charlie, după nenumărate dansuri şi câteva pahare de whisky de contrabandă, ha, ha, ha, a fost ideea ta, nu, a ta, ha, ha, ha, mai că nu i-a omorât pe toţi când a răspuns că ea nu-şi amintea decât de daddy, la Hurlingham Club, la periferia Londrei, dând de mâncare unor raţe de toate culorile.

— Şi eu îmi amintesc, Melanie, însă acum e vorba despre Dad, nu despre daddy, iar sora ta şi cu mine ne cam căim, nu ne-ntreba de ce, şi am vrea să ştim dacă ne putem bizui pe voi doi şi pe cei doi fraţi, aici, ca să călărim puţin şi să mergem la un concurs de echitaţie săptămâna viitoare.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunseră înaintea tuturor fraţii Cespedes Salinas, ca 147nişte Napoleoni înfrânţi care pur şi simplu refuză să ia drumul spre insula Sfânta Elena.

Aşa că nici Carlitos n-avu încotro şi trebui să le facă pe plac şi să observe, o dată în plus, cu o curiozitate microscopică şi dermatologică, cum smintiţii ăştia doi sar din Waterloo în Waterloo, cu mare dezinvoltură, naiba să-i ia. Sau ca Lazăr, ha, ha, ha, care se ridică şi umblă, de îndată ce i-o cere Iisus Hristos, ce tărie au să îndure atâtea, nimic de zis.

— Dar la câte au de îndurat de pe urma lor bietele domnişoare nu v-aţi gândit? Îl întrebă Molina, la o oră târzie a nopţii, când în sfârşit se întorceau la Surco şi în grădină de pe acele câmpuri de luptă unde gemenii Marele Duce şi Ursul.

— Te rog, Molina: gemenii Cespedes Salinas.

— Da, conaşule.

. Acele câmpuri de luptă unde bieţii gemeni se ciocniseră din nou, de data asta de un simplu bal mascat, în care nişte fete vesele şi dintr-o bucată nu fuseseră la înălţimea aşteptărilor şi dorinţelor din visele lor, ci chiar în iadul celor mai îngrozitoare temeri. Fiindcă atât Susy, cât şi Mary, ba chiar şi Melanie, dacă vreţi, refuzaseră de fiecare dată să joace rolul care i-ar fi făcut fericiţi, oferindu-le acea doză de stângace cochetărie pe care nişte indivizi ca ei o socoteau inerentă firii oricărei femei.

Celelalte bătălii s-au purtat pe terenul de polo dintre arterele Contraamiral Montero şi General La Mar, la hotarul dintre cartierele Sân Isidro şi Magdalena, unde se aflau şi şcolile de echitaţie ale unor bărbaţi tot atât de diferiţi între ei ca ziua şi noaptea: germanicul şi tăcutul bătrân Steiger şi atât de argentinianul şi extro-vertitul conte Lentini, căruia e mai bine să nu-i atribuim decât o naţionalitate aproximativă, din precauţie şi pentru a mi-l jigni, deoarece era fals până în măduva oaselor de când se născuse, ba chiar şi titlul de nobleţe cu care se împăuna fusese cumpărat nu demult – nu se ştie dacă dăduse sau nu bani pe el – într-o călătorie făcută în foarte mare grabă în Italia, cu toate că un ziarist de la rubrica mondenă a dat asigurări, în articolul său zilnic, că domnul acesta n-a trecut niciodată dincolo de bulevardul Italia. Contele Lentini, care era tot numai briantină şi ar fi vrut să se îmbrace ca un adevărat gentleman, nu izbutea altceva cu galopul lui decât să stârnească lătrăturile câinilor din cartier, cu adevărat scoşi din minţi şi nemaipomenit de critici, mai ales acei câini din curţile unor case discrete, dar elegante, de culoare albă şi cu ferestre coloniale, ce străjuiau clubul de polo ascunse printre copaci, chiparoşi şi tufe de buganvilea, şi care fără îndoială comparau costumul călăreţului cu glasul stăpânului şi cu hainele şi cu toate celelalte, mai puţin briantină, care, în cazul ăsta, era incomparabilă, atât prin calitatea, cât şi prin cantitatea ei şi chiar, s-ar putea spune, prin intensitatea ei. Trecerea sa pe bulevardul Contraamiral Montero, traversarea pe strada

General La Mar şi sosirea la aleea pentru călăreţi de pe bulevardul Salaverry, în fruntea unui numeros grup de elevi, era pur şi simplu traseul cel mai lătrat din câte au existat vreodată, şi lătrat de două ori pe zi, pe deasupra, o dată la dus şi încă o dată la întors, în rahitica, dar distinsa şi 149parfumata – da, parfumata – lui şcoală, contele Lentini părea să răspundă la acest arsenal de lătrături cu o sumedenie de plăcuţe de lemn cu inscripţii scrijelite cu mâna lui, în care îşi dădea cu părerea, sub formă de proverbe sau cugetări, despre o mulţime de subiecte şi lătrături, ba chiar şi despre muşcăturile şi înţepăturile acestei vieţi, probabil, printre care se afla o plăcuţă de dimensiuni mai mari şi cu litere de-o şchioapă, în care afirma că mai vrednic de iubire este calul decât omul, fără să-şi dea seama, de neghiob ce era, desigur, că, lăsând la o parte mărimea, un câine seamănă destul de bine cu un cal, căci are patru picioare, are coadă, adeseori are urechi de poney, acel căluţ bonsai, şi că până şi nevoile şi le face cam în acelaşi loc, deşi cu o eleganţă puţin obişnuită, ridicând lăbuţa fără să se ude sau să se mân ească. Însă, în sfârşit, contele Lentini, fără nici o îndoială, nu era pregătit pentru mari profunzimi când a făcut inscripţia, şi pe deasupra nu era un om briliant, ci numai dat cu briantină. Despre cavalerul germanic Steiger nu se poate spune aproape nimic, pentru că nici el n-a spus niciodată nimănui decât nimicuri, nici măcar elevilor săi, cărora li se adresa cu gesturi şi cuvinte monosilabice. Circulau zvonuri, desigur, despre un trecut nazist, despre legătura cu o prinţesă poloneză, despre o avere ascunsă în Transilvania, însă aceste zvonuri erau în primul rând termometrul cu care se măsurau imaginaţia, cultura şi provincialismul cras al unei burghezii ce voia să doarmă liniştită şi recurgea la cele mai răsuflate locuri comune ca să spună lucrurilor pe nume şi în felul acesta să simtă că ţinea totul sub control pentru totdeauna.

De prisos să mai spunem că Lentini îl detesta pe cavalerul Steiger, în pofida faptului că acesta, mai ales cu trecerea anilor, ajunsese să semene uimitor de mult cu un cal. Ba chiar gurile rele afirmau că această ură paradoxală se datora mai ales marii asemănări a maestrului de echi-taţie germanic cu calul preferat al contelui, ia te uită, seamănă ca două picături de apă, e de-ajuns să te uiţi la bărbia bătrânului, şi zău dacă nu se poate spune că aprecierea răuvoitoare a contelui nu se nutrea numai din ură, ci şi dintr-o josnică invidie. Totuşi, cavalerul Steiger nu a aflat niciodată că alături de neglijata lui şcoală de echitaţie mai era o şcoală, după cum nu a aflat nici de existenţa plăcuţelor şi nici de aceea a autorului lor, în sfârşit, din pricina acestei ignorante, domnul Steiger nu părea să ştie nici măcar în ce ţară se afla şcoala lui, nici ce limbă vorbeau cei câţiva elevi prăpădiţi ai lui, nici dacă potăile de pe străzile pe care trecea cu învăţăceii lătrau sau nu, fiindcă la drept vorbind el n-auzise niciodată vreun lătrat al acestor câini de cartier, care mai degrabă i se păreau fantome, dar fapt e că numitul cavaler germanic nu ştia nici că jigodiile îşi dădeau duhul lătrându-l pe cavalerul argentinian, care trecea zilnic, cu câteva minute înaintea lui, strălucind din cap până-n picioare, şi că mai degrabă trecerea lui pe-acolo, în drum spre bulevardul Salaverry, li se părea atât de fantomatică, încât, descumpăniţi şi

înspăimântaţi, preferau să păstreze o tăcere deplină. Şi de fapt niciodată nu s-a auzit nici cel mai slab mârâit la trecerea domnului Steiger în fruntea 151micului grup de elevi credincioşi, format mai ales din domnişoare şi câte-un călăreţ rătăcit, iar între aceste domnişoare se remarcau printr-o eleganţă care-l făcuse să se-nverzească de invidie pe contele Lentini, îndemnându-l să-şi idolatrizeze caii şi să urască oamenii – numitul conte nu uita să repete cuvintele inscripţiei despre cal şi om – amazoanele Susy, Mary şi Melanie Velez Sarsfâeld.

Aşadar, toată această lume atât de închisă şi de specială, şi mai cu seamă atât de îndepărtată de ei, atât de necunoscută şi de inexplicabilă a fost invitată de cele trei surori, în semn de căinţă pentru cuvintele necruţătoare rostite la balul mascat şi, desigur, săracii, fac şi ei ce pot, dar nu le iese nimic şi nu le va ieşi niciodată, şi i-au chemat şi pe gemenii Râul şi Arturo Cespedes Salinas. Şi, fireşte, pe Carlitos Charles Sylvester Alegre, cum le plăcea lor să-i spună. Disperaţi, gemenii aproape că l-au omo-rât, tăbărând asupră-i cu întrebări despre felul de a fi şi a te purta în acea zonă a realităţii privită de ei de jos în sus şi care-i luase într-adevăr prin surprindere, pentru că jocul de polo şi echitaţia sigur că făceau parte din programul lor de viaţă, sau ar fi trebuit să facă parte într-o zi, mai bine zis, însă acum, şi brusc, tu ce-ai de gând să faci, Carlitos, şi cum le vei spune că nu ştii să călăreşti, şi cu ce haine o să te îmbraci şi ce atitudine trebuie să ai într-un loc ca ăsta.

— Dacă vreţi să ştiţi, vă spun foarte sincer, singurul lucru care mă interesează pe lumea asta, în clipa de faţă, este să se facă sâmbătă şi avionul cu care se-ntoarce Natalia de la Paris şi de la Londra să aterizeze foarte punctual.

M-aţi auzit? Ce se-ntâmplă mâine cu fetele astea şi cu caii lor nu mă interesează nici cât negru sub unghie.

— Da, Carlitos, însă.

— Nu Carlitos, nici un Carlitos. Şi, vă rog, altă chestiune care mă preocupă şi care cred că ar trebui să ne intereseze pe toţi trei este că peste două săptămâni încep examenele de admitere. Sau aţi şi uitat?

— Iţi jurăm că începând de mâine n-o să mai pierdem nici un minut şi credem că va fi nevoie să învăţăm toată noaptea, îţi jurăm, frăţioare. Însă acum spune-ne, te rugăm, cu ce să ne-mbră-căm.

— Vreţi un sfat bun? Nu vă mai gândiţi la asta şi veţi vedea că vă iese totul mai bine.

— Dar tu.

— Eu, fir-ar să fie, o să fiu Carlitos Sylvester pentru ultima oară în viaţa mea. M-aţi auzit? Iar acum urmaţi-mi sfatul şi încetaţi odată.

Dar Dumnezeu ştie ce s-a petrecut cu gemenii, sau pe cine au consultat în legătură cu terenurile din Anglia ori ceva în genul ăsta, şi, tot ce se poate, chiar despre Wimbledon, în loc să se informeze despre vreun club de echitaţie ori chiar despre vânătoarea de vulpi, ori poate le-a căzut în mână vreo gravură îngălbenită de vreme, fapt sigur e că atunci când Carlitos a trecut să-i ia cu Molina şi Daimler-ul, şi în treacăt să ia, de asemenea, dar pentru ultima oară, coupe-ul lui romantic şi aventurier, pur şi simplu a amuţit

văzându-i pe trotuar, îmbrăcaţi într-un amestec de costume elegante de golf, de tenis, de badmington şi chiar de bridge ori pentru bătălia Angliei, dacă vreţi, dar în nici un caz pentru călărie.

— Şi pe urmă or să moară de căldură, îl luă gura pe dinainte, uitând că-l avea alături pe Molina, care, mai mult ca niciodată, juca rolul de trimis special şi corespondent de război.

— Carnavalul continuă, spuse şoferul cu aerul cel mai încântat din lume.

— Molina, te rog.

— O să vă fredonez un tangou al nemuritorului Gardel, conaşule. Sau, cel puţin, el îl cânta. Cum era? A, da: „Carnavalul lumii se bucura şi râdea."

— Uite ce-i, Molina.

— Păi chiar asta fac, conaşule Sylvester, mă uit.

— La naiba. Urcaţi-vă, că eu vin în urma voastră în coupe.

Privirea gemenilor Căspedes întrebându-l dacă, te rugăm să ne spui, iar am dat-o-n bară? A rămas şi acum întipărită în sufletul lui Carlitos, e ceva pentru care n-a izbutit încă să găsească un răspuns. Iar dacă l-ar fi găsit, de mult l-ar fi adăugat la piesele dintr-un fel de Antologie universală a infamiei. Dar, în sfârşit, să cuvine să spunem, ca să înţelegem amploarea consecinţelor, că privirea aceea a ajuns în acea dimineaţă până în incinta şcolilor de echitaţie, pătrunzând într-un mediu lipsit de echitate în dimineaţa aceea, fiindcă avea loc la un concurs hipic pe frumosul teren de polo, şi fiecare locuitor al Limei din 1957 purta în veşminte şi în suflet acea părticică eroică din Anglia care pe atunci încă supravieţuia în aceste Indii americane şi pe care surorile Velez Sarsfield o întruchipau cu cea mai mare naturaleţe şi discreţie. Ceilalţi exagerau, aproape toţi, dar ce să-i faci, aşa e nostalgia, amplifică lucrurile şi le conferă forţă şi culoare, făcându-le să devină aproape agresive, cu încărcătura lor latentă de viaţă, de pierdere ireparabilă, de destin niciodată împlinit. Domnul Steiger ignora totul şi toţi îl ignorau pe el, în afară de elevii lui, care îl preţuiau cu adevărat, deşi trebuie să recunoaştem că pe terenul de golf asemănarea cu caii se accentua atât de mult, încât în unele momente părea şi el un cal printre ceilalţi cai, dar foarte prost hrănit şi fără stăpân. Don Bernardo Connors Santander, cu nelipsitul lui fond de teint, pieptănătura anglo-argentiniană, nasul acvilin, graţia şi costumul de echitaţie de o eleganţă uşor exagerată, dar şi uşor neglijentă, totul pregătit cu o grijă care îi luase câteva ceasuri, bineînţeles, şi accentuând mult roşul şi albul de la chipiu şi vizieră, care păreau făcute anume pentru profilul său de Dick Tracy, şi cu Chrysler-ul său auriu, cu capota albă şi două portiere, cum să nu, asigura, numai el, singur-singurel, întregului spectacol cu fundal verde un autentic conţinut British şi very totodată, de ce nu, însă nu într-o autentică scenă de câmpie englezească, ci într-o perfectă reclamă la ţigările Lucky Strike, ce l-ar fi putut face să se prăbuşească în iadul invidiei pe unul care, în afară de asta, se trezea dimineaţa zicându-şi conte, desigur, şi Lentini pe deasupra. Şi atenţie, că marca asta de ţigări nu era singurul mijloc sport la care recurgea don Bernardo Connors Santander. În alte ocazii, elegantul

cavaler al bronzului etern era în stare să se transforme, el şi împrejurările lui, într-un perfect anunţ publicitar pentru ţigările Camei.

Ca să înfrunte toate acestea sosi mai întâi contele Lentini, şi îndată după aceea veniră 155gemenii Cespedes Salinas, împopoţonaţi unul mai îngrozitor ca altul, zău aşa, şi surorile Velez Sarsfâeld au auzit desluşit un glas din public care a întrebat de ce nu aduceau un container pentru ăştia trei, să-i arunce odată la gunoi, ce naiba aşteaptă. Şi parcă s-a stârnit atunci o zăpăceală nemaipomenită, fiindcă cineva i-a spus profesor contelui, şi gemenii nu ştiau că erau doi profesori, şi cum pe conte l-au văzut atât de împopoţonat cu fel de fel de batistuţe care-i ieşeau din buzunare, atât de mândru de costumul lui de călăreţ şi atât de strălucitor din cap până-n picioare, de parcă ar fi folosit aceleaşi produse de toaletă pentru cizme şi pentru păr, îndată şi-au spus în sinea lor: Drace, profesorul lui Mary şi Susy, germanicul domn Steiger în persoană, ceea ce, desigur, ne ajută să ne facem o părere despre deruta uriaşă în care se aflau bieţii gemeni, deşi nu ne ajută deloc să ne facem o părere şi despre efuziunea care i-a cuprins în faţa atâtor manifestări de echitaţie umanizată, am dat lovitura, bătrâne, ele trebuie să creadă că pe proful lor îl cunoşteam dinainte, şi-au să socotească şi-au să-şi închipuie că.

Partea proastă e că, pe când ele trebuiau să creadă, să socotească şi să-şi închipuie atâtea şi atâtea lucruri formidabile, ei au depăşit măsura cu efuziunea, şi lui Lentini i-a căzut un nasture de la sacou, tocmai nasturele menit să ascundă burta cam umflată a contelui, care în viaţa lui nu-i urâse ca acum pe oameni şi nu-şi iubise atât de tare caii, cu toate că asta nu l-a împiedicat să-i trateze pe înspăimântaţii gemeni ca pe nişte animale împuţite, dar pe voi cine v-a invitat, dacă se poate şti, din ce circ v-au scos, şi tot aşa ceasuri în şir, cu lua-v-ar dracu' şi feciori de lele ce sunteţi şi fel de fel de ocări. Până şi Carlitos, care venea în urma lor, a preferat să pară că nu e cu ei, deşi n-a putut evita ca Molina să bage de seamă, în calitatea lui de trimis special, momentul în care contele îşi încheia tirada de sudălmi, zicându-le voi, da, voi doi, stârpituri nenorocite ce sunteţi, nişte caraghioşi şi nişte paiaţe, şi Wimbledon pentru corcituri, da, voi m-aţi făcut să urăsc din rărunchi spiţa omenească şi să-mi idolatrizez calul, pe care chiar din clipa asta îl numesc consul imperial roman, fiindcă aici, domnilor, vă aflaţi în faţa lui Caligula al II-lea, descendent direct al acelui împărat care şi-a iubit şi el calul aşa cum îl iubesc eu pe al meu, mişei ce sunteţi, şi acum îngenuncheaţi, derbedeilor, îngenuncheaţi în faţa împăratului vostru ori, dacă nu, chem poliţia.

Însă contele Lentini nu chemă pe nimeni şi mai degrabă era gata să moară, când surorile Velez Sarsfield, chiar ele în persoană, ah, de-aş putea să le fac să vină la cursurile mele, ar crăpa de ciudă boşorogul blestemat care ţine şcoala de alături, chiar ele săriră cu multă amabilitate în ajutorul acelor bieţi Napoleoni ai lor şi, printre alte adevăruri ale acestei lumi pline de cruzime, le explicară că profesorul lor este domnul Steiger şi că ei se grăbiseră, desigur, fiindcă ăsta e domnul Lentini, de la şcoala cealaltă.

— Sărut mâinile, domnişoarelor.

— Sărută mai bine copitele cailor tăi, Lentini, îi astupară gura tustrele, aproape în cor, şi îi întoarseră îndată spatele şi îl lăsară înţepenit locului, visând la o nouă călătorie în Italia, însă 157de data asta ca să-şi cumpere un titlu mult mai scump şi de viţă mult mai nobilă, se pare că am strâns destui bani, ce dracu', şi întreaga Lima o să afle cine sunt eu.

Molina nu înceta să trimită comunicate de război despre acest nou bal mascat, iar gemenii se depărtaseră înspăimântaţi şi aşteptau la umbra unui copac, palizi, muţi, cu ochii ieşiţi din orbite, de parcă ar fi urmat să li se citească sentinţa de condamnare la moarte. Dar surorile Velez Sarsfâeld, care în dimineaţa aceea însorită păreau chiar drăguţe, îmbrăcate în uniforme, cu beretele lor de echitaţie şi lungile cozi roşcate în bătaia vântului, hotărâseră că nimeni n-are dreptul să se poarte atât de urât cu cineva pe lumea asta, că mai degrabă „Daţi de mâncare" şi „Daţi de băut" şi toate celelalte, şi bieţii Arturo şi Râul, deşi lucrul cel mai rău dintre toate e că din nou or să se îmbibe cu sudoarea lor, lua-i-ar naiba pe gemenii ăştia, am fi putut pune pariu că iar au să se îmbrace aiurea, numai ei sunt în stare să găsească nişte chipiuri ca astea şi nişte eşarfe atât de groaznice, tu ce crezi că putem face cu ei, Melanie?

— În partea aia sunt nişte rigole şi poate găsim nişte raţe, ca să le dăm de mâncare cel puţin, ca daddy la Hurlingham Club. Şi hai să uităm de cai, e mai bine pentru astăzi, iar pe ei îi deviem în direcţia asta, până ce n-o să-i mai poată vedea lumea. Ce părere aveţi? Iar, dacă vreţi, îl anunţ eu pe profesorul Steiger că a intervenit ceva. Că a intervenit ceva neprevăzut.

— Şi cu Charles ce facem?

— Cred că s-a ascuns sub maşină, isteţul de el.

— E aşa de drăguţ, cu coupe-ul lui. Asta ar fi putut fi o soluţie bună, dar din păcate gemenii optaseră pentru alta, foarte proastă, bineînţeles, şi mai ales cu o doză exagerată de melodramatism, ba chiar cu o tentă tragică, deşi ei credeau exact contrariul şi aveau încredere în efectul absolut pozitiv al mărturisirii pe care se pregăteau să o facă, fără a-l consulta măcar pe Carlitos, care ar fi putut să fie grav prejudiciat şi să piardă până la urmă cel puţin o bună parte din nimbul ce îl făcea atât de simpatic în ochii surorilor, în pofida zăpăcelii şi a gafelor lui. Dar, în sfârşit, de asta nu le păsa gemenilor nici cât negru sub unghie: pentru ei, acum, cel mai important lucru era să recupereze imaginea terfelită în faţa acestor fete, şi de altminteri Natalia de Larrea trebuia să se întoarcă foarte curând din Europa, iar Carlitos avea să se închidă în grădină cu marea lui iubire şi nu avea să iasă decât pentru orele de toceală. Altfel spus, faptul că îl denunţau puţintel, ce naiba, fiindcă situaţia lor, acuma pe bune cu adevărat, era o chestiune de viaţă şi de moarte, în sfârşit, stângaci cum îi ştim şi de altfel deloc credincioşi planurilor de ascensiune socială, gemenii Cespedes Salinas erau hotărâţi să-şi încerce norocul. Fiindcă acum se ridicaseră şi făcuseră câţiva paşi pentru a se proţăpi în faţa celor trei surori, gata să joace totul pe o singură carte cu mărturisirea lor patetică.

— Ştiţi voi oare că adevăraţii aventurieri şi romantici suntem noi, ba chiar suntem puţin excentrici? Nu ştiţi?

— Ce să ştim? Îi întrebă Susy, extrem de surprinsă.

— Nu înţeleg, interveni Mary.

— Nici eu nu înţeleg nimic, completă Melanie, apoi adăugă: Se poate şti la ce vă referiţi?

— La automobilul nostru.

— Care? Coupe-ul verde?

— Chiar el.

— Păi, e al vostru.

— Dar voi credeaţi că e al lui Carlitos.

— Noi să credem aşa ceva? Nici pomeneală, niciodată n-am crezut una ca asta. Poate în prima zi, când voi aţi născocit una dintre şmecheriile voastre, care vă ies aşa de prost întotdeauna. Vai, să-mi fie cu iertare. Dar tot din prima zi Carlitos, care-i atât de zăpăcit, ne-a vorbit întotdeauna despre automobilul ăsta numindu-l coupe-ul gemenilor. Sau nici de asta nu v-aţi dat seama?

— Şi atunci de ce romanticul şi aventurierul este Carlitos?

— Ei bine, fiindcă îmi închipui că numai unui bătrân plicticos îi trece prin cap să meargă toată ziua bună ziua cu carul ăsta funebru, şi cu şofer pe deasupra. Unui băiat fermecător, niciodată.

Molina trimise un comunicat de război pentru a-i aduce la cunoştinţă conaşului că obiectivul fusese atins şi distrus şi că duşmanul fugea îngrozit, în timp ce Carlitos ieşea de sub maşină, nu cumva să mă beştelească prăpădiţii ăştia de gemeni, acum când lucrurile s-au lămurit, din păcate, mult prea bine, şi am putvţt fi martori cu toţii – unii mult mai zâm-bitori decât alţii, desigur – la scena în care un grăjdar, fără îndoială impresionat de cei o sută optzeci şi şapte de centimetri ai lui Molina, de uniforma lui strălucitoare, care ar fi putut fi o nouă modă pentru domnii călăreţi, şi de roşcatul Albion din întreaga lui fiinţă, se apropie să-l informeze că prima probă avea să înceapă curând şi că domnii membri ai clubului sunt rugaţi să treacă la tribună, vă rog, domnule.

— Ia te uită, acum până şi eu am ajuns membru, spuse Molina, socotind că, după această nouă confuzie, celor doi gemeni nu le mai rărnî-nea altceva de făcut decât să-şi ia catrafusele şi să se îndrepte spre insula Sfânta Elena. Şi pe urmă, dând dovadă de o ironie subtilă şi profundă, pe care Carlitos nu o cunoştea, dar care l-a încântat, adăugă următorul comentariu: Se vede că în oraşul ăsta începe să se simtă lipsa blonzilor: băgaţi de seamă că până şi pe mine vor să mă transforme în domn şi membru al clubului.

Într-adevăr, gemenilor nu le rămânea altă soluţie decât să născocească o întâlnire importantă de care uitaseră complet, ţi-am spus să-ţi notezi întotdeauna totul în agendă, Raiil, să-şi ceară scuze de la surori, dar tu de ce nu-ţi notezi, Arturo, să nu îndrăznească măcar să se uite la Molina, să-i amintească lui Carlitos de ora de studiu, la trei fix la noi acasă, te rugăm, nu cumva să nu vii, să se urce în maşina prăpădită, cum era toată viaţa lor, să-şi dea seama că nu aveau cheile, să aştepte până când Carlitos avea să le găsească până la urmă şi să fugă îngroziţi după ce înţeleseseră semnificaţia deplină a ultimelor lui cuvinte, pronunţate în timp ce surorile Velez Sarsfield

răsuflau extrem de uşurate, se îndreptau spre caii lor şi probele 161lor ecvestre, fericite, roşcate, în sfârşit am scăpat de ei, Dumnezeule.

— Carlitos, ne poţi împrumuta cheile de la coupe-ul tău, te rugăm?

— Bineînţeles, răspunse Carlitos, care niciodată nu băga de seamă nimic şi care, prin acest nou moment de zăpăceală, nu a făcut decât să prelungească ad infinitum senzaţia de dispreţ în stare pură pe care o trăiau bieţii gemeni şi de asemenea, cum să nu, clipa în care vor putea să pornească motorul şi să plece ca din puşcă, fiindcă, parcă pentru a pune capac la toate, aiuritul de Carlitos nu găsea cheile în nici un buzunar şi le spunea să aştepte un moment, vă rog, acum le găsesc, şi nu ştii cumva, Molina, ce-aş fi putut face eu cu cheile coupe-ului? Fără să-şi dea seama câtuşi de puţin că, făcând să culmineze nenorocirile ce se ţinuseră lanţ, dispreţul e un lucru care se poate înghiţi, dar nu se poate mesteca, după cum se spune.

III.

Lucrurile se petrec întotdeauna aşa. În ziua următoare, sâmbătă seara, sosea Natalia, sau mai bine zis duminică dimineaţa la ora unu şi jumătate, şi Carlitos Alegre şi-ar fi dat viaţa ca să vină azi, ca să ajungă chiar în clipa asta sau, şi mai bine, cu mult mai bine, ca să fi sosit aseară şi acum să fie la micul dejun, dar nu în sufragerie, ci pe terasa ce dă spre imensa grădină din spatele casei, plină de flori, de copaci şi plante agăţătoare, şi cu frumoasa piscină pe care Luigi o scălda în lumină în fiecare seară, de câteva zile, de parcă ar fi vrut să semnalizeze avionului cu care se întorcea stăpâna o pistă de aterizare ca să nu mai treacă pe deasupra lor spre aeroport, mai ales pentru ilpovero Carlitos, care pesemne că nu doarme deloc, Marietta şi cu mine l-am auzit plângând în întuneric, şi nu o singură dată, iar noaptea trecută, poveretto, îmi închipui că n-a mai putut suporta tristeţea măsurată de tic-tacul pendulei, cum îi spune chiar el, din ce în ce mai nervos şi mânios, până când dintr-o dată am auzit cu toţii loviturile alea puternice şi înspăimântătoare, iar eu am luat puşca şi-am chemat câinii, dar până la urmă mi-am dat seama că era el şi că, pe întuneric, îi căşunase pe l'orologio, poveretto, anche 163lui, şi pe poveretto buzunar della signora, fiindcă am impresia că bijuteria aia de ceasornic sviz-zero a rămas fără tic-tac şi fără bătăile care marcau orele pentru totdeauna, căci bietul Carlitos a lovit cu atâta furie încât a încasat anche lui la sua parte, desigur, şi acum dona Natalia o să-l găsească nu numai prea slab şi tras la faţă, ci şi puţintel şchiop. Oricum, însă, pentru Carlitos orele de aşteptare erau nesfârşite, chiar dacă timpul pe care în fiecare dimineaţă şi în fiecare după-amiază îl consacra învăţatului împreună cu gemenii era tot mai lung, căci se apropiau examenele de admitere, şi în întunericul iatacului, care, de altminteri, în absenţa Nataliei coborâse la categoria de dormitor şi nu mai avea mult până să se transforme în cabină, mai ştii, orice era cu putinţă dacă Natalia nu se afla în patul ăsta dublu, întrebaţi-mă pe mine dacă nu credeţi, şi atunci Carlitos a început s-o ia puţintel razna şi să simtă nevoia din ce în ce mai nestăpânită de a se scula şi de a ieşi glonţ din acea îngheţată cabină de vară, s-a simţit din ce în ce mai descumpănit, a început să nu mai poată face

deosebirea dintre Arctic şi Ecuator, şi-a adus aminte de cântecul acela în care cineva visează că noaptea ardea şi focul îngheţa şi a luat hotărârea ca, dacă lucrurile continuau tot aşa, să le pună el la locul lor dându-le câteva lovituri de picior, fiindcă, neîndoielnic, tic-tacul ăsta, care, când Natalia era aici, nu îndrăznea nici să crâcnească, acum nu face altceva zi şi noapte decât să mă împiedice să-mi fac vise irealizabile, ca în cântecul ăla unde totul se petrece anapoda, şi să stea în clipa aceea la micul dejun cu ea, la nouă fix, într-o dimineaţă minunată, intrat deja la universitate, desigur, şi fără urmă de geamăn pe o distanţă de o poştă de jur-împrejur, pe această terasă minunată şi cu piscina în fundul grădinii printre copaci şi volbură, şi Natalia cu un prosop alb de sultană înfăşurat în jurul capului şi halatul ei alb şi mlădierea aceea unică, maiestuoasă, aproape arogantă, talia subţire atât de potrivită cu tot restul, oricum ai privi-o, e dată naibii, e fără pereche, dacă mă gândesc bine, fiindcă zilele trecute gemenii mi-au arătat o revistă cu artişti de la Hollywood, din care amândoi învaţă nici mai mult, nici mai puţin decât să-şi confecţioneze costume de călărie, pentru domni şi doamne, nu-şi pierd nădejdea catârii ăştia, sau, mai bine zis, n-o să înveţe niciodată, şi cu aceiaşi ochi au văzut o întreagă galerie de stele ale firmamentului şi Mecca cinematografului şi Beverly Hills – cuvinte care, toate, exercită o adevărată fascinaţie asupra gemenilor, dar pe care eu i-am sfătuit să le controleze cu stricteţe înainte de a se apuca să le vânture unde vrei şi unde nu vrei – şi în sfârşit, aşadar, niciuna dintre stelele astea, niciuna, nici măcar Ava Gardner nu se poate asemui cu Natalia luând micul dejun cu mine pe firmamentul grădinii, când abia s-a dat jos din pat şi, aşa cum îi place ei, goală puşcă pe dedesubt şi gata în orice clipă să-şi scoată prosopul şi halatul, se aruncă precum Eva, nu Peron, desigur, ce bădărănie, în piscină, şi-şi pune din nou halatul, mai înainte ca până şi câinii să-şi poată da seama ce s-a petrecut, ci doar eu să-mi dau seama, ha, ha, ha, şi încă o dată să-şi înfăşoare în prosopul de sultană îmbăiată părul cel mai frumos buclat din naştere – „ondulaţie permanentă", 165mă asigură gemenii că se spune, ce groaznic – din cât există pe lume. Da, aşa îi place ei să se dea jos din pat, şi asta e clipa în care devine cea mai neasemuită, ce femeie ar putea să rivalizeze cu această maiestuoasă desprindere din aşternut, cu umbletul ei când se îndreaptă spre terasă sau spre piscină, ce femeie s-ar încumeta să se apropie măcar de ea, în aceste ceasuri ale dimineţii, cine s-ar lua la întrecere cu pielea asta şi cu această, cum să-i spun, ei da, în termeni oarecum medicali, ce să-i faci, cu această risipă de sănătate de fier, care e o adevărată sărbătoare pentru oricine, dar nu şi pentru tic-tacul pendulei ăsteia blestemate, bineînţeles, care te năuceşte complet şi până la urmă te înnebuneşte, şi atunci Carlitos începu să strige că nici revărsatul zorilor nu cuteza să se compare cu Natalia, numai când, desigur, tu, tic-tac blestemat. Şi Luigi luă puşca şi chemă câinii, şi îşi dădură seama cu toţii că păreau mai degrabă lovituri de picior şi că, ia să vedem, parcă ar veni din salonul cel mare sau din salonul cu pian sau poate de la bar, da, de acolo de undeva, aprinde toate luminile, Cristobal, că eu pe întunericul ăsta non vedo niente, pacco di merda.

Da. Lucrurile se petrec întotdeauna aşa. Carlitos stabilise să meargă să înveţe în ziua aceea de sâmbătă şi, hotărât lucru, acum şchiopăta şi nu se mai putea duce, şi nici nu putea să meargă la slujba de dimineaţă, nici să o sune pe Melanie Velez Sarsfield, care-i telefonase ca să-l roage să stea de vorbă o clipă cu el, şi acum îşi aducea aminte că trebuia să-l sune pe Erik von Tait, aşa stabilise cu Natalia, că el avea să-l invite pe Erik să ia masa în grădină ca să-i ţină de urât până în momentul când trebuia să plece cu Molina s-o ia de la aeroport. Carlitos se întoarse de la slujbă, luă micul dejun, formă numărul lui Erik mai întâi, pe urmă formă numărul Melaniei, şi de fiecare dată fu poftit să se uite mai întâi la ceas înainte de a suna la numărul ăsta, domnule, fiindcă o domnişoară în vacanţa de vară nu e niciodată trează la ora asta, domnule, şi pentru că un cântăreţ care lucrează în fiecare seară până foarte târziu, pentru a câştiga şi el o pâine, nu se scoală niciodată înainte de amiază, ar trebui să ştiţi asta.

Păi sigur că da. Lucrurile se petrec întotdeauna aşa. Şi acum Carlitos tocmai sunase la uşa apartamentului în care locuiau gemenii Cespedes şi auzise cum s-a pus în mişcare primitivul mecanism de deschidere a uneia din tăbliile de lemn ale uşii duble de la etajul doi. Era vorba despre un cordon lung legat cu un simplu nod la maneta laterală a încuietorii, care pe urmă se strecura, fără a fi îngropat, pe sub balustrada scării şi pe care cineva îl trăgea de sus, ca să nu fie nevoit să coboare ori de câte ori se suna la uşă. Atunci de ce oare cineva cobora acum aşa de repede? De ce făcea atâta zgomot şi parcă era într-o mare fierbere? De ce, dacă cineva parcă apăsase pe clanţă, iar uşa era întredeschisă? Carlitos o împinse şi tocmai o deschidea, când un sac plin cu cartofi, sau aşa ceva, se izbi de canat şi i-l trânti cu o izbitură puternică drept în nas, care acum sângera din belşug, pe când înăuntru, de cealaltă parte a locului accidentului, cineva gemea foarte uşor pe podea, de parcă n-ar fi vrut să deranjeze pe nimeni cu moartea lui. Ce să facă? Să 167sune din nou sau nu? Molina plecase fără să ia cunoştinţă de nimic, iar el, din fericire, avea o batistă în buzunarul de la spate al pantalonilor. Carlitos încercă să oprească sângele ţinând apăsat batista, îşi dădu seama că geamătul era de femeie, îl găsi foarte dulce şi într-adevăr încântător, dar mai ales speriat, şi se uită la ceas ca să vadă ce oră e, fiindcă se pare că în dimineaţa asta nu fac altceva decât să deranjez lumea când sun sau bat pe la uşi. Dar era ora nouă dimineaţa, iar el de la o vreme venise mereu la ora asta şi fusese foarte punctual.

— Sunt eu, care sosesc la nouă fix, spuse Carlitos, dar bineînţeles că batista emise foarte prost acel mesaj emoţionat şi urgent.

Dar şi gemetele care ajungeau până la el din partea cealaltă a uşii erau de o lipsă de claritate totală, chiar dacă dulceaţa şi frumuseţea lor erau în crescendo şi începeau să-l neliniştească profund, dar totodată să-l impresioneze foarte tare. Neîndoielnic, oricine ar fi fost fiinţa care gemea acolo în spatele uşii, era cu adevărat incomparabilă în felul său, până într-acolo încât Carlitos asociase cantitatea tot mai mare de sânge care-i curgea din nas, în ciuda batistei colorate atât de tare în roşu, încât părea drapelul patriei, alb şi roşu, o asociere, zic, cu o capacitate magică a acelui geamăt de

a face să-i curgă sângele necontenit, în şuvoaie, de parcă ar fi izvorât spre a fi vărsat pentru o cauză nobilă. Carlitos se uită din nou la ceas şi văzu că trecuseră nu mai puţin de şapte minute de când aruncase prima privire spre cadran. Şi cum în al optulea minut geamătul se subţie, agonic şi extrem de trist, aproape ftizie sau, în orice caz, având un aer de romantism pe jumătate alarmant, pentru că era real, pentru că se produsese cu siguranţă o ciocnire, să nu-mi spuneţi că nu-i adevărat, pe jumătate sublim, pentru că nimeni nu se loveşte atât de tare şi apoi se văietă atât de dulce, ca în acest al optulea minut, care mergea acum pe al nouălea, când firul glasului se subţia până la extincţie, el nu mai putu răbda să nu întrebe nimic, orice-ar fi fost, fiindcă iubire nu avea cum să fie, de vreme ce n-avea nici cea mai mică idee despre cine-ar fi putut fi sacul acela cu cartofi, şi emise atunci încă un mesaj prin batista îmbibată de sânge. Dumneata erai, dona Măria? Se pare că de data asta s-a înţeles ce spusese, fiindcă nu se poate descrie modul în care geamătul acela firav i-a răspuns că nu, parcă solicitând drepturi de autor, şi apoi se auzi din nou, mai înduioşător şi mai romantic ca înainte, de parcă ar fi cerut pe deasupra mai multă atenţie şi fineţe de auz şi percepţie şi, cum să nu, mai mult bun-gust totodată. Cu coada-ntre picioare, el îndrăzni să întrebe, de data asta: Tu eşti, Martirio? Şi atunci de partea cealaltă a uşii unde se produsese accidentul se stârni un uşor vacarm de gemete înăbuşite. Tu eşti, Soledad.? De data asta nu primi nici un răspuns. Concepcion.? Acum geamătul acela uşor parcă se evaporase, împrăştiat, mort, în timp ce el îşi pierdea răbdarea, fiindcă în curând se făcea nouă şi un sfert şi atâta tăcere începea să fie insuportabilă. La nouă şi douăzeci, cu lacrimi în ochi, Carlitos emise un ultim mesaj: Am ştiut dintotdeauna că aşa o să mi se întâmple, pentru că nu-mi amintesc exact numele tău, oricine-ai fi, deşi nu eşti dona Măria şi nici fata care vine la curăţenie nu poţi fi, căci ea vine mai târziu. Am ştiut dintotdeauna că aşa o să mi se întâmple, 169dar dacă eşti sora gemenilor, atunci ştii şi tu de bună seamă că eu sunt omul cel mai distrat din lume şi că mereu îţi încurc numele, spre disperarea mea, mai ales acum. Lui Carlitos i se păru că aude un uşor geamăt de plăcere şi repetă: Mai ales acum, da, mai ales acum. Şi auzi desluşit geamătul acela uşor care parcă s-ar fi trezit dintr-un somn lin şi extrem de plăcut, şi asta îi dădu curajul să adauge: Dar, cum să spun, fiindcă n-am terminat încă, ştii? Bine, da, uite: Dar şi eu sângerez, de fapt îmi curge sânge din nas de douăzeci de minute şi mi s-a umplut de sânge batista. Geamătul acela uşor parcă o luă înapoi pe propriul firicel de glas şi deodată se transformă desluşit într-un mic geamăt renăscut şi deveni din nou melodios cum numai el ştia să fie. Iar Carlitos se bucură nespus şi anunţă că avea să sune din nou la uşă. Şi sună. Cineva îi deschise de sus, după câteva clipe lungi de tăcere completă, a cărei durată el, nerăbdător cum era, n-a putut s-o măsoare, fiindcă uitase să se uite la ceas. Pe urmă a împins uşa, cu mare grijă, dar acolo nu era absolut nimeni, iar sus era Arturo, deşi ceva sau cineva, sigur, asta a reuşit să vadă foarte clar, dar cu un efect întârziat, pentru că fusese luat prin surprindere, ceva sau cineva înainta de-a buşilea pe lângă piciorul lui Arturo, acolo sus, exact când Carlitos îşi ridică privirea şi începu să urce, o mogâldeaţă, ceva

nedesluşit, o fustă mergând pe brânci cu spatele ori un sac alb se târî şi se făcu nevăzut între perete şi piciorul lui Arturo, care, bineînţeles, nu văzuse absolut nimic şi atribui totul zăpăcelii lui Carlitos, ai dat cu capul de uşă, sigur că da, ţi s-a întâm-plat de atâtea ori, adu-ţi aminte, pentru că suni cu gândul aiurea şi parcă ai orbul găinilor şi dai să intri mai înainte de a ţi se deschide, numai ţie ţi se întâmplă asemenea lucruri, fră-ţioare, şi Carlitos, bineînţeles, n-o mai ţinu morţiş că nici omul cel mai zăpăcit din lume, cel mai afumat de băutură, când se ciocneşte pe neaşteptate de uşă nu descătuşează neapărat un întreg univers de tandreţe, de duioşie, de tăcere, de aşteptare şi de.

Păi sigur că da. Lucrurile se petrec întotdeauna aşa. La ora prânzului, Carlitos îi sună din nou pe Erik von Tait şi pe Melanie. Pe Erik îl invită la masă, în seara aceea, iar cu Melanie se înţelese să treacă s-o vadă pe la şase, ori chiar la şapte, fiindcă am stabilit cu gemenii să mai învăţăm câteva ore după-amiază, chiar dacă azi e sâmbătă. Carlitos mâncă foarte grăbit şi-i spuse lui Molina să-l ducă repede-repede la Lima, la'fraţii Cespedes, şi să se întoarcă să-l ia pe la', şase.

— Ziua asta începe să se complice pentru mine, deschise el vorba după-amiază, pe când se întorceau pe strada Amargura.

— Bine, dar cel puţin se pare că gemenii ne-au înapoiat Daimler-ul, îi răspunse Molina şi, văzându-l pe conaşul Carlitos cufundat într-o muţenie completă, adăugă: Cel puţin, până la următoarea deplasare. Atunci o să vedem ce idee năstruşnică le mai trece prin cap.

— Nici nu vreau să mă gândesc, îi răspunse într-un târziu Carlitos, deşi pe un ton care îl poftea neîndoielnic să schimbe subiectul.

— Vă mai dor piciorul şi nasul? Abia acum văd că v-aţi lovit rău şi la cap de pendulă.

— Nu te supăra, Molina, dar te rog să nu-mi mai vorbeşti despre gemeni şi despre pendulă.

171Nu vreau să mai aud de gemeni şi de nimic, te rog. Iar cât priveşte ceasurile, nici de cele de mână nu mai vreau să ştiu nimic. Fiindcă şi de la ele primeşti lovituri, crede-mă, când nici nu te aştepţi. Altfel de lovituri, dar tot lovituri se cheamă, în sfârşit, nu ştiu dacă m-am făcut înţeles.

Ultimele cuvinte ale lui Carlitos l-au îngrijorat pe Molina, fiindcă le-a găsit atât de nechibzuite încât a crezut că, fără îndoială, excesul de studiu şi nesomnul nopţilor de singurătate măsurată de tic-tacul pendulei, cum spunea el singur, l-au scos din minţi pe bietul băiat, ca pe Don Quijote. Prea multe cărţi şi prea multe gânduri. Reţeta i se părea funestă lui Molina, care încetul cu încetul ajunsese să-l îndrăgească pe tână-rul prieten al donei Natalia şi acum se bucura că ea se întorcea chiar în seara aceea, ca să facă un pic de ordine în toată această poveste ciudată. Ca întotdeauna în cazurile complicate, şi acesta era, neîndoielnic, chiar foarte complicat pentru înaltul şi blondul Molina, aflat de atâta amar de ani în slujba acestei familii, gândurile şi nostalgiile lui ajungeau curând pe făgaşul amintirii sacre a lui don Luciano şi a donei Piedad. Câte nu păţiseră acest mare cavaler şi această mare doamnă din pricina neplăcerilor pe care le-a pricinuit frumuseţea răpitoare a fiicei lor! Şi dacă ar vedea-o acum, ah, de-ar coborî din cer şi-ar vedea-o

acum, frumoasă ca întotdeauna, şi cu un băieţandru de şaptesprezece ani. Frumoasă ca întotdeauna, ba chiar mai frumoasă poate. Fiindcă pentru don Luciano, mai ales, clipele îngrozitoare pe care le trăise această fiică adorată şi care îi provocaseră atâta amărăciune se datorau toate frumuseţii ei fără seamăn. Molina nu putea să uite o conversaţie ce avusese loc pe canapeaua din spate a altui automobil al stăpânilor, cu mult înainte de a cumpăra Daimler-ul. Domnişoara Natalia să fi avut cincisprezece ani pe atunci, şi era aşezată pe bancheta din spate, lângă părinţii ei, când părintele Nicolâs Villalba, un iezuit spaniol care venea adesea în vizită în casa de la Chorrillos, spuse:

— Câtă frumuseţe ţi-a dat Dumnezeu, copila mea!

— Roagă-te la Dumnezeu, părinte Villalba, să nu-i dea şi mai multă frumuseţe, îi curmă don Luciano şirul cuvintelor măgulitoare, în chip aproape profetic.

Iar acum Molina era vârât în această nouă încurcătură a donei Natalia, ori a copilei Natalia, pentru că o ştia de când era copilă, ori a domnişoarei Natalia, fiindcă tot el a condus automobilul cu care a mers, îmbrăcată în alb, dar plângând în hohote, spre altar. O încurcătură mult mai modernă, cea de acum, fără nici o îndoială, ori poate îmbătrânise el, dar în orice caz de data asta nimeni nu întruchipa răul în povestea care se desfăşura sub ochii lui, bineînţeles în afară de gemenii ăştia Cespedes, dar în sfârşit, rolul lor e în cazul ăsta cu totul secundar şi, de altfel, la cât sunt de proşti nu cred să fie în stare de prea multe răutăţi. Dar uite că se aflau acum în strada Amargura, am ajuns, conaşule, la şase fix vin să vă duc la prietena dumneavoastră, domnişoara Melanie.

Era şase şi un sfert când gemenii spuseră destul pentru astăzi şi închiseră cărţile, deoarece încă de dimineaţă Carlitos nu izbutise să se concentreze, iar acum, după-amiază, mai 173ales, nu încetase să se ridice mereu ca să meargă la baie doar pentru o clipă, de parcă pierduse ceva acolo. Iar gemenii se uitau unul la altul, nu fără o anumită complicitate şi nelinişte, crezând fără îndoială că el ştie foarte bine cine se rostogolise pe scară când i-a deschis uşa dimineaţă. Dar ăsta era lucrul cel mai ciudat dintre toate, tocmai fiindcă Natalia sosea în seara aceea şi fiindcă de câteva luni, de când venea să înveţe la ei acasă, Carlitos abia dacă o băgase în seamă pe Consuelo, aproape niciodată nu ştia să-i spună pe numele ei adevărat, ba chiar de câteva ori a crezut că nimerise iarăşi din greşeală la vecinul de jos şi şi-a cerut scuze faţă de Consuelo pentru că sunase la o uşă străină ori pentru că intrase în altă casă, s-a întors pe călcâie, s-a zăpăcit şi mai tare şi până la urmă a luat-o pe coridorul luminat de becul ăla anemic care ducea în sufragerie, bucătărie şi dormitoare, de unde chiar ei au fost nevoiţi să-l recupereze rapid, fiindcă, dacă-l mai lăsau puţin, zănaticul ăsta e în stare să ajungă în pod şi să vadă toată murdăria şi să descopere până şi chichineaţa lui Colofon, asta ne mai lipseşte acum. Fir-ar ea să fie, uite, chiar acum, lovită şi rănită cum era, întinsă în faţa uşii din stradă, Arturo tot izbutise să-şi exercite obişnuita lui teroare asupra soră-sii, silind-o să se târască de-a buşilea pe scări în sus înainte de a-i deschide uşa lui Carlitos, azi de

dimineaţă, ca să nu vadă ruşinosul spectacol pe care-l oferea Consuelo rostogolindu-se pe o scară a iubirii, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, ce pacoste cumplită, fâr-ar a naibii de treabă, dar tipul se pare că a izbutit să vadă totuşi ceva. În sfârşit, era de-ajuns să tăgăduiască orice ar fî presupus el, şi Carlitos să mai termine odată cu dovezile lui de milă şi atenţie, deşi pe de altă parte nu era rău să înceapă s-o bage în seamă, oricât de puţin, pe Consuelo, când ei până atunci nu-şi făcuseră mari iluzii în privinţa asta, ba chiar şi le pierduseră cu totul, oricât de bun şi de naiv era Carlitos, sau, în orice caz, Consuelo i-ar fi fost hărăzită pentru un viitor încă îndepărtat, pentru sfârşitul carierei medicale şi momentul acela al vieţii când tinerii încep să se gândească la căsătorie şi să se aşeze la casa lor, fiindcă gemenii Câspedes concepuseră viaţa ca pe un şir nesfârşit de partide de poker, iar Consuelo, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, la naiba, aceeaşi pacoste dintotdeauna şi pentru totdeauna, naiba s-o ia, era şi ea o carte însemnată pe care o păstrau pentru o partidă de anvergură mai mare, deşi prezenta în acelaşi timp un risc mai mare, bineînţeles, tot aşa cum Cristi şi Marisol făceau parte dintr-un pariu de calibru mult mai mare, extrem de riscant şi cu ultimele cărţi pe masă, pentru care le lipseau încă mulţi ani de experienţă socială, de pregătire şi ucenicie permanentă, în sfârşit, un drum lung şi uneori spinos, lua-le-ar naiba pe surorile Velez Sarsfield, şi pe nenorocitul de conte Lentini, şi pe corcitura asta blestemată de Molina, uită acum lucrurile astea, Râul, încerc, Arturo, dar mă doare, hai să vedem ce se-ntâmplă cu Carlitos ăsta, care de când a venit e cu capul în nori şi de două ori a pierdut şirul lecţiei şi a început să întrebe nu ştiu ce despre un geamăt uşor, la ce geamăt blestemat s-o fi gândind nebunul ăsta de legat, că doar am închis-o cu mâna mea pe Consuelo în dormitorul 175ei şi am încuiat uşa de două ori, cu piciorul ei luxat şi cu cotul zdrelit cu tot.?

— Pesemne că ţi-ai pişat şi sufletul din tine, prietene, aşa cred, îi spuse Râul Cespedes lui Carlitos când acesta se întoarse a nu ştiu cita oară de la toaletă.

— Să nu spui acuma că suferi de prostată la şaptesprezece ani.

În loc de rămas-bun, Carlitos o luă spre scară, trase de şnurul pe care biata. Biata. Şi juca la risc cu numele, când spuse: O să mă rog din suflet pentru tine, Consuelo. Apoi coborî printre acele gemete în surdină, dar foarte frumoase şi tandre, chiar aşa jalnice cum erau. Şi sigur că erau ale lui Consuelo şi că surdina era uşa dormitorului încuiată de două ori, fiindcă acea carte de joc însemnată purta straie foarte urâte în dimineaţa aceea, şi până la partida ei de poker mai erau câţiva ani buni.

— O să mă rog din suflet pentru tine, Consuelo, repetă Carlitos şi începu să coboare cu grijă scările, deşi în ascunzătoarea dureroasă unde fusese închisă Consuelo avu impresia că acel glas era şi nu era, şi sigur că nici ea şi nici el nu şi-au dat seama în acea clipă că mesajele lui Carlitos fuseseră emise fără batista pe care o avea dimineaţă, şi se puteau naşte mari îndoieli.

Trebuie să înţelegi cum se face că lucrurile iau mereu această întorsătură. Fiindcă acum Carlitos era aşezat cu Melanie într-un soi de uriaşă

curte a regelui Artur ori într-un perfect decor dintr-un film cu Robin Hood, în clipele bune ale acestui personaj, adică atunci când, cu insolenţă şi pentru că fiica regelui medieval din acel schimb, ori chiar soţia lui, îndrăgostite de el, curajos ca un haiduc ce era, dar Errol Flynn, la urma urmei, îl poftiseră la cină în castelul de la Metro Goldwin Mayer, dotat cu toate mijloacele perfecţionate ale tehnicii moderne şi ale filmelor cu buget gras. Melanie, mai copilă ca niciodată, părea un bibelou de porţelan de Sevres sau de cristal de Boemia, mai mult sau mai puţin în ton cu decorul în mod obligatoriu Tudor, cu spade şi lămpi uriaşe, vase şi garafe de metal, cupe mari de vin, ba chiar şi câteva arcuri cu săgeţi şi câteva capete de mistreţi, cu adevărat într-un contrast viu cu atâta urâciune, cu atâtea pietroaie, cărămizi şi fier forjat. Melanie (aşa cugeta Carlitos, aşezat lângă prietena lui) e prea fragilă în încăperile vaste ale acestui palat, lângă şemineul ăsta, bunăoară. Melanie se poate sparge în orice clipă, chiar dacă, la drept vorbind, mai curând ea a fost gata-gata să-i sfâşie sufletul cu primele cuvinte ale unei conversaţii foarte triste.

— Acum doi ani am avut prima menstruaţie şi nimeni n-a băgat de seamă. Nici mama, nici surorile, nici mătuşile mele, nimeni, Carlitos.

— Dar tu le-ai spus?

— Am încercat, ba chiar am atârnat chiloţii pătaţi de sânge prin toată casa, dar nimeni n-a reacţionat în vreun fel. Şi tu ştii, Carlitos, ce greu e să trăieşti într-o familie în care nimeni nu reacţionează în nici un fel.

— Şi te doare?

— Menstruaţia? Deloc, însă lipsa de reacţie.

— Înţeleg.

— Tu unde stai, Carlitos?

— Cum să-ţi spun. În ultimul timp, într-o casă la fel de uriaşă ca asta, dar, am putea spune, în formă de grădină.

— Trebuie să înţeleg din asta că n-ai vrea să vii să locuieşti aici, cu mine?

— Cum să-ţi spun.

— Cum să-mi spui ce? Eu nu-ţi cer să vii în chip de Carlitos Alegre, ci de Charlie Sylves-ter. Deşi acum ştiu că Charlie Sylvester nu există, sau în orice caz nu eşti tu, dar, cum să-ţi spun, eu pe Charlie Sylvester îl iubesc din tot sufletul. Vai, dac-ai şti cât de mult îmi place să repet numele Charlie Sylvester! E fermecător, într-adevăr, numele Charlie Sylvester.

— Păi, dacă nu există.

— Dar cel care venea cu gemenii?

— A fost o născocire a voastră, a celor trei surori. Ori poate Susy a avut ideea asta, nu-mi amintesc prea bine.

— Ştii că mi-e dor până şi de gemeni?

— Cum se poate!

— În sfârşit, să spunem că epoca.

— Cum epoca, dacă totul s-a petrecut doar cu câteva zile în urmă?

— Pentru că pe urmă nu mi s-a mai întâm-plat altceva decât să stau aici.

— Şi surorile tale?

— Cu caii lor şi doi băieţi cu care abia au făcut cunoştinţă.

— Şi de ce nu ieşi şi tu cu ele, de pildă?

— Pentru că eu m-am obişnuit cu tine şi-mi eşti foarte drag.

— Dar să vezi. Uite ce e, Melanie, în seara asta soseşte Natalia, şi înainte de a veni Natalia trebuie să vină Erik von Tait.

— Erik şi mai cum?

— Von Tait. Vine să ia masa cu mine şi să cânte la pian, până se face ora să mergem la aeroport.

— Mă răneşti foarte tare, Carlitos Alegre. Pe mine Charlie Sylvester nu m-a rănit niciodată. De aceea îmi place atât de mult.

— Melanie.

— Ce-i? Vrei să mă întrebi despre mama?

— Despre mama?

— Mama nu ştiu unde este. Iar tata e mereu în odăile de sus, beat mort, dar daddy dădea de mâncare la raţe în Hurlingham Club, asta-mi aduc aminte bine. Iar noi nu ştiu de ce acum trăim în Peru, şi nu ştiu nici până când. Vrei să bei un pahar cu vin? Trebuie să fie vreun valet pe undeva pe-aici.

— Păi eu.

— Vrei să spui că trebuie să pleci?

— Păi.

— Hai să mergem, Carlitos Alegre. Te petrec până la uşă, ca să văd cum te urci ca un bărbat îmbătrânit prematur în Daimler-ul tău.

— Nu e al meu.

— E al iubitei tale, Lady Chatterley, ta-ra-ra-ra. Un bărbat şi mai prematur îmbătrânit, dar te iubesc foarte mult, Charlie Sylvester. Şi îţi repet, zilele astea petrecute cu gemenii au fost zile frumoase, crede-mă.

— O să te sun.

— Nu. Mai bine nu. Fiindcă acum tu trebuie să te afunzi în canapeaua confortabilă de piele de porc a unui car funebru. Foarte confortabilă, Carlitos. Te afunzi încetul cu încetul în nisipuri mişcătoare, o să vezi. E chiar plăcut.

— O să mă rog pentru tine, Melanie.

— Vai, nu, te rog. Orice, numai nu fi atât de plicticos, Charlie Sylvester.

O luară pe bulevardul Salaverry, până la Javier Prado şi, oricât se silea să stea drept, 179să se aşeze mai bine şi cât mai la marginea canapelei, Carlitos se afunda din ce în ce mai mult. Ori poate mai degrabă simţea că se afundă, oricât de ţeapăn încerca să stea. Şi ajunseseră undeva în apropiere sau chiar pe Javier Prado, Molina şi cu el, când deodată se pomeniră în faţa casei părinţilor lui, o zări în treacăt prin geamul lateral, extrem de mare, al Daimler-ului, casa fugară, neaşteptată, neobişnuită, îngrozitoare, casa dintotdeauna, casa în care locuiau Cristi şi Marisol şi bunica Isabel şi care acum totuşi nu era aceeaşi casă dintotdeauna, ci asta care a trecut prin dreptul geamului şi el n-a îndrăznit să se întoarcă şi să se uite pe geamul enorm din spate, din acel mic salon pe roţi în care se afla, căutând zadarnic un mod de a nu se afunda tot mai mult. Şi, dintr-o dată, se auzi spunând: Fiecare se spovedeşte cum poate, deşi, ce-i drept, unii o fac mai jalnic decât

alţii. Consuelo se spovedeşte cu gemete, gemete uşoare şi gemete înfundate, iar Melanie. Melanie. Chiar dacă tu nu vrei, Melanie, eu o să mă rog pentru tine şi într-o bună zi, o să vezi, n-o să te mai spovedeşti atât de sfâşietor.

— Cu mine vorbeaţi, conaşule? Îl întrebă Molina, de care Carlitos uitase cu desăvârşire.

— Nu. Comentam doar faptul că adineaori am trecut prin faţa casei unde stau părinţii şi surorile mele, şi bunica Isabel.

— Aha.

Carlitos îi mulţumi în gând lui Molina pentru discreţia lui. Fiindcă i-ar fi fost cu neputinţă să-i răspundă la orice întrebare sau ar fi răspuns la toate că nimeni nu ştia şi nu va şti niciodată cum se făcea că tocmai descoperise că are şaptesprezece ani, exact acum când urma să împlinească foarte curând optsprezece, însă chiar de ar fi împlinit douăzeci, ori treizeci, ori patruzeci, treaba cu cei şaptesprezece ani n-avea cum să şi-o scoată din cap, cu toată tristeţea ei, cu senzaţia de părăsire, cu amărăciunea ei, cu toată acea durere cumplită, a cărei intensitate creştea prin însuşi faptul că era prima oară. Prima oară când totul, şi prima oară în care totul. Deşi întotdeauna lucrurile se petrec aşa.

Carlitos Alegre nu avea date obiective, hotă-rât lucru. Nu avea nici o dovadă că lucrurile se petrec întotdeauna aşa, bineînţeles. De ce, atunci, presimţea atâtea lucruri? De ce se apropiase, într-un anumit fel, de dormitorul unde se afla Consuelo, încuiată de Arturo? De unde veneau gemetele acelea înăbuşite? De ce, prin pereţii aceia scorojiţi, de chirpici, ghicise că acolo se aflau un pat, mai bine zis o somieră cu arcuri care scârţâiau de parcă ar fi plâns de mila cuiva, şi o fată prăbuşită, lovită, resemnată sau cum o fi fiind, dar în orice caz tristă şi neluată în seamă? Şi de ce simţea acum că, în aiureala lui, în erorile lui pe care toată lumea le punea pe seama zăpăcelii, a firii lui senine, grozav de vesele, a lipsei lui de simţ practic şi de realism, se vădea, dintr-o dată, că existau intuiţii sigure, observaţii patetice de o mare exactitate, cum erau, de pildă, numele Martirio şi Soledad cu care o botezase pe Consuelo? Sau inspirata idee de a prelungi, pe cărări pe care nici cel mai atent observator nu le-ar fi dibuit vreodată, vizita la sufletul în suferinţă al Melaniei Velez Sarsfield, în seara unei zile de martie, în acel palat absurd.

— Aşa mare cum e, casa asta e plină pesemne de cotloane, Melanie. Spune-mi, ce faci tu cu atâtea cotloane?

— Mă apropii să le văd mai bine, Charlie Sylvester.

— Şi după ce te apropii?

— Mă întorc în fugă aici şi mă gândesc la daddy, care undeva sus, culcat, mai mult ca sigur.

— Bine. Şi pe urmă ce faci?

— Le sun, mă aşez pe sofa şi aştept.

— Dar surorile tale?

— lVec pe aici, chiar prin faţa mea, călcând pe covorul ăsta uriaş, şi pleacă. Dar sunt foarte bune cu mine, să nu crezi că te mint. Extrem de bune, auzi tu.

— De auzit, te aud, Melanie. Dar ia spune-mi.

— Vrei un pahar cu vin?

— Nu, mulţumesc. Dar dacă aş vrea un pahar, să presupunem, cui i-ai cere tu să-l aducă?

— Ah, nu ştiu. Îl ceri şi gata.

— Aha.

— Ce-ai mai vrea să ştii?

— Ia să vedem. Cine face curăţenie în saloanele şi încăperile astea nesfârşite, în sălile de biliard şi sufragerii, şi în barul ăsta, bunăoară? Hai, spune-mi. Te-ai gândit că numai în barul ăsta trebuie să fie un milion de pahare şi păhărele şi scrumiere şi vaze de flori?

— Ce prost eşti, Charlie!

— Prost? De ce?

— Păi, când lucrurile sunt foarte scumpe, din naştere, cum s-ar spune. Dar tu mă înţelegi, nu-i aşa?

— Să vedem, termină ce ai de spus, ca să văd dacă te înţeleg sau nu.

— Păi, când lucrurile sunt foarte scumpe, din naştere, rămân mereu curate. Şi nu e nevoie să le cureţi, nu ştiu dacă am reuşit să mă fac înţeleasă. Dacă tu cumperi lucrurile curate şi foarte scumpe, ele rămân aşa toată viaţa. E un fapt garantat, ţi-o jur.

Cum lucrurile sunt aşa întotdeauna, Carlitos era gata s-o întrebe pe Melanie, care era aproape o copilă şi stătea mai departe pe sofaua din acel salon uriaş înalt cât două caturi, dar care puteau fi chiar trei, fiindcă era foarte înalt, era gata s-o întrebe dacă şi ea rămânea mereu curată, dat fiind că se pare că şi tu ai fost cumpărată la un preţ la fel de mare, şi totuşi. Când, din fericire, Molina claxona ca un nebun în faţa grilajului de fier de la „Grădina iubitei mele", totul era scris pe o tăbliţă de care Carlitos parcă voia să arate că ascultă cu sfinţenie şi ridică disperat braţele în salonaşul din spate al Daimler-ului, ori salonaşul pe roţi, cum spunea chiar el, dând dovadă de un simţ al umorului şi de un realism pe care aproape nimeni nu i le recunoştea, fiindcă era aproape nouă seara şi de câteva clipe domnul muzician Erik von Tait probabil că aşteaptă, cu siguranţă zâmbi-tor şi aşezat la pian, intonând sau fredonând melodii frumoase, dornic să stea de vorbă şi având în faţă nelipsitul său pahar de Hennessy, ca să nu mai pomenim de câte ştia omul ăsta, care vânturase întreaga lume şi ajunsese un expert plin de bunătate, ca să-l ajute pe băie-ţandrul ăsta să alunge nervii şi neliniştea, fiindcă, hotărât lucru, de mică s-a gândit la toate şi la toţi dona Natalia, iar lui don Erik 183cine altcineva ar fi putut să-i ceară vino, te rog, să-i ţii de urât lui Carlitos, n-o să-şi găsească locul de nerăbdare, Erik, aşteptarea îl poate face să-şi iasă din minţi, fă-mi serviciul ăsta: ia masa cu el şi staţi de vorbă, şi spune-i, spune-i cu muzica ta că şi eu îl iubesc tare mult, că îl ador, Erik. O să găseşti totul pregătit, dragă prietene, totul scăldat în lumina luminărilor, da, numai luminări, iar Marietta şi Luigi şi Cristdbal şi Julia or să Re întru totul la dispoziţia ta, iar dacă avionul întârzie, nu, Dumnezeule, avionul nu poate să întârzie. „Your eyes are the eyes of a woman în Iove.", fredona pentru ea, cu multă înţelegere, Erik von Tait, la telefonul internaţional. Iar acum Carlitos

parcă trecea dintr-o afundare într-alta, de pe canapeaua Daimler-ului pe sofaua din salonul cu pian, în conacul din grădină. Fusese întrebat dacă mai vrea un pahar de vin, dar el răspunsese că mai bine îi aduceau o cupă de şampanie cu Coca-Cola şi un strop de vin, hi, hi, hi, că altfel o să fiu beat turtă la aeroport, nu cumva, hi, hi, hi. Dar ştii, Erik, că-mi place cântecul ăsta cu avionul de argint care traversează oceanul, mai cântă-l o dată, te rog, şi Erik o luă de la capăt cu „Cross the ocean on a silver plane, see the pyramids and all. But remember, darling, 'till you're home, y ou belong io me. A, şi Luigi, turbat de furie şi gelos fiindcă nici Erico ăsta, nici şchiopul di merda de Carlitos nu-i spuseseră cât de bună era mămăliga făcută de el, şi nici măcar nu băgaseră de seamă că niciodată nu fusese atât de frumos luminată piscina din grădină, avionul sosea dinspre ţărmul mării şi avea să treacă pe deasupra lor, iar dona Natalia o să-şi dea seama cu câtă nerăbdare o aşteptăm cu toţii să vină aici, e mai, mai, quell'aereo n-o să treacă mai departe spre Chile, oh, nu, signora Natalia, la prego. Până şi Molina avea să rămână să doarmă în grădină în noaptea aceea, ca nu cumva pe urmă dona Natalia să nu înţeleagă bine că lucrurile se petrec întotdeauna aşa, când o să-l vadă pe Carlitos atât de surescitat, şi ar vrea să-mi ceară vreo lămurire, ca de pildă. Dar cum lucrurile se petrec mereu aşa, până la urmă, şi Carlitos era şi el atât de ciudat, îi lăsă cu gura căscată pe toţi, acolo în grădină, cu un soi de mărturisire, ori declaraţie de principii, ori cu încă o dovadă a capacităţii pe care o avea de a surprinde imediat totul mai bine decât un detectiv plin de intuiţie şi deprins să facă asociaţii de idei şi deducţii, precum şi să tragă concluzii, şi le spune vă rog, nu vă speriaţi, bucuraţi-vă mai departe de muzică şi de salonul cu pian, şi astfel, cât timp tu, Erik, mai cânţi o dată şlagărul cu avionul de argint, eu cu cei şaptesprezece ani ai mei ne ducem să plângem în hohote în fundul grădinii, fiindcă la aeroport vreau să ajung după ce mă uşurez, ca să zic aşa, ca să nu mai tremur tot şi să mă înfrânez când va veni clipa s-o îmbrăţişez pe Natalia şi să par mai degrabă un copil de ţâţă decât iubitul înflăcărat, cum îmi spune ea că sunt, vai, să-mi fie cu iertare. Carlitos o zbughi ca din puşcă.

Mai mult decât să-l cheme pe înflăcăratul ibovnic, a fost nevoie să-l culeagă de pe jos ca pe nişte cioburi împrăştiate, fiindcă avionul doamnei Natalia trebuia să sosească şi, dacă nu plecau imediat, biata stăpână ar fi putut să 185se trezească singură-singurică la aeroport, în zorii zilei, şi să-şi închipuie din pricina asta că cei din grădină uitaseră cu totul de ea. Nu, nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Molina fu de părere că într-un Daimler cu şapte locuri puteau să încapă cu toţii, dar Luigi nu fu de acord şi, pe deasupra, îi aduse aminte că din aceste călătorii de afaceri doamna se întorcea de obicei extrem de încărcată cu geamantane, chiar dacă cele mai multe bagaje le trimitea sub formă de colet cu avionul sau cu vaporul. Drept care Luigi spuse că după părerea lui era nevoie să ia şi camioneta, dar Marietta îi aminti, şoptindu-i la ureche, cât de dornici de intimitate erau cei doi îndrăgostiţi, care fără îndoială or să vrea să se întoarcă singuri de la aeroport cu automobilul Mini Minor pentru escapadele stăpânei. Aşa se face

că până la urmă de la grădină plecă în noaptea aceea un întreg convoi: Daimler-ul, camioneta şi automobilul Mini Minor.

Şi, ca întotdeauna când se întorcea din călătoriile astea, Natalia a trebuit să ţină piept unui adevărat val de neînţelegere din partea funcţionarilor de la serviciul de vamă şi imigraţie al aeroportului din Lima, în ale căror minţi de slujbaşi ai statului pur şi simplu nu încăpeau nici sexul ei feminin, căci prea se vântura singură prin lume, nici frumuseţea ei, căci prea umbla creanga şi se întorcea abia în zorii zilei, pe deasupra, nici excesul de bagaj, care părea mai curând un exces de încredere şi de aroganţă decât o călătorie de afaceri, şi cu atât mai puţin uimitoarea ei seninătate, întemeiată pe obişnuinţa resemnată de a fi văzută drept o persoană. Care uzurpa roluri hărăzite în viaţa aceasta exclusiv bărbaţilor. Natalia suporta cu răbdare şi seninătate acest gen de mici umilinţe, inerente condiţiei sale de femeie care munceşte şi care nu ar trebui, ori nu s-ar părea că trebuie să muncească, şi totuşi munceşte şi, când vedea că lucrurile erau gata să-şi iasă din matcă, cerea să stea îe vorbă cu şeful vămii sau cu şeful biroului de imigraţii şi, până venea unul din ei, se afunda într-un fotoliu cu aplombul pe care i-l dădeau cei zece ani în care bătuse principalele oraşe ale Europei cheltuind milioane.

Totul se aranja întotdeauna până la urmă, când vreun înalt funcţionar al aeroportului o recunoştea ori se mulţumea să-şi arunce doar privirea pe un paşaport care, cu aceste nume ilustre, cărora li se adăuga purtătoarea lor, valora cât greutatea lui în aur, iar Natalia părăsea biroul de imigraţie şi vamă petrecută de salutări respectuoase, scuze, temenele, urări de bine şi tot soiul de linguşeli penibile, încercând să uite că, doar cu câteva minute în urmă, oricare dintre acei mărunţi slujbaşi ai statului ar fi încercat cu mare satisfacţie şi lipsă de omenie s-o bage în sperieţi, să-i facă vreo măgărie ori să formuleze exigenţe care nu aveau nimic de-a face cu legile şi regulamentele în vigoare. Şi tocmai aşa s-au petrecut lucrurile şi de data asta, când domnul Buonanova, eficientul şi extrem de amabilul director al vămilor, nu ştia ce să mai facă pentru a-i fi pe plac doamnei Natalia cu mii de scuze, explicaţii şi oferindu-se chiar să-i ducă valijoarele şi rugând-o să transmită salutări prietenilor comuni, în clipa când a văzut impresionantul grup care o aştepta pe Natalia şi, după ce şi-a dres glasul de câteva ori, a preferat să se retragă rapid pentru a ieşi din încurcătură, 187ce tip scârbos, Jua-l-ar naiba, când a văzut că pe Natalia de Larrea, pe Natalia de Larrea y Olavegoya în persoană, o aştepta un grup extrem de ciudat, ca să nu spună altfel, Dumnezeule, nu cumva o doamnă distinsă ca ea 8-a apucat de contrabandă, uită-te şi dumneata la ăştia, cum să le zic, la ăştia, care arată ca nişte. E mai bine s-o şterg.

„Ăştia" erau un elegant flautist de rasă neagră, fiindcă acum Erik scosese din buzunar frumoasa lui muzicuţă germană, pentru a sărbători cu o melodie veselă aterizarea avionului de argint, nu ştiu de ce, dar am impresia că tuciuriul ăsta pune ceva la cale, apoi un lungan blond cu ochi albaştri în uniformă de şofer mergând la plajă, adică ceva ce, în Peru cel puţin, nu vezi prea des, pe urmă doi italieni bătrâni, bărbat şi femeie, cu înfăţişare de ţărani sicilieni şi aer de mafioţi, să nu-i vină cu bra-şoave regelui vămilor, că i-a

mirosit de cum i-a văzut, apoi doi autohtoni de vârstă mijlocie, tot bărbat şi femeie, ăştia sunt cei mai îngrozitori, şi în sfârşit un băieţandru care se vede de la o poştă că e de familie bună, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nici Natalia, nici el n-ar trebui să se sărute aşa în văzul lumii, şi mai ales în zorii zilei la aeroport. Sfinte Dumnezeule, mie asta-mi miroase a contrabandă, mai bine spăl putina. Şi fără să mai stea o clipă în cumpănă, după ce a chemat un subordonat şi i-a spus: Ia ascultă, rămâi aici în biroul meu şi rezolvă treburile până mă întorc, fiindcă am fost chemat urgent acasă, amabilul domn Buonanova a spălat putina într-adevăr, şi-o să vedem noi mâine, că şi mâine-i o zi, care e adevărul, când o să se controleze strict bagajul de bord al fiicei lui don Luciano de Larrea, şi cine ştie. Nu, nici nu poate fi vorba, eu am plecat de la aeroport devreme, aseară, iar dimineaţă m-am trezit cu o răceală care m-a ţintuit la pat.

În toată grădina nu era nici ţipenie de om în duminica aceea, când Natalia şi Carlitos se deşteptară ca să ia micul dejun la ora prânzului. Fiindcă trebuie să fi fost ora două după-amiază, când, aşezaţi amândoi pe terasa acelei grădini nesfârşite, ea cu halatul alb şi prosopul de sultană, ud fiindcă intrase cu el în piscină în costumul Evei, iar el cu o pijama de mătase căreia încă nu-i scosese eticheta cu preţul şi nişte papuci ad-hoc, şi ei cu eticheta pe care scria preţul nedezlipită. Carlitos hotărî să-i spună Nataliei motivul acestui uşor şchiopătat şi cum, când erai tu aici, scumpa mea, pendula asta n-a supărat niciodată pe nimeni, dar atunci eu, în noaptea aceea, sau mai degrabă spre ziuă, fiindcă parşivul şi sadicul tic-tac.

— Vino, îi spuse ea, deschizându-şi braţele cu un gest adorabil. Vino, Carlitos, stai aici pe genunchii mei.

Şi el se duse şi se instala foarte incomod şi şovăitor, încercând să îmbrăţişeze atâtea lucruri în acelaşi timp.

— Ai suferit mult în lipsa mea?

— Cum să-ţi spun? La început, nu. De fapt, şi la început am suferit, desigur. Dar, nu ştiu cum să-ţi spun, am suferit mai ales ieri, când, fără măcar să-mi dau seama, am trecut cu Molina prin faţa casei mele şi, uite, ce ciudat, aproape că n-am văzut-o, în schimb, pentru prima dată de când ne cunoaştem, mi-am dat seama cu adevărat că am şaptesprezece ani, e cumplit, şi asta tocmai acum, când nu 189mai e mult până o să împlinesc optsprezece, ca să vezi. Ştiam că o să fie o zi foarte lungă, cu insomnia şi pendula şi toate celelalte, pentru început, ştii? Dar pe lângă asta s-au mai petrecut o mulţime de lucruri foarte stranii şi triste, pe care trebuie să ţi le povestesc, fiindcă de ele depinde foarte mult, sau cel puţin aşa cred eu, teribila tulburare care m-a cuprins când am trecut prin faţa casei unde au rămas părinţii mei şi dintr-o dată am simţit ca pe ceva foarte dureros faptul că am şaptesprezece ani. N-am izbutit niciodată să-mi explic bine asta, sunt sigur, fiindcă îţi jur că de-aş fi avut cincisprezece, ori şaisprezece, ar fi fost cu totul altceva. Ca să nu mai vorbim despre optsprezece. La optsprezece nu se mai poate întâmpla nimic, mai mult ca sigur. Dar blestemaţii ăştia de şaptesprezece ani, Natalia, înţelege-mă, te rog, blestemaţii şi groaznicii ăştia de şaptesprezece ani, şi, chiar dacă tu crezi că sunt nebun de legat, tic-tacul

pendulei tale e vinovat pentru toate astea, pendula ta s-a vârât între noi nepoftită, pendula ta îşi bătea joc de povestea noastră de iubire, pendula ta, mai ales noaptea.

— Nu era pendula mea, Carlitos, te rog să nu mai spui asta. Tte rog să nu mai pomeneşti de ea ca şi cum ar fi pendula mea, fiindcă mă faci să-mi pară rău că m-am întors la Lima. Şi pentru că probabil se afla în acelaşi loc în ziua când m-am născut eu. Promite-mi că o să-i spui pendula şi atât, începând chiar din clipa asta.

— Sigur că da. Pendula. Pendula asta. Pendula asta a ta. Lartă-mă, Natalia, dar cel puţin ar fi trebuit să mi se spună că pendula asta blestemată.

— Şi de ce n-ai cerut s-o scoată de acolo, s-o ducă în magazie, bunăoară?

— Cred că din pricina celor şaptesprezece ani ai mei, scumpa mea, mă strivea cu tic-tacul ei. Mă apăsa în creştetul capului, nu altceva. Cred că pendula şi cu mine parcă ne-am fi luat la trântă şi că eu nu eram pregătit pentru lupta aceea pe viaţă şi pe moarte.

— Păi tocmai despre asta e vorba, Carlitos. Ori ai uitat că şi eu aveam tot şaptesprezece ani când am fost la carnaval?

— Aşa e. Ai perfectă dreptate, scumpa mea.

— Atunci, hai, povesteşte-mi tot. Cu toate amănuntele. Şi o să vezi că, oricât ar părea de nebunească povestea ta, de smintită şi neverosimilă, oricât ar fi de dureroasă şi intimă, eu o să te însoţesc cu multă grijă pas cu pas şi-o să fiu alături de tine.

— Totul a început ieri dimineaţă la ora nouă fix, pe strada Amargura, desigur. Sun la uşă şi.

În toată grădina nu era ţipenie de om în duminica aceea, dar masa pentru micul dejun au găsit-o aşternută cu o cuvertură de olandă fină, cu tacâmurile puse şi farfurioare splendide din porţelan englezesc, cu fiecare lucru la locul lui, cu fiecare băutură la temperatura potrivită, cu untul aşa cum trebuie să fie, şi nici o muscă nu zbura deasupra chiselelor de cele mai variate culori cu dulceţuri franţuzeşti şi englezeşti, când s-au deşteptat ca să ia micul dejun, deşi era ora prânzului. Iar acum, pe când Natalia îl săruta de nenumărate ori pe Carlitos, iar el îi spunea o poveste anume făcută pentru anumite cazuri acute de şaptesprezece ani, ea avu deodată chef să bea o cupă de şampanie, care sosi numai potrivit de rece, în zbor, tăcută şi invizibilă, pe când el, nu, eu prefer să închin în 191continuare o cupă de şampanie cu Coca-Cola şi o picătură de vin roşu, vă rog. Cupa aceasta veni tot cu covorul fermecat, şi ce desfătare era să aibă la dispoziţie toată acea minunată şi însorită grădină numai şi numai pentru ei, şi ştii ce, Carlitos? Mi-ar plăcea să-mi depeni mai departe povestea ta lângă piscină, simt o poftă nebună să mai fac o baie, dar mai lungă acum, în timp ce tu îmi explici cum stau lucrurile cu gemetele lui Consuelo, nu, Martirio, Natalia, dar unde am rămas, Carlitos? Aşa-i, scumpa mea, Consuelo, nu Martirio, nici Concepcion, nici Soledad, mereu încurc numele, chiar în momentele cruciale, Natalia, exact la asta mă gândeam şi eu, Carlitos, în sfârşit, pe urmă, seara, ai trecut pe la Melanie Velez Sarsfâeld.

— Nu te simţi stânjenită să faci baie goală, scumpa mea? Ar putea trece un elicopter militar, nu ştiu. N-a rămas West Point sau aşa ceva pe aici pe undeva, pe lângă Chorrillos?

— Dar tu nu te simţi stânjenit să transpiri în halul ăsta în frumoasa pijama de mătase pe care ţi-am adus-o?

— Ah, da, ia te uită: văd aici o etichetă.

— Vino şi lasă-mă să scot toate astea de pe tine.,.

— Termin repede povestea, îţi promit.

— De acord, dar fără pijama, şi aici, în braţele mele.

Sigur că aşa, îmbrăţişaţi, era cu neputinţă ca el să nu vadă şiroaiele de lacrimi pe care Natalia le vărsa în piscină, mai întâi la episodul cu Consuelo şi pe urmă acasă la Melanie, cu atâtea încăperi şi unghere şi cu sărmana fată, de-ai vedea-o, Natalia, parcă-i din porţelan de Sevres sau din cristal de Boemia între zidurile ca de castel şi cu arcuri şi săgeţi ca la război şi cu tavanul ăla, scumpa mea, mai ales, foarte înalt, şi se făcuse noapte, şi biata de ea era atât de singură, mereu în încăperea aceea imensă, şi surorile ei Susy şi Mary, care, păşind pe covorul ăla gros, trec chiar pe acolo, prin faţa ei, dar merg mai departe şi o lasă pe sofa şi atât de, atât de.

— Nişte mucoase fandosite şi nimic mai mult, nu mai putu răbda în cele din urmă Natalia.

Şi era gata să-şi ceară scuze din toată inima, să-i explice că-şi ieşise din fire, că era geloasă, foarte geloasă fără nici un motiv, scumpul meu, când îl auzi pe Carlitos că-i ţine isonul, plin de convingere:

— Într-adevăr, sunt nişte mucoase fandosite şi nimic mai mult.

Desigur că era atât de preocupat de itinerarul lui de şaptesprezece ani, că nici nu-şi dăduse seama de înţelesul cuvintelor pe care le spusese Natalia, aşa că ea n-avea absolut nici un motiv să-şi ceară scuze pentru că îl întrerupsese, pentru gelozia ei, pentru aprecierile ei, pentru nimic, şi mai degrabă se putea bucura consta-tând încrederea deplină pe care Carlitos o avea în ea, în pofida riscului pe care şi-l asuma de a o face să sufere, desigur, neajutoratul de el. Dar certitudinea că povestea cu cei şaptesprezece ani foarte deosebiţi, ce-i erau atât de dragi Nataliei, avea s-o găsească pregătită, în pofida geloziei şi a nelinişti, şi totodată plină de iubire, de dorinţa de a-l înţelege, de a-i sări în ajutor şi pe deasupra cu acea capacitate extraordinară pe care o avea de a se bucura ca nimeni 193alta de tot ce făcea Carlitos şi de felul în care numai Carlitos ştia să povestească.

— Fiindcă a fost îngrozitor, ţi-o jur, scumpa mea, momentul cu salonaşul pe roţi din spatele Dairnler-ului. Într-un chip cum nu se poate mai nepotrivit, salonaşul tocmai trecuse prin faţa casei unde se aflau ai mei, şi eu îmi dădeam seama foarte bine de tot ce se întâmpla şi hotă-râsem să nu mă uit pe geamul din spate, când m-am trezit din nou acasă la Melanie, deşi mergeam acum pe Barranco şi tu ştii că ea stă dincolo de pădurea Matamula, la mii de kilometri depărtare şi în direcţia opusă, dar m-am trezit din nou pe canapea, în salonul acela pe roţi, purtând o conversaţie extrem de dureroasă cu o fată care, care, care.

— Care nici nu-ţi place?

— Care nici nu-mi place, da, nu, da.

— Hotărăşte-te odată, scumpul meu.

Se aflau în piscină, în partea rezervată copiilor şi, bineînţeles, Natalia, în picioare, se profila în toată splendoarea ei, statuară şi udă, de la şolduri în sus, ba chiar şi puţin mai jos, iar ce se afla sub apă ba se desluşea, ba nu se mai desluşea, iar Carlitos, stăpânit de dorinţa de a fixa acele contururi mişcătoare într-un singur trup, începu să se simtă ameţit de atâta iubire şi dorinţă şi, ce mai, rămase o bună bucată de vreme descumpănit, de parcă ar fi vrut să-şi schimbe înfăţişarea ori, o dată pentru totdeauna, personalitatea, ba chiar şi numele şi prenumele, sau în orice caz să lepede şi să azvârle cât colo îngrozitoarea piele a celor şaptesprezece ani şi să se instaleze pentru totdeauna într-o lume mai bună. Natalia îl lăsa să se aventureze, să se piardă, să se întoarcă fericit din căutările lui mereu înnoite şi din repetatele cufundări pentru ca liniile acelui trup desăvârşit care se unduiau sub apă să se suprapună exact cu liniile aflate în lumea mai bună la care jinduia şi, în felul acesta, să dobândească ceea ce el însuşi numea cea mai bună dintre lumile posibile, pe când ea se mulţumea să stea în picioare, iubindu-l, pedepsindu-l, arătându-i-se în toată splendoarea ei, întorcându-se cu spatele, şi iarăşi întorcându-se cu spatele, şi iarăşi întorcându-se cu spatele, şi asta s-a petrecut atunci când bietul Carlitos, care nici nu mai vedea dacă ea se întorcea cu spatele sau cu faţa la el, încerca să-i facă un compliment şi-i vorbea despre pletele ei răsfirate în lumina lunii, veşnic ondulate, care trebuiau să rămână pentru totdeauna sub razele lunii.

— Păi nu vezi că e soare, scumpul meu? Carlitos izbucni în râs şi-i spuse că încercase să-i imite pe gemenii Cespedes care făceau complimente folosind expresii pe care nu le stăpâneau prea bine, şi că acum smintiţii ăia doi pesemne că cercetează de zor, răsfoind tot felul de reviste, ca să afle cum se îmbracă pentru o partidă de echitaţie stelele firmamentului şi vedetele cinematografiei.

— Sper că n-o să-mi vorbeşti tot de gemenii ăştia, Carlitos, te rog, îi spuse Natalia, fericită de fapt de schimbarea bruscă a subiectului de conversaţie. Pentru prima dată în viaţă se bucura să audă vorbindu-se despre gemeni, şi asta pentru că nu mai suporta nici o clipă în plus nenumăratele nume ale acelei Consuelito sau vreunul dintre numele surorilor Velez Sarsfield. Spune, spune, Carlitos, cum fac gemenii complimente. Hai, povesteşte-mi, fiindcă, zău, sună foarte nostim.

— Pletele tale răsfirate trebuie să rămână mereu sub razele lunii într-o zi însorită.

— Şi cum era cu firmamentul şi cu cinematograful?

— O să-ţi povestesc altă dată, iubita mea, îi spuse Carlitos, pe când Natalia se uita, cu adevărat încântată, la cupa de şampanie din nou plină şi la ciudatul amestec de băuturi din cupa lui Carlitos. Erau puse amândouă pe marginea piscinei, cu câte un cub de gheaţă, şi sosiseră cu un covor fermecat. Carlitos, bineînţeles, nu mai era în stare să-şi dea seama de nimic. Era băieţandrul fericit şi fără vârstă care n-avea să se mai teamă niciodată de tic-tacul unei pendule.

Sărbătoreau intrarea lui Carlitos la Facultatea de Medicină, cu note excelente la examenul de admitere – gemenii intraseră şi ei, dar, cum se spune, la grămadă, şi se pare că Arturo copiase, de altfel, deşi maică-sa a sărbătorit evenimentul şi a fost fericită, cu leşinul de rigoare şi cu tot tacâmul, şi i s-a ridicat tensiunea ca niciodată, şi s-a împrumutat cu dobândă mare, şi a făcut chifteluţe de pui, şi de avocado, a servit Coca-Cola şi rachiu făcut în casă, au fost şi nişte rude din Chiclayo, doi vecini petrecăreţi şi puşi pe şotii care cereau rachiu de Pişco, un păhărel, nu mai mult, ceva care să aducă a chiolhan, nu doar o simplă petrecere prilejuită de intrarea la facultate, hai, dona Măria, hai să închinăm paharele, o dată e sărbătoare, şi Consuelo, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă – când un telefon anonim, la care a răspuns Cristdbal, rugă să fie anunţat Carlitos că bunica lui, Isabel, murise pe neaşteptate de congestie cerebrală. Natalia tresări îngrozită.

— Din păcate, trebuie să merg singur, îi spuse el, îmbrăţişând-o, sărutând-o, întinzând uşor şi blând mâna şi trecându-şi degetele prin părul răsfirat şi buclat cu ondulaţie permanentă sub razele lunii, adorând-o.

— Mi-e teamă că n-o să te mai întorci, scumpul meu. De ce să-ţi ascund asta? Mi-e tare teamă.

— Şi mie mi-e tare teamă să plec. Nici eu nu-ţi ascund asta.

— Mă suni, dacă poţi?

— Te sun, desigur. Negreşit.

— Să te ducă Molina?

— Da, sigur. Dar să nu mă aştepte. O să văd eu pe urmă cum mă descurc.

Cât de ciudat i se părea să se întoarcă acasă! Să străbată grădina din faţa casei. Să se apropie de faţadă, să privească balconul bunicii Isabel, acolo sus. Balconul în care ea îl aştepta să vină, distrat ca de obicei, împiedicându-se, când o să fii şi tu mai atent, zăpăcit adorat ce eşti. Să sune la intrare i s-a părut ceva cu totul neobişnuit. Şi să intre aşa, printre glasurile acelea îndoliate, care, bineînţeles, erau aşa din pricina morţii bunicii Isabel, dar care foarte bine puteau fi din pricina lui. Victor şi Miguel, valeţii, şi-au stăpânit cât au putut salutul, însă chiar şi aşa, în acele îmbrăţişări şi strângeri de mână, se simţea o mare afecţiune şi o bucurie pe care n-aveau voie să şi-o arate. Cristi şi Marisol au apărut deodată, prea repede pentru ca el să poată schiţa măcar un zâmbet, şi i-au spus că îl iubeau foarte mult, că le era tare dor de el, că nu erau supărate deloc, că îl 197ânţelegeau pe deplin, noi nu te judecăm, Carlitos, doar te iubim, iar bunica, nu-ţi face griji, te-a iubit întotdeauna ca şi noi şi a murit în somn, fără să sufere, aşa cum a vrut întotdeauna, dintr-o dată şi fără să supere pe nimeni.

— E sus. Priveghiul se face în camera ei. Vino, mama şi tata sunt acolo. Mergem şi noi cu tine, Carlitos. Vino.

Carlitos, ce-i drept, nu le auzise niciodată pe surorile lui spunând atâtea lucruri drăguţe. Nu aşa, în orice caz, toate deodată şi atât de legate, şi tandre, şi importante. Asta îl făcu să se simtă fericit şi, când a intrat în dormitorul unde se făcea priveghiul, faţa îi era luminată de un zâmbet larg,

care, pe deasupra, păru să-i facă plăcere paşnicului şi catolicului trup nemişcat al bunicii, al cărei suflet desigur se urcase în împărăţia cerurilor. Fiindcă, deşi moarte şi închise, pleoapele bunicii întinse pe catafalc îi spuseră ceva, şi gura de asemenea, cu un uşor zâmbet stins, desigur, n-ar fi putut tăgădui, dar atât de mulţumită, de parcă s-ar fi molipsit de acea întruchipare a iubirii fraterne care erau Marisol şi Cristi însoţindu-l până sus ca s-o vadă, ai ajuns puţin cam târziu, ştrengarule, fiindcă uite, am murit, dar, în sfârşit, ajungi totuşi la timp pentru a-mi da o sărutare, vino, apropie-te, zăpăcit ce eşti, până când o să fii cu capul în nori şi n-o să bagi de seamă lucrurile cele mai elementare ale vieţii, o să te omoare mămica şi tăticul din pricina fericirii care ţi se citeşte pe faţă văzându-mă moartă, dar ce altceva se putea aştepta de la tine, nepotul meu iubit, şi să nu crezi că eu, de aici, din poziţia asta care nu mai poate fi schimbată, o să te judec cumva, cel puţin trebuie să recunosc că o dată în viaţă ai băgat de seamă ceva, sau pe cineva, mai bine zis, fiindcă eu pe fata asta, pe doamna asta, mă rog, am găsit-o întotdeauna încântătoare, dar am uitat cum o cheamă, Natalia, bunico, n-ai adus-0 ca s-o văd şi eu, tocmai azi, nu-i aşa, băiete? Cum de nu ţi-a dat prin cap o idee aşa de trăsnită.?

Era de-a dreptul impresionantă expresia de fericire de pe chipul lui Carlitos, încremenit lângă patul pe care stătea întinsă bunica şi necontenind s-o sărute, şi încă, la cererea ei, pe când părinţii lui nu ştiau ce atitudine să adopte, şi cu atât mai puţin rudele şi prietenii apropiaţi ce veniseră să-şi ia rămas-bun de la cucernica doamnă şi dădeau mai întâi cu ochii de Carlitos, care zâmbea cu gura până la urechi şi parcă stătea de vorbă cu ea, unii ar fi putut interpreta greşit acest lucru, Doamne fereşte, dar Dumnezeu nu i-a ferit de neplăceri, fiindcă iată, tocmai atunci treceau prin faţa răposatei nici mai mult, nici mai puţin decât don Fortunato Quiroga şi doctorii Alejandro Palacios şi Jacinto Antunez, care socotiră de neconceput, desigur, numai cu privirea, prefăcuţi nenorociţi, laşi, ultragiaţi, ca licheaua asta să se dea şi acum în spectacol şi, cu cât stătea mai mult lângă patul unde era întinsă răposata, cu atât să pară, blestematul de el, mai fericit, uitaţi-vă la el, dacă nu credeţi, uitaţi-vă bine la el, lua-l-ar naiba. Şi pe deasupra încer-când să-şi facă părtaşe surorile la neruşinarea lui, şi nici măcar n-au venit în haine de doliu, niciunul dintre ei, ce aşteaptă oare părinţii lui? Antonella şi Roberto nu văd nimic? De ce-i lasă pe mucoşii ăştia de copii să li se urce-n cap? El, mai ales, dă un exemplu prost, bineînţeles, 199că nu degeaba e cel mai mare, ascultaţi-mă pe mine, dar uitaţi-vă la el, asta-i culmea, la naiba, neisprăvitul ăsta parcă vine de la plajă, încălţat cu sandale albe, unde s-a mai văzut aşa ceva? Şi de unde-o fi venind cretinul ăsta care face pe sfântul.?

Don Fortunato Quiroga era cât pe-aci să-l ucidă cu privirea pe doctorul Alejandro Palacios, ce dobitoc, lua-l-ar naiba, ce tâmpit, oare chiar nu ştii, neisprăvit ce eşti, de unde vine cretinul ăsta fără pereche? Ori îţi baţi joc de mine, şi atunci îţi arăt eu ţie când ieşim în stradă, o să vezi tu pe dracu'. Dar Carlitos rămânea acolo netulburat, cu acelaşi zâmbet de fericire pe faţă, câtă pace se citeşte pe chipul bunicii, care pe deasupra era atât de frumoasă şi liniştită, atât de paşnică, şi murise fără să sufere nici măcar o clipă, se urcase

la ceruri complet străină de tot zbuciumul şi toate grijile noastre, şi ajunsese în lumea celor drepţi, şi uite razele astea de soare ce se strecoară chiar acum printre draperiile care n-au fost bine trase, destul cât să poată intra, uite, şi să sperie tristeţea studiată a priveghiului, macabra regizare a unei convenţii, şi pun pe fugă pentru câteva clipe lumina murdară a luminărilor fumegânde şi se aşază pe faţa bunicii moarte, liniştită acum şi la adăpost de zbuciumul acestei lumi.

— Ar fi mai bine să mergi în dormitorul tău şi să te odihneşti puţin, îi spuseră părinţii lui de îndată ce ajunseră lângă el, la început sec şi rece, pe un ton grav şi tăios, părând foarte supăraţi, dar pe urmă, când îl sfătuiră ca pentru diseară şi mâine dimineaţă să te îmbraci cu ceva mai închis, găseşti tu în şifonier ceva mai potrivit, atât dona Antonella, cât şi doctorul Roberto primiră cu multă afecţiune sărutările lui şi chiar acceptară ca el să doarmă acasă, bineînţeles, şi-i spuseră că era oricând bine venit şi că bunica ta, fiule, şi-a dorit asta întotdeauna, mereu ne spunea că pe băiat trebuie să-l lăsăm să-şi trăiască tinereţea, erau prea multe mătănii în viaţa lui pentru un tânăr normal, ascultaţi ce vă spune o bătrână evlavioasă ca mine. În sfârşit, că el, Carlitos Alegre, avea dreptul să rămână cel puţin o noapte în dormitorul în care dormise toată viaţa.

Drace! Cum se schimbă o încăpere, chiar dacă nimeni n-a mişcat o singură mobilă şi n-a luat de acolo decât şiragul de mătănii care rămăsese pe podea, desigur. Oricât de obişnuite ar fi, oricât de puţin cercetate şi cunoscute, lucrurile fac ce fac, iar Carlitos constata acest adevăr în tăcere, şi reuşesc întotdeauna să te impresioneze, chiar dacă le-ai părăsit cu câteva luni în urmă. Şi nu pentru că le-ar fi mutat din locul lor, ci, am putea spune, pentru că există un motiv mai profund, mai ales că murise în imediata apropiere o fiinţă deosebit de scumpă inimii lor. Pur şi simplu, lucrurile au felul lor foarte special de a pătrunde în sufletul nostru mai profund, mai trist şi mai duios decât înainte, decât atunci când trăiam în mijlocul lor. Lucrurile, cine-ar fi crezut? Parcă se topesc şi se contopesc cu moartea bunicii Isabel şi cu vizita lui, mai bine zis cu venirea lui ca s-o vadă pentru ultima oară, şi care e străbătută şi ea de fiorul morţii pe care o purtăm în suflet şi parcă ar creşte în noi cu fiecare zi ce trece, ca şi cum de fiecare dată ne-am apăra de ele cu o frică şi mai mare decât în ajun. Aceste mobile din dormitorul meu, aceleaşi ca atunci când am 201plecat, sunt, dacă stau să mă gândesc, însăşi viaţa mea, viaţa mea şi mobilele mele la cei şaptesprezece ani ai mei, şi bunica e moartă, şi eu mă apăr cu mai puţin curaj decât înainte, ca şi cum de când am plecat cu Natalia, am început să fiu fericit şi sunt fericit cu ea, întreaga viaţă ar fi căpătat zbârcituri în ochii mei, chiar din vina lucrurilor care, atunci când le-am părăsit, erau obişnuite, dacă nu punem la socoteală mătăniile risipite pe jos, desigur, dar au devenit impresionante, ba chiar înfricoşătoare în anumite momente, ca acum, bunăoară. Ce îngrozitor, Natalia, iubita mea Natalia, frica pe care am simţit-o când am plecat cu tine, când am plecat de acasă şi de lângă Cristi şi Marisol, frica provocată de faptul că pierdusem toate acele lucruri, scumpa mea Natalia, nu ţi-am spus asta niciodată, de teamă să nu sune grosolan, şi-a pus pecetea pe tot ce se află în dormitorul

meu, cu zbârciturile timpului care s-a scurs de atunci, pe când eu pornisem în galop pe drumul vieţii spre grădina noastră şi iubirea noastră. Şi în sfârşit, cum să nu, gemenii plini de aspiraţii se strecuraseră şi ei printre lucruri, ridicoli în agitaţia lor de fiinţe pieri-toare sau ce ştiu eu.

Carlitos dădu fuga s-o sune pe Natalia, îi spuse cât de frumoasă era bunica, întinsă pe patul în care murise, îi spuse că avea să-şi petreacă noaptea la priveghi, că stătuse până atunci cu ea şi că nu se putuse desprinde mult timp de lângă patul ei de moarte, că se gândise la tot ce se întâmplase de la plecarea lui până azi şi că acum avea să profite de un mic răgaz ca să stea şi cu surorile lui, iar pe urmă o să coboare în cămară şi-o să caute ceva de băut în frigider, Coca-Cola de pildă, căci la ora aceea Victor şi Manuel şi ceilalţi servitori se adunau acolo şi, de când era el mic, se întindeau la vorbă. Iar mâine o să meargă la cimitir, da, la cimitirul Presbitero Maestro, da, şi pe urmă, jur pe ce am mai sfânt, Natalia, mă întorc la „Grădina iubitei mele". Ai auzit ce ţi-am spus? Nu-i aşa că mă crezi? Cum? Păi sigur. Cel puţin bunica Isabel e cu totul de partea noastră, ba chiar m-a întrebat acum câteva clipe dacă nu te-am adus şi pe tine. „E îngrozitor să ai şaptesprezece ani, dar ce bine ştie la vârsta asta să facă fericită o femeie de treizeci şi trei", îşi spuse Natalia, încercând să-şi aducă aminte vorbele lui dulci despre pletele ei veşnic ondulate sub razele de lună. Nu, nu izbutea şi pace. Numai Carlitos ştia să vorbească aşa. Numai el. Numai. Atunci îşi încrucişa două degete şi se duse să se ocupe de afaceri şi de formalităţi vamale.

La cimitir toată lumea îşi zugrăvise pe faţă o expresie de durere, de mare suferinţă, dar nimeni nu ştia ce să facă atunci când dădea peste cei care erau cu gândul la alte înmormân-tări, căci există tristeţi mai mari şi mai mici, fie-mi îngăduit s-o spun, nu vă fie cu supărare. O mulţime de cavouri şi lespezi de morminte, şi alei, care deveniseră strâmte pentru lumea îmbulzită acolo, doliul şi căldura umedă a verii alcătuiau atmosfera generală, foarte incomodă, neîndoielnic, şi bărbaţii îşi aranjau din când în când gulerul de la cămaşă, de parcă ar fi fost elastic, îşi vârau adânc degetul între guler şi gât, întorcând în acelaşi timp capul, în căutarea unei adieri, şi îndreptându-şi toată ura spre blestemata cravată neagră, oamenii ar trebui 203să moară numai iarna, zău aşa, câtă lipsă de consideraţie şi de bun-simţ, şi-ţi vine să te întrebi ce cauţi tu acolo şi de ce nu te afli la plajă, în faţa căsuţei de pe faleză.

Carlitos rămânea tot timpul alături de tatăl său, fiindcă astfel îi spuseseră mama şi surorile lui, şi se gândea la cât de mult detestase bunica Isabel ceremoniile solemne, cu formulele lor rigide, în pofida faptului că era o fiinţă atât de înrădăcinată în trecut, şi la felul în care credinţa ei foarte puternică fusese întotdeauna însoţită de o activitate debordantă, de o necontenită serie de fapte bune şi de o energie îndreptată fără şovăire spre ajutorarea aproapelui. Bunica Isabel se ruga puţin, fiindcă latura ei forte era acţiunea, nu contemplaţia, şi nici milogeala şi milostenia, chiar dacă erau lăsate de la Dumnezeu, avea o tărie şi o hotărâre de nestrămutat, biata bunica, şi uneori spunea lucrurilor pe nume, fără să stea prea mult pe gânduri, atât de direct, încât acestea deveneau dure, sau în orice caz aşa

păreau. De aceea, cu siguranţă, bunica Isabel şi-ar fi dorit orice altceva, numai înmormântarea asta nu, şi nu am nici cea mai mică îndoială, îşi spunea Carlitos, că s-ar fi înţeles mult mai bine cu zidarii care acum mânuiesc cu precizie mistriile, aştern cimentul fără să piardă nici un strop şi aşază lespedea cu o dibăcie măiastră, da, mult mai bine s-ar fi înţeles bunica Isabel cu oamenii ăştia decât cu preotul cu aere de episcop şi încotoşmănat de parcă n-ar fi vară, cu atâtea odăjdii încât seamănă cu un cardinal şi oficiază slujba înşirând cu nemiluita rugăciuni funebre, aş putea pune pariu că oricare dintre domnii ăştia care îşi tot vâră degetul sub gulerul cămăşii şi urăsc cravatele, şi întreaga omenire împreună cu ele, i-ar da bucuros un şut în fund părintelui şi l-ar azvârli în groapă şi ar aşeza lespedea deasupra, sărmana bunica, dar în sfârşit, totul s-a terminat, era şi timpul, bunico.

S-a terminat totul? Da' de unde! Erau destui acolo pentru care de fapt spectacolul abia acum începea, cu îmbrăţişări şi bătăi pe umăr şi salutări cu pupături sau fără pupături, cu o formulă stereotipă ce abia putea fi auzită, dar care slujea la îndeplinirea unei datorii, şi acum puteau să bârfească şi să-şi scoată haina şi cravata, în sfârşit puteau trece la atac, ce ziceţi de popa ăsta nenorocit, ne-a băgat pe toţi într-o baie turcească, nu-i aşa? Uită-te la mine, om bătrân, sunt lac de sudoare, ori să adreseze familiei fraze meşteşugite şi condoleanţe din tot sufletul şi asigurări că împărtăşesc toată durerea, vreau să rămân cu voi ca să încerc să vă alin durerea, nici nu vă închipuiţi cât mă doare sufletul şi puteţi fi sigur de prietenia mea, ce femeie extraordinară, ce doamnă a fost mama dumitale, don Roberto, domnule doctor, respec-tele mele, rămân la dispoziţia dumitale pentru tot ce ai nevoie, Dumnezeu s-o odihnească pe mama dumitale, puţine femei au fost ca ea, domnule doctor Alegre. Carlitos trăgea cu urechea, adulmeca totul ca un ogar şi îşi rotea ochii iscoditori în toate părţile, ba chiar era gata să scoată şi el un lătrat, fiindcă oare s-a terminat totul? Cine-a spus o asemenea prostie? Vreau să-l văd şi eu.

Pentru că mai degrabă totul abia începea. Şi bineînţeles că erau şi ei, iar Carlitos Alegre era gata să-i muşte, dar acum cel mai urgent lucru era să-l scoată pe tatăl lui din gulerul care-l 205strângea îngrozitor, fiindcă destule pătimea bietul de el că-i murise mama şi era încorsetat în costumul negru şi cu cravata scrobită. Gemenii Cespedes, hotărât lucru, îşi prezentau condoleanţele exact la fel cum vorbeau la telefon cu Steaua Firmamentului Velez Sarsfield, bunăoară. Se atârnau cu disperare socială de receptorul negru fixat în perete, care nu o dată se desprinsese, lăsând în loc o gaură de ghips şi chirpici pe coridorul luminat de un bec de patruzeci de waţi, iar acum, desigur, nimeni nu putea să-i dezlipească de tatăl lui până când nu-i prezenta el, căci pentru asta veniseră indivizii ăştia, Arturo şi Raiil, îşi notaseră în agenda-cal-cul-program de viaţă, înmormântările sunt locul ideal pentru a stabili relaţii publice, pentru a te face cunoscut, şi ei în fiecare dimineaţă, acum, că în sfârşit intraseră la universitate şi aveau timp, de cum se deşteptau, înghiţeau întreaga rubrică de „Anunţuri mortuare" din ziarul Comerţul, ca să vadă cine nu ia micul dejun la Lima în acea dimineaţă şi pe urmă să dea fuga să se agate de un doctor numit Roberto Alegre, de pildă, şi

să nu se mai dezlipească pe urmă în calitate de prieteni ai fiului său, prieteni la cataramă, don Roberto, am intrat la universitate împreună, şi tot la dermatologie, şi după luni întregi în care ne-am închis în casă să învăţăm, şi cât ne-am chinuit numai noi ştim, şi patria. În sfârşit, vă închipuiţi ce le-a turuit gura, dar la fel de adevărat e că de la ipochimenii ăştia inefabili te poţi aştepta la orice: în acelaşi timp ţineau să atragă atenţia asupra distanţei critice şi morale care-i despărţea de Carlitos, dat fiind că se afla acolo şi don Luciano Quiroga, aşa încât până la urmă nu ştiau prea bine de ce parte a terenului aveau să joace, nici cu ce înaintaş, nici măcar în care echipă, dar, mă rog, trebuiau să alerge şi să păstreze mingea şi să atace şi, deşi jocul lor a fost murdar, gemenii se aflau, cel puţin deocamdată, pe terenul unde se cuvenea să fie, în dimineaţa aceea.

— Totul e adevărat, tată, interveni în favoarea lor Carlitos, prezentându-i cu numele mic şi cele două nume de familie, înainte ca gemenii să-l tragă în jos şi să-l doboare pe tatăl său, de care se agăţaseră ca de telefon.

— Aha, băieţii din strada Amargura.

— Da, domnule, în zona aia, da, în Lima istorică, a cuceritorului de inimi Pizarro.

Gemenii, sărmanii gemeni, poate că nu-şi dăduseră prea mult în petic, dacă ţinem seama de socotelile pe care şi le făcuseră înainte de a debuta în activitatea lor de participanţi la înmormântări asistând nici mai mult, nici mai puţin decât la funeraliile bunicii ibovnicului Nataliei de Larrea, un mare risc, bineînţeles, dar un risc bine calculat, foarte bine studiat şi întors pe toate feţele în conversaţiile lor, şansa de a-şi face debutul în domeniul ăsta atât de important pentru ascensiunea lor socială pe care îl constituiau înmormântările, eu aşa cred, Arturo, sunt cu totul de acord, Râul, fiindcă, uite, da, te ascult, acolo durerea tuturor o să fie foarte mare, fiindcă nu uita că sunt oameni foarte credincioşi şi îşi cultivă morţii, parcă aşa se spune, Arturo, nu crezi? Ce mă-ntrebi pe mine, neghiobule, iar dona Isabel a fost o femeie evlavioasă în spiritul lui Pius al XII-lea, o femeie pioasă, dacă pot spune aşa. Dar, în sfârşit, dacă pe tine te doare sufletul, ori măseaua, 207ceea ce este totuna pentru ce vreau eu să-ţi spun, nimeni n-o să te socotească un impostor, şi o să vezi cum don Roberto Alegre o să primească îmbrăţişările noastre de condoleanţe mai mult pentru că suntem prietenii ibovnicului donei Natalia de Larrea şi mai puţin pentru că am avea cu adevărat de-a face sau nu cu înmormântarea asta, şi pe urmă, nu trebuie să uiţi, va avea loc cu siguranţă o reuniune în cerc restrâns în casa îndoliată, la care vor rămâne oameni ca don Luciano Quiroga, îţi dai seama? Sigur că-mi dau seama, Râul, dar cum rămâne cu prietenia dintre noi şi Carlitos? Păi tocmai despre asta e vorba, Arturo, o să marcăm, chiar acolo, la el acasă, distanta care ne desparte de el, şi pentru asta trebuie să lucrăm cu mare fineţe, sigur că da, fiindcă la urma urmei ce vină avem noi pentru lipsa de moralitate a acestui destrăbălat, şi de altfel el este doar fostul nostru prieten cu care am învăţat împreună pentru admiterea la universitate, nimic mai mult decât fostul nostru prieten, ori nu înţelegi atâta lucru, ce naiba?

— Circulaţi, circulaţi, spuse cineva din coada aceea neagră, vrem şi noi să transmitem condoleanţe. Fiindcă gemenii puseseră stăpânire pe situaţie şi se pregăteau acum să scoată o carte de vizită.

— Durerea nu e la fel pentru toţi, şi nici căldura, spuse beţivanul Elias, care-şi ratase un mare viitor de medic, umblând din crâşmă-n crtşmă, bietul om, fiindcă de fapt avea un suflet bun, chiar foarte bun. Nu, domnilor, nu sunt la fel pentru toţi, durerea şi căldura, aşa că avansaţi, vă rog, că ne e sete.

Carlitos nu-şi putu stăpâni un hohot de râs când gemenii, care purtau ochelari de soare pentru a-şi ascunde lacrimile, da, frăţioare, erau hotărâţi să ia foarte în serios durerea lui Carlitos şi să-i împărtăşească suferinţa şi să-l însoţească până la moarte, ei, mă rog, nici chiar aşa, desigur, nu până la moarte, dar măcar astăzi, şi am putea spune că. Fiindcă doamna Isabel Santolaya, văduva domnului Alegre, bunica ta din partea tatei, Carlitos, cu siguranţă că. cu siguranţă că. cu siguranţă că a suferit cumplit această doamnă a milosteniei şi a credinţei.

— Drept să vă spun, le-o trânti Carlitos, şi nu se va şti niciodată dacă asta a fost o simplă scăpare ori singurul mod pe care l-a găsit ca să astupe gura acestor dobitoci şi sa se descotorosească de ei, drept să vă spun, nu ştiţi ce bucuros sunt că bunica a fost înmormântată şi că astăzi nu se mai îmbulzeşte lumea s-o vadă în coşciug, fiindcă detesta înmormântările şi cimitirele.

Carlitos se întoarse împreună cu tatăl său acasă, pe bulevardul Javier Prado. Erau singuri şi au apucat să-şi spună câteva lucruri, cu o afecţiune şi un respect deosebite, dar drumul de întoarcere a fost marcat înainte de toate de o tăcere profundă, pe care don Roberto n-a între-rupt-o decât când au ajuns în faţa porţii pe unde intrau automobilele. El preferase ca nici mama lui Carlitos, nici surorile lui să nu meargă la cimitir, între alte motive fiindcă la Lima e ceva cu totul excepţional ca femeile să asiste la funeralii, chiar dacă răposata era o femeie, cum se petrecuse atunci. Dar, în sfârşit, tatăl lui voia să-i spună în primul rând că, dacă dorea, putea să rămână acasă şi să petreacă astfel câteva ore cu mama şi surorile lui şi rudele şi câţiva 209prieteni buni. Şi o să vezi pe urmă singur ce faci, Carlitos, dar nu pot să-ţi ascund, tocmai pentru că eşti fiul meu, că am recurs la toţi avocaţii şi la toate legile care există în ţara asta ca să pun capăt unei legături pe care o socotesc nefastă pentru tine.

— Şi cu asta am încheiat discuţia, băiete.

— Sigur, tată.

Don Roberto condusese foarte încet, de parcă ar fi vrut să prelungească drumul de înapoiere numai şi numai pentru a-i spune lucrurile pe care Carlitos le ascultase până atunci. Iar acum bunica Isabel, mama lui, nu era acasă, şi el îşi dădea seama de asta pentru prima oară, îşi dădea seama de golul ăsta şi de faptul că se întorsese atât de încet pentru a se îndepărta cât mai încet cu putinţă de mama lui, rămasă pentru totdeauna în cimitir. Dar, în sfârşit, trebuia să intre în casă pentru prima dată fără bunica, căci totul se sfârşise şi acum avea să facă repede un duş, să-şi pună haine uşoare şi

curate şi să bea un păhărel, atâta lucru merita şi el. Dar nu se terminase totul şi nici nu avea să se termine vreodată, după cât se pare, fiindcă primul lucru pe care l-au văzut doctorul Roberto Alegre şi fiul său Carlitos când au intrat în casă au fost Cristi şi Marisol, stând de vorbă cu gemenii Cespedes, care, bineînţeles, erau prieteni la cataramă cu fratele lor, chiar dermatologic vorbind, Marisolcita, încât nici măcar în salonul acela nu-şi scoseseră ochelarii de soare, ca nu cumva să se vadă că nu au lacrimi în ochi, cum ar fi fost firesc.

Ipochimenii veniseră în coupâ-ul lor, valeţii îi recunoscuseră, ipochimenii spuseră că intraseră la universitate împreună cu Carlitos, valeţii spuseră că nu aveau cum să ştie că domnişorul Carlitos intrase la universitate, se arătară foarte bucuroşi, ipochimenii profitară de acel moment prielnic pentru a intra şi a se prezenta tot mai amănunţit, şi pe urmă, printr-un soi de selecţie naturală a speciilor, ajunseră pe sofaua unde Marisolcita şi Cristinita nu ştiau cum să scape de perechea aceea atât de incredibilă şi linguşitoare, care, slavă Domnului, se ridică de pe sofa ca la comandă şi dădu fuga să-şi exprime condoleanţele de cum îşi făcu apariţia Carlitos în salon, dar socotelile inefabililor gemeni se dovediră greşite, drept care fură nevoiţi să se aşeze iarăşi, fiindcă, văzându-i, îndureratul lor prieten ieşi ca din puşcă, nu doar în goană, ci într-adevăr ca din puşcă, pentru a o suna pe Natalia şi a-i povesti noutăţile care se iviseră pe front.

Hotărât lucru, gemenii C6spedes Salinas intraseră în casa aceea fiindcă nimeni nu-i dăduse afară în şuturi, intraseră aplicând teoria lor despre durerile de măsele sau despre pierderea unei fiinţe dragi, cine se întreabă ce cauţi acolo când e atât de îndurerat, frate? Dar, pe lângă asta, succesul obţinut şi integrarea în acest grup select de rude şi prieteni covârşiţi de mâhnire, Arturo, un grup select, desigur, Râul, înainte de toate, ce bine le-a prins şi i-a făcut pe indivizii ăia să mai crească puţin în ochii lor cu ochelari negri, cu alte cuvinte era culmea, atinseseră şi ei o culme, în sfârşit. Carlitos se duse glonţ la telefon, nu doar în fugă, fiindcă ce-i văzuseră ochii era cu adevărat de necrezut, era ceva cu totul deosebit, dragă Natalia.

— Şi aş putea spune, scumpa mea, că se profilează un nou Waterloo la orizont.

— Nu înţeleg nimic din ce-mi spui, iubitul meu.

— Molina e acolo?

— Da, cred că da. Fiindcă nu ştiu ce-ai făcut tu cât am fost eu în Europa, dar văd că acum s-a mutat aici în grădină, cu Daimler cu tot.

— Povesteşte-i lui Molina ce ţi-am spus adineaori, şi cu siguranţă o să-l faci fericit şi el o să-ţi explice totul de-a fir-a-păr. Molina îi urăşte pe gemeni, Natalia. Şi viceversa. E foarte amuzant. Deoarece chiar în clipa asta gemenii s-au aşezat pe sofaua din salon cu surorile mele şi poartă nişte imitaţii de ochelari de soare Ray-Ban pentru plâns, pentru orice eventualitate.

— Şi tu?

— Rămân la masă cu mama şi surorile mele, dar pe urmă, pe la cinci, sunt acolo. OK?

— Bineînţeles, dragostea mea.

Intre timp, în salon, Cristinita, care niciodată nu-şi pusese lacăt la gură, îi spuse Marisolcitei, care era la fel de slobodă la gură ca sora ei, că era sătulă până peste cap de ochelarii ăia negri, iar aceasta îi răspunse: Mie-mi spui? Mi s-a făcut greaţă de ei.

Aşa se face că, parcă împinşi de un resort, gemenii se ridicară deodată de pe sofa, pe picior de plecare, fiindcă desigur, şi cât optimism afişau ipochimenii ăştia! Sosise momentul să se alăture, în calitate de membri ai acelui, cum să-i spună, care era totul şi era nimic, pentru că aşa e viaţa, cel puţin deocamdată, ai acelui grup select de oameni decenţi şi multimilionari şi cu relaţii pentru care am venit aici, da, domnule, fiindcă n-am venit degeaba, nu-i aşa? În sfârşit, în grupul ăsta select nu serveau nici măcar cafea, şi nimeni nu începuse să vorbească despre politică sau despre noutăţile zilei, dar ei se alăturaseră totuşi grupului cu un pahar de whisky în mână, pe care încercau să-l ţină cu eleganţă, afectând un interes general pentru starea naţiunii, ba chiar un anumit patriotism în limitele bunei-cuviinţe, nu este aşa? Şi, bineînţeles, nimeni nu-i scotea afară în şuturi, iar ei rămâneau acolo, amestecaţi în grupul acela de elită, ceea ce-i făcea să moară de plăcere, nu altceva, până când, deodată, apăru Carlitos care le căuta pe surorile lui, şi, nespus de încân-tat, le spuse că tocmai vorbise cu Natalia şi că o să vin zilele astea cu Molina, şoferul unui Daimler cu salonaş pe roţi în partea din spate, ha, ha, ha, să vă duc la „Grădina iubitei mele", aşa se numeşte locul unde stau acum cu Natalia, care s-ar bucura mult să vă cunoască.

— N-aş fi crezut niciodată că poţi fi atât de zăpăcit, Carlitos, îi spuse Marisol, văzând cum micul grup select se dezintegrează cât ai zice peşte la auzul acelor cuvinte şi că don Fortu-nato Quiroga de los Heros se declara depăşit de evenimente şi părea că vrea să-şi ia tălpăşiţa, sau cam aşa ceva, pe când dona Antonella şi don Roberto, soţul ei, îi mulţumeau lui Dumnezeu că, în sfârşit, totul se terminase, sărmana bunică Isabel, ea, care ura atât de tare protocolul şi ceremoniile, în sfârşit au plecat cu toţii, şi tocmai atunci gemenii, care nici măcar nu erau socotiţi toţi ori băgaţi în seamă în această calitate, se cufundară cu tot sufletul într-o comunicare foarte strânsă cu mobilele şi tablourile, ba chiar cu întreaga casă, şi cum nimeni nu i-a dat afară şi nici nu dădea semne că ar avea de gând s-o facă, se hotărâră să 213traverseze holul îndreptându-se spre ieşire cu senzaţia că repurtaseră o mare izbândă şi că ideea cu ochelarii negri fusese cum nu se poate mai potrivită, ba chiar îşi luară bun-rămas de la pereţi cu convingerea deplină că fuseseră la înălţime, am spus exact ce se cuvenea sa spunem, cred că nimeni n-o să uite, ne-am prezentat bine, Arturo, în sfârşit, eu n-aş spune chiar aşa, mai curând aş spune că o să-şi aducă aminte de noi, măcar atât, asta fără îndoială, dar ai grijă că trece don Antonio Santolaya şi nu trebuie să vadă că ne urcăm în coupe-ul verde din '46, cum? Vreau să spun că nu trebuie să-şi dea seama că Ford-ul ăsta rablagit e al nostru, aşteaptă să plece, aşteaptă puţin, ce naiba.

Carlitos se întoarse la cinci fix şi Natalia îi ascunse, pur şi simplu, că Fortunato Quiroga fusese acolo cu puţin timp în urmă şi se prezentase în faţa ei drept glasul raţiunii şi făcând paradă de o generozitate fără margini.

Fiindcă don Fortunato Quiroga de los Heros nu mai putea să-i ascundă iubirea lui, nu am nimic cu băiatul ăsta, Natalia, un cavaler ştie să uite, ba chiar mai mult, iartă, dar tu, draga mea, trebuie să-ţi vii în fire, tu trebuie să renunţi la giugiulelile astea copilăreşti, iar eu să renunţ la burlăcia mea şi să ne unim vieţile, frumoasa mea, ba chiar veniturile, ca să nu par deplasat vorbindu-ţi de averile noastre, deşi acestea sunt cu adevărat regeşti, şi să ne unim de asemenea regeştile noastre nume, mă înţelegi, baby? Fiindcă ia aminte ce-ţi spun, eu voi fi în curând preşedintele acestei ţări şi, chiar dacă eşti divorţată, ceea ce constituie un mic inconvenient, desigur, ăsta e un fleac pentru tine şi pentru mine, baby, pentru că numele meu, ambiţiile mele legitime şi destinul meu îndreptăţesc.

— Păi ai uitat, Fortunato, că Manuel Prado a fost ales abia de un an şi ceva.

— Locotenentul seducător"? Filfizonul ăsta nu stă mai mult de un an de-aici încolo în palatul guvernamental, baby. Mă serveşti cu un whisky, te rog?

— Fortunato, dragul meu, ascultă-mă cu atenţie. Eu pe tine nu te servesc cu whisky şi nici cu altceva.

— Poţi să-mi spui şi mie de ce?

— Fiindcă în oraşul ăsta o târfă fericită nu serveşte absolut la nimic. Şi să nu-mi spui că nu ştii!

— Eşti o târ.

— Chiar aşa, Fortunato. Hai. Cel puţin ai curajul s-o spui, măcar o dată în viaţa ta de două parale.

Pacco di merda, spunea Luigi, la cinci după-amiază fix, pe când Mercedes-ul lui don Fortunato Quiroga părăsea grădina mergând cu patru mii de kilometri pe oră, derapând în curbă, cum era de aşteptat, şi, pe sens contrar, un vechi taxi de piaţă fusese nevoit să se ascundă în tufişuri, nu altceva, pentru ca bolidul ăla turbat să nu mă lase fără pâine turtin-du-mi rabla asta, domnişorule, ce bezmetic, să iasă de pe aleea conacului cu viteza asta.

— Grădină, domnule. E doar o grădină, îi explica taximetristului Carlitos, căutând zâmbi-tor şi încrezător monedele pe care niciodată nu le avusese în buzunare.

Natalia îl auzi venind pe Carlitos, se uită la ceas şi văzu că era ora cinci fix, apoi dădu fuga 215pentru a-l primi ca pe iubitul risipitor, fiindcă fiul ar fi însemnat un incest, bineînţeles, deşi s-ar fi spus că şi în caz de incest l-ar fi aşteptat, atât de mare fusese teama că totul şi toţi cei de acasă l-ar fi putut opri, cu toate că, pe lângă faptul că fusese punctual ca întotdeauna, iubitul ei de şaptesprezece ani insuportabili se ţinuse de cuvânt şi o sunase chiar de două ori, ca să-i trimită ceea ce el numea comunicate de campanie, probabil din pricina înfruntării interne, intense şi chiar dureroase pe care o avusese cu ambianţa familială, unită de doliu, dar care îl primise cu atâta căldură, totuşi, în pofida tuturor calculelor şi aşteptărilor lui.

Dar Carlitos se întorsese, şi nu numai că m-am contopit ca într-o cuminecare până şi cu mobilele din dormitorul meu, Natalia, când m-am dus să mă îmbrac în haine de doliu, după ce trecusem mai întâi prin camera unde

se făcea priveghiul, iar bunica era atât de mulţumită că murise, atât de zâmbitoare şi parcă ne privea pe toţi de acolo din cer, unde ajunsese, fără nici o îndoială, şi pe deasupra stătuse de vorbă cu ea pe îndelete, aşa cum stătuse de vorbă cu Dumnezeu, îţi aduci aminte? Când bărbaţii ăia înnebuniţi l-au lovit cu parul în cap, sau ceva de genul ăsta, şi, după ce am trecut mai întâi pe la spitalul anglo-american, mi-am făcut intrarea în iatacul tău cu pat dublu, fie-mi cu iertare, şi am cunoscut acele clipe, cum să le spun, de transă erotică, împletite cu visări cereşti şi calmante care le înlesneau, îmi închipui, deopotrivă cu credinţa mea în Dumnezeu şi în dragostea noastră şi în bunătatea şi sprijinul Său, ori mai bine să-i spunem solidaritate, cel puţin.

— Dar, scumpul meu, cu cine ai stat de vorbă în taxi, de parcă stăteai de vorbă cu Dumnezeu? Îmi aduc aminte perfect şi mi-a plăcut foarte mult. Cu cine, Carlitos?

— Cu bunica Isabel, care, dacă vrei să ştii, începuse să stea de vorbă cu mine încă de la priveghi şi a continuat s-o facă acum, în taxiul cu care am venit. Şi ia aminte că, deşi era foarte evlavioasă, împărtăşea părerile lui Dumnezeu despre legătura noastră şi despre sex şi despre tot. Despre tot, scumpa mea, fiindcă eu i-am pus o mulţime de întrebări şi răspunsurile ei erau la fel cu acelea ale lui Dumnezeu, atunci când mi-a apărut în vis. Şi erau atât de perfect aceleaşi, scumpa mea, încât parcă mi-ar fi muiat din nou oasele în bătaie bărbaţii aceia şi aş fi ieşit din spital îndopat cu calmante şi aş fi trecut împreună cu tine într-un iatac. Ceva foarte ciudat, desigur, fiindcă m-am întins la vorbă cu bunica ceasuri şi zile şi săptămâni, şi totuşi singurul lucru de care-mi era teamă, pentru că ar fi putut să mă împiedice să fiu punctual şi să nu ajung la cinci fix sau cu o întârziere de câteva minute, era starea jalnică a automobilului cu care am venit, sau n-ai văzut rabla de taxi din care am coborât şi cât de rablagit era şi şoferul care m-a adus, atât de bătrâni amândoi, încât a crezut că un Mercedes care ieşea cu viteză normală din grădină avea o viteză supersonică.?

Şi pe când Carlitos îşi continua discursul fermecător, Natalia îşi spunea că ar trebui să fie nebună să prefere preşedinţia republicii, cu babalâcul Quiroga pe deasupra, unei singure clipe, numai una, cu un nebun atât de încântător şi drag precum Carlitos Alegre, care, în afară 217de asta, mi-a făgăduit că se întoarce la cinci, nici un minut mai târziu, şi la cinci fix a sosit cu automobilul cel mai vechi din Lima, neînchipuit de punctual şi fericit fiindcă tocmai luase ce-i mai bun dintr-o înmormântare: stătuse de vorbă cu iubita lui bunică răposată.

Gemenii Raiil şi Arturo Cespedes Salinas, trebuie să recunoaştem, au acţionat cu mare curaj şi dibăcie, şi totodată cu deplină solidaritate, când, potrivit unor vechi practici studenţeşti, în prima zi de cursuri la Facultatea de Medicină Sân Fernando, îşi făcu apariţia un grup de studenţi din anii mai mari, cu cremă de ghete şi foarfece în mână, pentru a-i mânji după pofta inimii şi a-i tunde la zero, pe ei doi şi pe Carlitos. Şi pentru a-i călca în picioare şi, tot ce se poate, pentru a se pişa pe ei, înainte de a-i purta o zi întreagă prin cârciumile din Lima, silindu-i să-i servească şi să le plătească lor chiolhanul. Urma să fie o zi de sclavie, de porunci absurde şi criminale, de

îmbrânceli, scatoalce, scuipături şi cine ştie câte alte blestemăţii, pe măsură ce consumul de alcool creştea, iar dorinţa de răzbunare pentru umilinţele pe care le suferiseră pe propria lor piele când intraseră la universitate şi se treziseră boboci lipsiţi de apărare îi transforma în adevărate hiene, pornite cu furie josnică şi plăcere mitocănească să îndeplinească acel ritual iniţiatic universitar.

— Tu stai în spatele nostru şi să nu-ţi treacă prin cap să te arăţi, îi spuse Arturo lui Carlitos.

— Nici nasul măcar să nu-l scoţi, Carlitos, întări sfatul Raiil.

— Dar ei sunt vreo zece.

— Sunt doisprezece în cap, Carlitos.

— Atunci aveţi nevoie de ajutorul meu.

— N-avem nevoie de altceva decât să faci întocmai ce ţi-am spus şi să nu te abaţi o singură clipă de la sfaturile noastre.

— Şi să rămâi aici, în spate. Da' stai oleacă, omule, nu te mai tot mişca, ce naiba!

— Nu ştiu. Cred că ar trebui să particip şi eu după puterile mele, chiar dacă.

Carlitos nu terminase ce avea de spus, nici nu apucase să se pitească în spatele gemenilor, când văzu cum doi dintre cei doisprezece adversari se târau pe brânci cu capul spart. Şi spart bine, după cât se pare, fiindcă cei zece rămaşi în picioare şi care cu atâta îngâmfare şi înverşunare se proţăpiseră în faţa gemenilor şi a lui, batjocoritori şi ameninţători, dintr-o dată parcă nu mai ştiau ce să facă, nici la ce se puteau aştepta să se întâmple în acea curte interioară a şcolii unde se aflau, plină ochi de studenţii care se foiau pregătindu-se să se prăpădească de râs în calitate de martori ai ritualului.

— Mai vreţi un pietroi? Îi întrebă Arturo.

— Mai vreţi o buşeală? Vru să afle Raiil. Şi cum ceilalţi nu răspunseră nici da, nici nu, ci mai degrabă stăteau mai departe pe loc, destul de puşi pe harţă, totuşi ceva neobişnuit se petrecu, deoarece ca prin farmec încă unul dintre mardeiaşi căzu la pământ, izbit zdravăn, şi chiar se rostogoli într-o parte, ducându-şi mâna la frunte.

Acum erau nouă cei rămaşi în picioare, dar cu rândurile strânse şi încă puşi pe harţă. Iar gemenii nici nu se clinteau, doar se uitau ţintă la ei, bine înfipţi pe picioare ca nişte zdrahoni ce erau şi hotărâţi să nu se dea bătuţi, când al 219patrulea membru al grupului primi o lovitură zdravănă la moacă şi, buf! Se rostogoli şi el la pământ şi rămase lat.

— Eu unul n-am mai văzut aşa ceva. Parcă-i bowling, spuse Carlitos, iţindu-se de după gemeni, în ciuda sfaturilor primite.

Până când din grupul celor opt se trezi cu un pietroi care-l nimeri în coşul pieptului şi-l făcu să se ascundă din nou în spatele gemenilor, abia putând să respire, dar nu era nimic grav, din fericire, chiar dacă din pricina asta ratăă răspunsul necruţător al neclintiţilor gemeni, destul de stăpâni pe situaţie, cu condiţia ca neisprăvitul de Carlitos să nu mai scoată naibii capul de după parapetul făcut de trupurile lor. Patru izbituri cumplite, care numai

Dumnezeu ştie de unde veneau şi cum reuşeau să-şi nimerească atât de bine ţinta, în acea curte interioară a Universităţii, decimară pur şi simplu grupul înarmat cu foarfece şi cremă de ghete, din care rămăseseră numai trei acum, fiindcă se găsise printre ei şi un dezertor. Şi atunci veteranii şi bobocii au rămas câte trei de fiecare parte şi, în aceste condiţii, ideea unei lungi hoinăreli bahice, cu ageamii văcsuiţi şi tunşi chilug, plimbaţi pe străzile şi prin cârciumile Limei, a fost complet înlăturată, de comun acord, şi acum nu mai putea să aibă loc decât o încăierare de la egal la egal, deşi nu tocmai aşa, ce-i drept, deoarece Carlitos nu-şi mai făcuse apariţia din pricina dificultăţilor respiratorii care-l siliseră să rămână încovrigat de durere în spatele gemenilor.

— Cerem un răgaz pentru a-l duce pe prietenul nostru până la banca de colo, ca să facă nişte exerciţii de inspiraţie-expiraţie, le spuse atunci Arturo celor trei adversari.

Dar aceştia se priviră unii pe alţii şi răspunseră că nu, dând din cap, de proşti ce erau, fără îndoială, fiindcă o nouă lovitură căzu ca trăsnetul dintr-un punct secret şi foarte bine ales de deasupra curţii interioare, şi grupul advers rămase definitiv cu un văcsuitor-frizer mai puţin, iar acesta se zvârcolea acum la pământ, ca un retevei de cauciuc, nu de lemn.

Şi era gata să se declanşeze primul asalt al meciului de box la opt pumni, care, bineînţeles, nu avea nici un arbitru şi nu urma să aibă nici un fel de reguli sau mănuşi, nici atacuri succesive şi nimic de genul ăsta, în afară de infirmerie, desigur, fiind vorba de o facultate de medicină, când un pietroi pe cât de furibund, pe atât de neaşteptat izbi cu exactitate ştiinţifică întregul sistem respirator, s-ar spune, pesemne la fel cu acela care-l făcuse să se încovoaie pe recuperatul şi gata să scoată capul din ascunzătoare Carlitos, care acum îi ruga el pe gemeni, ca să vezi, să stea în spatele lui, fiindcă, ce-i drept, habar n-am dacă cel ce m-a doborât mai devreme a azvârlit din nou cu acelaşi pietroi, singurul care se folosise de fapt în curtea interioară a facultăţii în dimineaţa aia, dar ştiu că mi-a sărit muştarul şi simt o poftă nebună să mă bat cu el, deşi de data asta în trântă dreaptă, da, cu tine, cu cine altcineva, nemernicule, nu face pe niznaiul, bagă-ţi vacsul în fund şi nu te mai ascunde, ridică-te odată să te văd şi eu, haide. Partea proastă e că în celălalt grup, care, decimat şi complet descurajat, se retrăgea încet şi clătinându-se spre infirmerie, se pare că nimeni nu mai era în stare să facă 221nimic care ar fi semănat cu o trântă dreaptă între voinici, nici vorbă nu putea fi de aşa ceva, cu atât mai puţin cu cât eu văd trei indivizi în faţa mea şi, din doisprezece câţi am fost, am rămas singur, motiv pentru care, mai bine. Şi prăpăditul ăla care mai rămăsese teafăr ridică mai întâi mâinile, apoi le arătă că în mâini nu mai avea nici vlagă, nici poftă de bătaie, ci numai spaimă, cât despre vacs şi foarfece nici nu-şi mai aducea aminte, ba chiar ridicase o batistă albă, desigur, dar ce batistă putea să aibă, că albă nici nu puteai să-i ceri, cu viaţa lui jegoasă, unui gunoi ca el.

Cuprinşi de milă, gemenii acceptară strân-gerea de mână în semn de pace pe care le-a propus-o fostul lor duşman, şi până la urmă însuşi Carlitos le spuse că era dispus şi el să-i siringă mâna, dar numai cu condiţia să juri pe

ce ai mai sfânt că nu tu ai azvârlit mişeleşte pietroiul ăsta, ci ticălosul ăla care zace acolo.

— Sigur, el a fost.

— Bine. Pe mine mă cheamă Carlos Alegre, încântat de cunoştinţă. Şi acum ajută-ţi prietenul să inspire şi să expire încet şi profund, că am trecut şi eu prin asta sau prin ceva asemănător.

Gemenii, Carlitos şi vreo patru prăştiaşi din Cuzco care nu-şi greşeau niciodată ţinta şi care fuseseră plasaţi strategic în galeria dreptunghiulară de la primul etaj al curţii interioare, fiecare în câte un colţ şi sincronizaţi cum nu se poate mai bine, doar din priviri, printr-un fluierat sau doar făcându-şi cu ochiul, şi deosebit de folositori în asemenea ocazii, se duseră să-şi sărbătorească biruinţa cu câteva halbe de bere la D'Onofrio, pe bulevardul Grâu, un amestec (ciudat şi foarte caracteristic pentru Lima) de cofetărie fină, unde se servea mai ales îngheţată, de bar cu băuturi acceptabile sau foarte proaste, după cum se aproviziona cu produse de import sau naţionale, de patiserie plină de muşte care se aşezau mai ales pe turta dulce care-mi plăcea mie, de ţi se făcea greaţă, nu altceva, de bombonerie selectă dar cu vânzare slabă, de ceainărie unde-şi dădeau întâlnire câteva cucoane ofilite sau scăpătate şi, în sfâr-şit, de bodegă prăpădită, fiecare dintre ele în funcţie de ora la care ajungeai acolo. Spaţiosul local îşi deschidea larg uşile, curat, frumos, dimineaţa, pentru ca mai apoi, pe măsură ce trecea timpul, să abdice treptat de la calitatea de local pentru clienţi de toate felurile şi să se transforme într-un zgomotos loc de întâlnire pentru artişti netalentaţi şi boemi cu accese de tuse, pentru fripturişti cheflii şi chitarişti creoli şi cântăreţi de mâna a doua, iar pe urmă, când se făcea noapte şi pe jos se aşternea un strat de rumeguş, se preschimba în loc de aterizare pentru băieţii de bani gata puşi pe chef care se duceau ori veneau de la bordelurile din cartierul La Victoria, pentru câte un Colofon beat mort în floarea vârstei, pentru poliţişti şi hoţi deopotrivă, prieteni la cataramă de altminteri, iar la aceştia se adăugau petrecăreţii care o făcuseră lată şi veneau să se dreagă. Era un local pentru toate gusturile acest D'Onofrio de pe bulevardul Grâu, şi bineînţeles că avusese şi el o belle epoque a lui, săptămâna când fusese inaugurat, uf, câţi ani or fi de-atunci, cine să-şi mai amintească.

— Dar zdrahonii ăştia, pe lângă faptul că sunt prăştiaşi din Cuzco, cu ce altceva se mai 223ocupă? Îi întrebă Carlitos pe gemeni, profâtând de prilejul că cei patru se duseseră toţi odată la toaletă să se uşureze, dat fiind că nici un peruan nu merge singur la toaletă.

— Chefuiesc când ies biruitori, ca acum, ori dacă nu, se dau la fund când pierd, cel puţin aşa-mi închipui.

— Şi voi de unde i-aţi luat?

— Ne-au fost recomandaţi.

— Şi mie de ce nu mi-aţi spus nimic?

— Ai fi aprobat metodele noastre?

— Păi sigur, erau doisprezece contra trei.

— Şi ar fi putut fi la fel de bine douăzeci. Pe la nouă seara, Carlitos nu mai ştia nici dacă voia să meargă la toaletă sau nu. Cât despre prietenii din

Cuzco, înhăţară banii, se duseră la toaletă şi se uşurară pentru un an întreg, judecând după faptul că au stat acolo o veşnicie, îşi luară bun-rămas cu îmbrăţişări lungi, caracteristice pentru zona andină, şi se retraseră în junglă, mai mult ca sigur, fiindcă printre băştinaşi ritualul se săvârşeşte cu săgeţi şi suliţe otrăvite şi cu o precizie de ţintaşi fără egal, sălbaticii ăştia îţi nimeresc duşmanul de la distanţă şi pe urmă îi micşorează capul, redu-cându-l la dimensiunile unei tărtăcuţe, după ce i-au devorat trupul, totul în urma unei trădări, bineînţeles, lua-v-ar naiba cu blestemăţiile voastre de indigeni chunchos, le-au lăsat cărţi de vizită cu profesia lor ca să le dea prietenilor şi cunoştinţelor şi să le facă reclamă, cărţi de vizită în culorile patriei şi o hartă a ţării fără Amazonia, desigur, şi au dispărut încre-dinţându-se nopţii şi sfetnicilor ei, ca nişte autohtoni get-beget ce erau.

Complet diferit a fost destinul istoric pe care l-au urmat gemenii şi Carlitos, ori ce mai rămăsese din el. Mergeau în coupe-ul verzui al gemenilor, în drum spre strada Amargura, ca în fiecare zi, când se întorceau de la ore, deşi asta era prima dată când tânărul logodnic al donei Natalia întârzia atât de mult, să nu i se fi întâmplat ceva rău, Doamne fereşte, eu unul nu mă mişc de-aici. Molina şi Daimler-ul, amân-doi evocând roşcatul Albion, pentru că erau deosebit de preţioşi şi amândoi aveau ştaif, şi aşa ceva nu se mai văzuse, nici nu se visase măcar pe bulevardul Grâu unde era Şcoala de Medicină Sân Fernando, foarte aproape de limita dintre bine şi rău, ori dintre roşu, desigur de bordel, şi negru, dar ăla al rasei de sclavi aduşi din Africa, la care se adăugau o clasă de mijloc lipsită de mijloace şi nişte lupanare ca vai de ele, un proletariat cu lumpenul de rigoare, în sfârşit, găseai de toate, ca într-o dugheană, desigur really made în Peru, Molina, Daimler-ul, amândoi fiind exemplarele cele mai scumpe din domeniile pe care le reprezentau, n-ar fi trebuit niciodată să se apropie măcar de jungla asta de asfalt şi cuţite, fiindcă ipso facto aveau să fie asaltaţi, loviţi, jefuiţi şi revânduţi, fiecare în felul său, bineînţeles, la fel cum gemenilor şi lui Carlitos le pregătiseră o comisie de bun-venit, care, ce-i drept, se înscria într-o veche practică studenţească, dar care nu era întru totul practică obişnuită, ci, trebuie s-o spunem, ceva croit special pe măsura lor, albi nenorociţi. Şi, de altminteri, dacă nobilul şi credinciosul Molina ar fi socotit că datoria lui era să-l ducă şi să-l aducă pe conaşul Carlitos de la facultate, cel mai probabil lucru e că ar 225fi rămas fără automobil, dintru bun început, fiindcă un adevărat domn Daimler n-ar fi acceptat niciodată asemenea curse de proastă calitate, ba chiar ar fi preferat să se sinucidă, suntem convinşi de asta.

Dar, în sfârşit, halbele de bere şi primejdia pot să aibă uneori importante consecinţe istorice şi patriotice. Fiindcă, pe când Carlitos nu mai reuşea nici măcar să-şi deşerte băşica, expresie pe care, de altfel, n-o mai auzise în viaţa lui până atunci, după atâtea halbe gemenilor li se suise la cap marea biruinţă repurtată în dimineaţa aceea asupra celor doisprezece adversari care, la urma urmei, poate că nici nu erau studenţi, ori erau nişte sărăntoci otrăviţi de resentimente, studenţi întârziaţi de profesie, grevişti şi zurbagii, naiba să-i ia, o mare victorie obţinută chiar în cartierul La Victoria, ori la marginea lui, ceea ce e totuna, fiindcă totul se duce de râpă în Lima

veche, iar acum, din nou pe bulevardul Grâu, dar în sens contrar şi parcă întorcându-se la civilizaţie, se ciocniră nici mai mult, nici mai puţin decât cu Cavalerul Mărilor, Eroul cel mai mare, amiralul Miguel Grâu, care aştepta în picioare, pe soclu, veghind mereu de acolo de sus la soarta patriei, gata s-o apere de duşmani, cavaler, demn, om, bărbat, şi ce bărbat! Privind în zare în căutarea acelei corăbii duşmane şi, în sfârşit, în căutarea acelor corăbii peruane care i-au fost aduse din Europa, plătite dintr-o colectă naţională de bijuterii, pietre şi metale preţioase, cu alte cuvinte, de oamenii cinstiţi, şi albi, şi vrednici de preţuire, nu de corciturile alea nenorocite de azi-dimi-neaţă, fiindcă ăia n-au nici după ce bea apă, darămite să-şi pună un dinte de aur, ăia pe care noi trei, ca să vezi, trei contra doisprezece, i-am înspăimântat şi i-am făcut să se împrăştie ca potârnichile azi-dimineaţă, precum Cavalerul Mărilor, care până la urmă rămăsese însă fără giuvaieruri şi fără corăbii şi numai curajul l-a ajutat să scape cu viaţă, sărmanul erou.

În sfârşit, isprava gemenilor Cespedes era o adevărată proclamaţie în care se amestecau istoria şi cafteala, drept care străbătură piaţa amiralului Miguel Grâu cuprinşi de înflăcărarea biruinţei, ce ispravă săvârşiseră, mamă, mamă, pe când Carlitos, înţepenit pe bancheta din spate a coupe-ului model '46, abia reuşea să strecoare şi el din când în când câte o vorbă, beat şi prost dispus, încercând să-i tempereze pe lăudăroşii gemeni, şi cu cât nu conteneau să se îmbete cu bătăliile şi încăierările şi hărţuirile din care ieşiseră biruitori, cu atât le aducea el aminte că, deşi toţi am fost curajoşi, nimic de zis, cel puţin aşa cred, tot nu ne putem măsura cu amiralul Cavaler, şi pe urmă să nu uităm că ne-au sărit în ajutor cei patru prăştiaşi din Cuzco.

— Amiralul a lăsat o familie numeroasă! Exclamă Arturo deodată, de parcă atunci ar fi descoperit America şi tot ce-a urmat.

— A avut o liotă de copii faimosul Cavaler al Mărilor! Strigă Râul.

— Sigur că are nepoate şi strănepoate! Răcni din nou Arturo.

— Numai două dacă ar avea şi ar fi de-ajuns, mormăi Carlitos, care-şi simţea picioarele amorţite pe bancheta din spate, dar încă destul de treaz ca să adauge: Am atins momentul culminant pe ziua de azi. Climaxul, cum s-ar zice.

— Îţi dai seama, Carlitos?

— Am spus că ar fi de-ajuns dacă ar fi lăsat fie şi numai două urmaşe, nu mai mult, pentru numele lui Dumnezeu.

— Dar tu ai fi dispus să ne ajuţi? Ai vrea să le suni, de pildă? Adu-ţi aminte ce bine ţi-a ieşit totul când le-ai sunat pe surorile Velez Sarsfield.

— Pe amazoane, sigur că da. Îmi amintesc adesea de Melanie. Şi, drept să vă spun, nu cred că voi puteţi uita lecţia de echitaţie, ha, ha, ha.

— Ne ajuţi, Carlitos?

— Nu. Chemaţi-i pe prăştiaşii din Cuzco.

— Nu ne strica cheful, frate.

— Gândiţi-vă bine. Polo şi echitaţia şi toate celelalte. Aduceţi-vă aminte. Fiindcă de data asta s-ar putea să ajungeţi să vă răzgândiţi în largul mării, şi asta cere mai multă dibăcie.

— Îmbrăcăm uniformele patriei, Carlitos. Ai grijă să nu cazi, de beat ce eşti.

— Cad în mare şi nu ştiu cum o să plutesc cu atâtea picioare câte mi-au crescut. Ce mă fac dacă maşina pră-prăpă., model patruzeci şi şase, nu e pregătită să ducă un om cu atâtea picioare pe bancheta din spate.

— Am ajuns, Carlitos. Nu adormi. Lată-ne în faţa casei unde am învăţat până am ajuns tobă de carte.

— Şi Molina?

— Nu-l vezi? Uite-l acolo.

— Şi Martirio?

— Consuelo, Carlitos.

— Colofon.

— Colofon, la naiba.

— Vă rog să luaţi aminte că n-am întrebat: şi Colofon? Eu am spus doar Colofon.

— Coboară odată, Carlitos.

— Colofon. Bună seara, Molina.

— Bună, conaşule Carlitos. Sunteţi.

— Ăsta-i colofonul unei zile mari, Molina, deşi trebuie să-ţi spun că printre urmaşii lui don Miguel Caballero n-aş vrea să fie domnişoare care să navigheze, bunăoară. În sfârşit, cred că mă înţelegi.

— E vreo primejdie, conaşule?

— Şi patru prăştiaşi din Cuzco, ia aminte ce-ţi spun, Molina, aici, puţin câte puţin i-am lăsat pe bieţii oameni fără isprăvi de vitejie şi fără trecut imperial incaş. De furat, cred că le-am furat până şi praştiile.

— O să-mi povestiţi pe drum, conaşule. Haideţi să mergem, fiindcă doamna Natalia pesemne că e destul de îngrijorată.

— Îmi aduc aminte că am sunat-o de două ori ca să-i explic că mă duceam la toaletă ca să deşert băşica.

— Asta a fost mai demult, trebuie să vă spun.

— Dar stai să vezi. Ca să-ţi spun drept, am petrecut o zi frumoasă cu gemenii. Prima zi frumoasă împreună cu ei, cred, acum că nu pot să ne audă. Şi singurul lucru care mă preocupă cu adevărat e pricina pentru care prăştiaşii din Cuzco îi urăsc atât de tare pe suliţaşii din Amazonia. Şi toate astea în timp ce şi unii, şi alţii vorbesc despre marea lor iubire pentru Peru.

— Nu-mi spuneţi nimic nou, conaşule.

— Păi dacă vrei să-ţi spun ceva foarte nou, Molina, lasă-mă să-ţi spun că mă mai preocupă foarte tare posibila descendenţă feminină a amiralului Miguel Caballero.

— Miguel Grâu, conaşule.

— Asta e numele pieţei, dar nu şi al statuii, Molina.

Când ajunseră la grădină, Carlitos dormea profund.

Se pare că existau multe descendente ale Cavalerului Mărilor, potrivit cercetărilor exhaustive pe care le-au realizat gemenii Cespedes de-a lungul câtorva săptămâni. Şi toate aparţineau unor renumite familii din Lima, chiar dacă nu toate, ce-i drept, posedau o avere care să le îngăduie să menţină

strălucirea ce trebuie să însoţească un nume pe care toţi peruanii, mai mult sau mai puţin de vază, îl avem întipărit cu litere de aur şi salve de tun în adâncul inimilor noastre.

Ce era de făcut, aşadar? In sfârşit, deocamdată trebuia să afle cum erau aceste descendente, să le aştepte la uşa caselor, a şcolilor, a bisericilor unde mergeau să asculte slujba şi a cinematografelor unde se duceau duminica, şi pe urmă să scrie în lista de nume şi adrese pe care o aveau mai de mult argumentele pro şi contra, pentru ca apoi să le cântărească pe îndelete şi să procedeze la urmă prin eliminare. Condiţia esenţială, cerinţa sine qua non pentru a nu fi ştearsă de pe această listă, era, bineînţeles, să fii descendentă directă a Cavalerului Mării Necuprinse şi al însângeratului Ocean Pacific. Şi merita să-i vezi pe gemeni absorbiţi de munca lor, staţionaţi strategic în cutare sau cutare colţ, pe diferite bănci şi scaune din cele mai diferite biserici şi cinematografe, în tot soiul de cartiere, ori alergând de la uşa unui colegiu la uşa altuia, cu creionul şi hârtia în mână, pregătind prima ciornă a descendentelor, ştergând, tăind, notând din nou, hotărând, desigur, că marele avantaj în cazul ăsta e că nu era nevoie ca descendentele să fie neapărat frumoase, cum îşi închipuia Carlitos, agăţându-se de speranţa că ei nu vor găsi iarăşi trei surori de vârstă potrivită, cum erau surorile Velez Sarsfield, deoarece în cazul ăsta toate trebuiau să fie verişoare, cel puţin, iar la selecţia finală puteau să intre, de ce nu, o descendentă foarte bogată şi alta care putea chiar să locuiască pe o stradă cum era strada Amargura, având în vedere că, deşi abia se cunoşteau sau se frecventau, profundul vas comunicant care era eroul le-ar fi mobilizat pe toate şi ar fi făcut-o pe cea bogată să se comporte cu respectul cuvenit pentru ruda săracă, iar pe cea mai puţin norocoasă să se poarte cu o desăvârşită familiaritate şi dezinvoltură, deşi, desigur, ei puteau foarte bine să astupe orice vas comunicant care ar fi dus de la gemenii Cespedes Salinas din strada Amargura până la o descendentă eroică al cărei tată n-ar fi fost un contribuabil important al republicii, cel puţin.

Aceasta a fost o lungă etapă în care gemenii nici nu atingeau subiectul cu descendentele de faţă cu Carlitos, cu excepţia unor foarte mărunte consultări în legătură cu părinţii vreuneia dintre ele, când nu reuşeau să găsească datele necesare cu privire la o mai mare sau mai mică solvabilitate economică, bunăoară, ori când vreo informaţie de mina a doua nu părea să se încadreze în acel adevărat model eroic pe care Arturo şi Râul îl îmbrăţişaseră cu rigoare ştiinţifică şi 231ânaltă disperare socială. Carlitos, care niciodată nu băga de seamă cine ce hram poartă în oraşul în care trăia, recurgea de obicei la Natalia, care, spre deosebire de el, era perfect la curent cu toate acele lucruri, dar care, în schimb, şi-ar fî dat întreaga avere numai ca să reuşească să le ignore.

— Prietenii ăştia ai tăi, dragul meu, nu ştiu cum fac, dar reuşesc să mă surprindă întotdeauna.

— Şi pe mine, ce-i drept. Pentru că sunt într-adevăr incredibili. Acum, de pildă, vin la ore fără să întârzie, iau notiţe şi învaţă, nimic de zis, dar eu cred că nici nu pot să doarmă tot frământându-se din pricina chestiunii cu

descendentele amiralului. Deocamdată, ştiu, se ascund faţă de mine, şi nu au nevoie deloc de mine, ori foarte puţin, dar o să vezi cum se schimbă lucrurile când îşi vor găsi candidatele.

— Şi o să vezi atunci şi tu, când îşi vor găsi ei candidatele, dacă aleg şi pentru tine una. Te omor, Carlitos.

— Păi n-am stabilit că ar putea fî un lucru bun pentru noi ca eu să fiu văzut cu alte fete? Am putea uşura puţin tensiunea cu familia mea, şi asta.

— Nimic n-o să uşureze tensiunea asta, din păcate, Carlitos. Eu m-am bizuit pe faptul că acum ai împlinit optsprezece ani şi, să spunem, dat fiind că nu mai faci parte din categoria bebeluş răpit de o babă dezmăţată, ceva se putea schimba. Dar n-a fost aşa. Tu eşti în continuare un bebeluş, acum de optsprezece ani, răpit de o babă cum nu se poate mai dezmăţată, care pe deasupra îi bagă în mormânt pe părinţii lui, bolnavi de supărare, şi îşi continuă netulburată drumul ei nebunesc presărat cu delicte, de data asta alături de un minor.

— Şi ce-ar fî dacă Marisol şi Cristi ar veni să ne vadă? Ele erau destul de dispuse să vină, ţi-am mai spus, şi cred că n-ar trebui să fac altceva ca să le conving decât să repet invitaţia cu ceva mai multă căldură.

— Nici să nu te gândeşti, Carlitos. Nici să nu te gândeşti, te rog. Luigi mă asigură că suntem supravegheaţi zi şi noapte de poliţişti în civil şi de detectivi.

— Şi dacă am fugi şi ne-am ascunde în casa ta de la Chorrillos?

— Tu te duci şi te întorci în fiecare zi de la facultate, scumpul meu. Ascunzătoarea noastră ar fi descoperită în cel mult o săptămână.

— Atunci?

— Aş putea.

— Ai putea, ce?

— Am prieteni sus-puşi înăuntrul şi în afara ţării şi am putea pleca să trăim la Paris sau la Londra. Ai putea termina facultatea acolo.

— Păi abia mi-am luat carnetul de student.

— Chestiunea asta, Carlitos, o pot aranja eu foarte bine.

— Atunci spune-mi, Natalia, care e chestiunea pe care n-o poţi rezolva.

— Nu ştiu, scumpul meu, dacă ce-ţi voi spune o să te doară sau nu.

— Spune, şi-o să vedem.

— De-ai şti, Carlitos, ce greu îmi vine să-ţi spun. Dar adevărul este că eu, eu, uneori, mă pun în pielea părinţilor tăi. Şi mă uit la tine şi văd că eşti un copil.

— Iar tu eşti o babă dezmăţată?

— Nu, scumpul meu. Iţi jur că n-am fost niciodată o dezmăţată.

— Şi eu sunt un copil care te crede.

— Atunci crede-mă şi când îţi spun că ibovnicul cel mai grozav din lume, Carlitos Alegre di Lucea, cel mai focos, original, nobil şi amuzant, e un copil.

Natalia se ridicase în picioare şi se pregătea să plece în fugă şi să se închidă în biroul ei, ca să se prăbuşească pe sofa şi să plângă ore în şir. În ce moment pierduse controlul acestei conversaţii? În ce moment discuţia

deviase spre subiectul cu gemenii şi proiectul lor inefabil cu descendentele istorice? De ce, împotriva jurămintelor pe care le făcuse întotdeauna, îi trântise în faţă lui Carlitos nişte adevăruri şi o informaţie care nu puteau decât să-l descumpănească şi să-l rănească, lăsându-l mai descoperit ca niciodată sub aspect psihologic? Natalia se depărta acum în grabă de salon şi începuse să plângă cu lacrimi amare, când deodată ibovnicul-copil crescu parcă prin farmec, şi crescu, şi crescu şi, mai mult decât atât, se făcu uriaş şi o opri cu o prezenţă de spirit pe care ar fi vrut şi ea s-o aibă în clipa aceea. Dar Natalia, care putea fi îngrozitoare uneori, era totodată o femeie îngrozitor de rănită, iar ibovnicul-copil era în stare câteodată să se joace cu o femeie atât de puternică şi importantă ca ea cum s-ar fi jucat o fiară cu puiul ei.

— Majoratul la optsprezece ani există în alte ţări, Natalia, şi pe urmă vreau să ştii că sunt dispus să-mi schimb carnetul de student pe un paşaport fals. Şi cu cât e mai fals, cu atât mai bine, ca să vezi că nu-mi pierd nici simţul umorului şi al amorului, în treacăt fie spus.

Natalia se prăbuşi pe sofaua care era chiar alături şi îl acoperi cu sărutări, însă el îi spuse: Ei bine, scumpa mea, aşa cum spuneam deunăzi, naiba ştie când ne-am depărtat de subiectul şi proiectul cu descendentele istorice, fiindcă sărmanele nepoate ori strănepoate, ori ce-or fi fiind, ale amiralului vor trebui să arate tot curajul şi toată nobleţea, toată eleganţa supremă, ba chiar respectul pentru duşman, întreaga măreţie, în sfârşit, care l-au caracterizat pe don Miguel Grâu, ca să poată înghiţi, fără să se vadă cât de greu le vine şi fără să facă indigestie, şi fără să-i umilească totodată, toate banalităţile răsuflate şi frazele sublime pe care smintiţii ăştia doi au să le debiteze, una după alta, de-a valma, despre gloriosul lor strămoş, ce îngrozitor, ce dulcegării şi cât prost-gust, şi câte culmi ale gloriei şi firmamentul înstelat, şi de câte ori avea să înroşească Pacificul cu sângele lui albastru Cavalerul Mărilor, ce ghinion, ceasul rău ne-a făcut să trecem prin piaţa Grâu după ce băusem atâtea halbe de bere. Şi încă nu ţi-am spus totul, Natalia. Află că zevzecii ăştia doi, ca să se pătrundă şi mai mult de măreţia istoriei noastre şi de faptele vitejeşti ale amiralului, şi cum de altminteri strada Amargura nu e deloc departe, se instalează în mijlocul pieţei şi încep să-şi corecteze şi să-şi perfecţioneze proiectele sub privirea istorică a lui don Miguel, pentru ca acesta să-i lumineze cu exemplul lui, şi pe urmă, când se încheie treaba asta, tot eroul are grijă să-i sfătuiască şi să le arate care sunt descendentele pe care trebuie să le sun eu, fiindcă din nou, ca să vezi, eu trebuie să dau telefoanele, ceea ce, bineînţeles, este o dovadă de încredere în mine şi de neîncredere 235ân ei înşişi. Şi, în sfârşit, trebuie să-ţi spun că eroul, pe cât se pare, a avut deunăzi o neînţelegere cu ei, pot să jur, Natalia, mi-au mărturisit chiar ei în scurta convorbire pe care am avut-o pe tema asta, şi se pare că eroul i-a lăsat cu gura căscată când le-a spus că, atunci când aleg, nu trebuie să ţină seama de bani, că dezinteresul faţă de bunurile materiale ale acestei lumi e fundamental când vrei să săvârşeşti fapte mari, că o viaţă de privaţiuni întăreşte sufletul şi făureşte un caracter eroic, tot aşa cum bunurile spirituale şi ascetismul franciscan se dovedesc fundamentale pentru împlinirea celor mai înalte idealuri,.

— Dar nu uita, domnule amiral, că noi trebuie să ne plătim datoriile pe care le avem faţă de mama noastră, care e o sfântă.

— V-a cerut oare ceva mama voastră în schimbul sacrificiilor pe care le-a făcut pentru voi?

— Păi să vedeţi, domnule erou, ce-i drept, nu ne-a cerut niciodată, dar., argumenta Arturo în faţa statuii.

— Am vrea totuşi, domnule erou., se trezea vorbind şi Raiil, încercând să întărească argumentele disperate ale fratelui său.

— Gândiţi-vă bine, domnilor, şi-o să mai stăm de vorbă altă dată, le spunea statuia. Acum sunt obosit şi mai am de vegheat multe veacuri de aici înainte la bunul mers al istoriei patriei.

— Trăiască Miguel Grâu! Exclamă Raiil.

— Să ne trăiască în veci! Îl seconda Arturo. Pe urmă gemenii au pornit motorul cpupe-ului, dar n-au fost de acord cu austeritatea eroului, şi fiecare din ei şi-a deschis inima faţă de celălalt, ca într-un joc de oglinzi, cântând pe două voci, nu, aşa ceva era inacceptabil, păi cum, Arturo, ditamai eroul să se mulţumească doar cu un eoupe model '46 şi să n-o răsplătească din belşug pe mama, nu, nici nu poate fi vorba de aşa ceva, bineînţeles, dar, mă rog, ei nu trebuie să-i spunem nimic, la ce bun, în schimb se cuvine să-i spunem totul lui Carlitos, pentru ca, de îndată ce le desemnăm pe finalistele concursului Miss Patriotism, să ne împrumute Daimler-ul cu Molina cu tot şi să vină şi el cu noi uneori.

— Dar cu Natalia de Larrea ce facem, Arturo?

— Nimeni nu i-a cerut lui Carlitos Alegre să se încurce cu o femeie deocheată ca asta, Râul. O să ne slujim de el ca director tehnic şi nimic mai mult.

Natalia de Larrea ceruse o cupă de şampanie ca să bea în cinstea poveştii pe care o spusese Carlitos şi să uite de lacrimile pe care le vărsase puţin mai înainte. Apoi mai ceru una, ca să închine în cinstea faptului că în unele ţări se obţinea majoratul la optsprezece ani, iar a treia cupă de şampanie a cerut-o ca să toasteze pentru paşaportul fals pe care îl foloseau ca să ajungă în iatacul iubirii lor şi ca să hoinărească pe străzile Limei, al cărei prinţ şi ibovnic desăvârşit era, fără îndoială, un copil, dar ce copil, Dumnezeule mare, îmi vine să-l mănânc, nu altceva.

În schimb, pentru gemenii Arturo şi Râul erau veşti proaste. Fiindcă, ce îngrozitor, cele mai sărace dintre toate descendentele sărace ale săracului erou aveau, după cum se dovedise, un al doilea nume de familie, din acelea care 237ân Lima anilor cincizeci sunau cum nu se poate mai select. Mentorul lor era acolo, şi gemenii se postaseră în faţa statuii, în mijlocul pieţei Grâu, pentru că, de altminteri, fraţii Henstridge, căci ăsta era numele pe care-l purtau, pur şi simplu nu foloseau banii, deoarece nu aveau bani, nu avuseseră şi nici nu aveau să aibă, dar trăiau în belşug, şi nu numai la Lima, ce credeaţi dumneavoastră, ci şi pe Coasta de Azur şi la Amalfi, invitaţi în repetate rânduri de vreo familie regală sau de multimilionari, şi o femeie din stirpea Henstridge, de fapt singura, era nici mai mult, nici mai puţin decât mama prosperă a două descendente ale amiralului, care aveau tot ce le

trebuie când erau invitate, şi nu aveau nimic, în afară de rafinamentul lor natural, când nu erau invitate, în sfârşit, aşa erau cei din neamul Henstridge: totul era întotdeauna bine pentru ei, şi când nu-i invita nimeni se resemnau, iar când îi invita cineva se resemnau de asemenea, chiar dacă amfitrionul era baronul Rothschild, bunăoară, descendent direct al lui Meyer Amschel Rothschild, întemeietorul băncii care-i poartă numele şi administratorul averii prinţului elector de Hesse, Wilhelm I. Baronul a avut întotdeauna o afecţiune specială pentru ramura Henstridge din Lima, îndeosebi pentru Matthias şi Olga, iubitoarea, frumoasa şi delicata soţie a nepotului mai mare al Cavalerului Mărilor. Bătăile de ora cinci ale orologiului i-au prins pe gemenii Ce"spedes acolo, în piaţa Grâu, copleşiţi de asemenea informaţii internaţionale şi fiindcă inspectaseră foarte modesta locuinţă din Magdalena Vieja în care trăiau acele două descendente ale statuii. Totuşi, acele două frumoase fete – ei le văzuseră la ieşirea de la liturghie şi într-un cinematograf – frecventau nici mai mult, nici mai puţin decât familia Rothschild, iar părinţii şi unchii lor erau primiţi de prinţi şi chiar de regi.

— Cum, atunci, pot fi atât de săraci?

— Tu nu crezi că, dându-şi coate cu atâţia regi şi baroni, le mai pică şi lor ceva din când în când? Niscai dolari? Niscaiva lire sterline?

— Eu unul ştiu un singur lucru: că nu mai înţeleg nimic, Arturo.

— Păi şi mie mi s-au destrămat toate schemele, Râul. S-au spulberat pur şi simplu.

— Una după alta. Şi mie la fel. S-au spulberat.

— Astea au fost primele pe care le-am tăiat definitiv.

— Păi acum pune-le pe primul loc şi taie-le pe toate celelalte.

— Eroul o să fie fericit când o să afle că, până la urmă, am ajuns să-i dăm dreptate.

— Ba bine că nu, Râul.

— Dar eu insist asupra faptului că de la un baron, de la Rothschild bunăoară, trebuie să le fi picat ceva, Arturo.

— Cât e ceasul?

— Cinci şi jumătate, aproape.

— La opt fix îl sunăm pe Carlitos.

— O să se supere foc din pricină că surorile sunt doar două şi-o să ne lase baltă.

— Nu. Carlitos e băiat de treabă. O să ne ajute oricum. O să le sune şi-o să spună pe rând la telefon că e ba tu, ba eu. Şi pe urmă, când o să mergem pentru prima dată la întâlnire, trebuie să ne însoţească.

— Dar cu ce pretext?

— O să spunem că e un zăpăcit, dar băiat cumsecade, că e prietenul nostru cel mai apropiat, că iubita lui l-a lăsat baltă şi că ne-a fost milă de el, aşa încât l-am lăsat să vină cu noi. Şi pe urmă Daimler-ul.

— Dar dacă nu ne iese pasienţa cu Daimler-ul şi păţim ruşinea pe care-am înghiţit-o cu surorile Velez Sarsfield? Adu-ţi aminte de sfatul pe care ni l-a dat Carlitos: pe fetele sărace le dai gata cu un Daimler, iar pe cele bogate cu un coup6 rablagit.

— Dar descendentele astea nu sunt nici bogate, nici sărace, ci cu totul altceva, în sfâr-şit, nici eu nu-mi dau seama ce sunt.

— Se zice că sunt foarte genuine.

— Dar asta ce naiba înseamnă, dracu' să le pieptene?

— Întreabă-l pe amiral.

— Nu, mai bine să plecăm de-aici.

— Cu tot respectul, cu toată dragostea de patrie şi cu toată cinstea, dacă aţi şti, domnule Cavaler al Mărilor, în ce încurcătură ne-aţi băgat.

— Dar asta e. Arturo, trăiască amiralul Miguel Grâu.

— În vecii vecilor, frate, pe cuvânt de onoare. Şi în pofida tuturor încurcăturilor.

— Deşi n-ar strica să ne pice ceva de la baronul de Rothschild, Arturo.

— Dacă ar fi vrut, le-ar fi picat ceva de la el, Râul.

— De unde ştii?

— Păi gândeşte-te în ce casă stau eroinele. Acolo s-a născut tatăl lor şi tot acolo s-au născut şi ele. Asta nu-ţi dă de gândit? Sunt prea mulţi ani de când nu s-au clintit din Magdalena Vieja.

— Va să zică, n-a picat nimic de la baron?

— Nimic, Arturo, nu-ţi vine să crezi, zău aşa. Cel puţin să le fi ajutat să se mute în Magdalena Nueva.

— Sunt oameni genuini, cum spuneam. Ce-o fi vrând să însemne totuşi genuinitatea asta?

— Habar n-am, Râul. Tu crezi că se poate spune genuinitate?

— Mă rog, cel puţin între noi. Totul e să nu ne audă nimeni.

— Oricum, o să aflăm cât de curând, Raiil. Totul era un model de genuinitate în lumea Silvinei şi a Taliei Grâu Henstridge şi în îndu-ioşătoarea lor căsuţă din Magdalena Vieja. Ele erau foarte, foarte drăguţe, în chip genuin drăguţe, şi delicate, şi distinse şi parcă purtate pe aripile vântului, iar căsuţa în sine nu era atât de micuţă pe cât părea, pe jumătate pierdută în fundul grădinii, numai că familia în general avea un gust genuin pentru plante şi flori, care crescuseră aşa de înalte şi erau atât de multe, încât izbuteau să facă să dispară locuinţa aceea ca prin farmec, năpădită cum era de nenumărate culori potrivite cu un genuin bun-gust şi o reală cunoaştere a artei grădinăritului, imitată probabil după o sumedenie de grădini de tip Finzi Contini sau Rothschild sau Ducele de Anjou, pe care cuplul Grâu Henstridge le frecventa de obicei în vizitele sale în Europa, Africa şi Orient. Deloc înstăriţi, ba chiar săraci lipiţi, Olga Henstridge şi Jaime Grâu posedau totuşi o genuină capacitate de a împrumuta toate lucrurile frumoase pe care le vedeau în lume, ori de câte ori îi invita cineva în Italia ori Etiopia, pentru a pomeni doar două dintre ultimele călătorii, şi chiar dacă niciodată nu se întorceau 241âncărcaţi cu geamantane, ba chiar dimpotrivă, fiindcă veneau cu mrinile goale, retinele lor parcă înmagazinau tone de frumuseţe pe care, pe urmă, atât ea cât şi el le revărsau asupra primului obiect sau colţ pe care le cădea privirea, ori pe acel loc din grădină, ori pe acest bufet din sufragerie, ori pe pianul moştenit de la bunica, ori pe dormitorul Silvinei şi Taliei, care şi ele parcă moşteniseră acest dar genuin de la părinţii lor, deşi despre asta, în

sfârşit, numai timpul avea să ne aducă la cunoştinţă verdictul său, dar este foarte probabil, ascul-taţi-mă pe mine, aşa e, nu poate fi altfel, în ce consta magia, în ce consta înţelepciunea pe care o dovedeau Olga şi Jaime? Pur şi simplu, în a schimba locul unei plante ornamentale, ori în a pune acolo şi nu aici vasul acela de porţelan, ori în a duce ghiveciul acela de flori sus, în camera fetelor. Rezultatul, în orice caz, era întotdeauna genuin, şi cum călătoreau atât de mult şi-şi aruncau privirea asupra atâtor minuni ale omenirii, ajunseseră să reprezinte, printr-un simplu şi deloc calculat efect de acumulare, un adevărat model de genuinitate, ca să folosim încă o dată acest neologism inventat de gemenii C^spedes Salinas.

Şi tocmai aici au picat gemenii Arturo şi Raiil, cu neologismul lor cu tot, deşi în chipul cel mai puţin genuin cu putinţă, ca să ne înţelegem dintru bun început. Bineînţeles că tot Carlitos a trebuit să le sune pe Silvina şi Talia, iar gemenii au stat atârnaţi de telefon, ba chiar au îndrăznit să calce în strâchini intrând pe fir, şi asta chiar sub numele de Carlitos Alegre, drept care sărmanele fete nu mai ştiau ce să creadă, dar ipochimenii nu se puteau abţine, ba chiar putem spune că ţineau morţiş să-şi exprime admiraţia fără margini pentru Cavalerul Mărilor şi ajungeau să spună enormităţi cum ar fi, de pildă, că ei doi stătuseră foarte mult de vorbă în ultima vreme cu eroul, provocând o descumpănire şi mai mare, ba chiar o oarecare confuzie, deşi, la drept vorbind, fără să spună vreun neadevăr, dar asta se întâmpla pentru că sărmanilor Râul şi Arturo parcă li se cam tulburase mintea din pricina atâtor conversaţii eroice, şi pe deasupra se pare că după atâtea ore pe care le petrecuseră stând de vorbă numai ei doi cu statuia, până îi prindea dimineaţa acolo, în piaţa Grâu, se zăpăciseră puţintel la cap, iar acum, cu toate velele întinse, voiau ca Silvina şi Talfa să afle că ei erau doi cavaleri vrednici de toată lauda, doi patrioţi adevăraţi, doi. Doi.

— Sunt doi şi ceva mai mult, Talia, spuse Carlitos, sătul până-n gât şi cam năucit de cap, şi, întorcându-se către gemenii atârnaţi de telefon, adăugă: Dacă-mi mai suflaţi tot aşa, idioţilor, o să pierd complet şirul. Sunt. Sunt. Sunt doi cavaleri desăvârşiţi, Talia, mi-o spun chiar ei acum.

— Am ghicit tot, îi spuse ea.

— Cum aşa?

— Silvina bănuise mai de mult. Şi văd că avea dreptate.

— Cum?

— Iar acum m-am dumirit şi eu.

— Cum?

— Uite ce e, Carlitos Alegre. Noi suntem prietene bune cu Susy şi Mary Velez Sarsfield.

— Şi cu Melanie?

— Nu, ea e încă prea mică. Dar, mă rog, Susy şi Mary ne invită în fiecare an în Europa şi.

— Doamne! În ce cursă am căzut! Lartă-mă o clipă, te rog, Talia, dar uite că şi gemenii au căzut, numai că ei au căzut pe spate.

— Foarte bine. Aşa le trebuie. Asta vi s-a întâmplat pentru că toţi trei sunteţi nişte şarlatani.

— Atunci, la revedere. Şi jur că eu n-am făcut altceva decât să încerc să ajut nişte prieteni.

— Păi ajută-i şi acum să se ridice în picioare.

— La revedere, Talia. Şi, te rog, iartă-mă. Nu, nu încerca să mă înţelegi. Nu-ţi cer atât de mult. Doar să mă ierţi creştineşte şi să uiţi tot, dacă poţi.

— Carlitos, ascultă-mă o clipă.

— Probabil că mă socoteşti un om de nimic. Un codoş. Să-mi fie cu iertare.

— Te-am rugat să mă asculţi, Carlitos, te rog. Şi crede-mă că nu te socotesc deloc un codoş, şi că atât Silvina, cât şi eu vrem să vă cunoaştem pe toţi trei. Iar mămica şi tăticul, care s-au întors de curând din Italia, mă roagă să vă invit pe toţi patru mâine după-amiază la un ceai.

— Pe toţi patru?

— Da, împreună cu doamna Natalia de Larrea.

— Sigur. Natalia şi cu noi trei suntem patru. Aşa-i.

— Întocmai. Iar mămica şi tăticul mă roagă să-ţi spun că ei o iubesc tare mult pe Natalia, că se întâlnesc des la Paris sau la Londra când ea călătoreşte în Europa şi că, te roagă din suflet, nu cumva să nu veniţi mâine. De altfel, Carlitos, trebuie să ştii că au fost respectate toate regulile de bună-cuviinţă şi nu e nevoie să-ţi spun mai mult, poţi fi absolut sigur că părinţii mei au invitat-o pe doamna De Larrea şi că dacă ea nu ţi-a spus nimic până acum este pentru că preferă să vă facă o surpriză ţie şi gemenilor, care sunt atât de puţin genuini, după câte văd şi aud.

De câtva timp Carlitos vorbea de la un telefon desprins din perete, care lăsase în loc un gol de trestie şi lut, avându-i în faţă pe gemeni, căzuţi pe spate cu nişte priviri năucite aţintite asupra lui, dar, în sfârşit, firele nu erau rupte şi convorbirea decurgea normal, iar mâine, desigur, toţi patru erau invitaţi acasă la familia Grâu Henstridge, ce coincidenţă şi ce surpriză şi ce-o să se mai distreze.

— Rămâi cu bine, Talia. Trebuie să-ţi mărturisesc, cu umilinţă, că eu sunt Carlitos Alegre, desigur, dar cel puţin nu mă târăsc pe jos precum aceste modele de virtute care mi-au cerut să iau legătura cu tine.

— O faci destul de bine, Carlitos. Trebuie să ştii însă că surorile Velez Sarsfield îi povestiseră Silvinei, iar ea mi-a povestit mie.

— Îmi vine să mă împuşc, Talfa! Şi, colac peste pupăză, se pare că am devenit faimoşi. Şi încă ce faimă am dobândit, ce să-ţi spun!

— O să vedem noi mâine, Carlitos.

— Cum?

— Păi, până una-alta, tu ai o faimă grozavă, campionule.

Până la urmă, Natalia a reuşit să facă ordine în expediţia bipartită care a pornit în ziua următoare spre Magdalena Vieja. Din capul locului, ea a optat pentru automobilul Mini Minor pentru escapade, cel roşu, cu care avea să meargă numai cu Carlitos, plecând de la 245Surco. Olga şi Jaime Grâu erau ca nişte fraţi pentru Natalia, şi niciodată nu o judecaseră şi nu se amestecaseră în viaţa ei, o iubiseră întotdeauna, cu alte cuvinte între ei nu exista protocol şi nu puneau nici un preţ pe formalităţi. Ori optai pentru

simplitate, ori, dacă nu, nici măcar nu te puteai apropia de oamenii ăştia atât de naturali. Drept care până şi gemenii au fost nevoiţi să opteze, da, să opteze pentru plecarea din strada Amargura, ba chiar, cu numele ei complet, din strada Amargura-unde-locu-iau-familii-scăpătate, şi au fost nevoiţi să opteze, de asemenea, pentru coupe-ul model '46, şi adevărul e că mâncau numai pâine cu marmeladă, iar pe bietul Molina cu Daimler-ul lui l-au lăsat fără altă opţiune în afară de aceea de a rămâne în grădină, în aşteptarea veştilor de la noul Waterloo al prietenilor conaşului Carlitos, dona Natalia, mi-ar fi plăcut să merg şi eu, drept să vă spun, coniţă.

— Eşti de nerecunoscut de când m-am întors din Europa, Molina, îi spuse Natalia, făcând mari eforturi să nu izbucnească în râs.

— Lui Molina îi vine să râdă de prietenii mei. Nu-i aşa, Molina?

— Numai lui? Întrebă Natalia fără să vrea, fiindcă nu-i mai putea suporta.

Într-adevăr, nu numai lui, bineînţeles, deşi, ce-i drept, acasă la Grâu Henstridge bieţii gemeni nu şi-au dat în petic în ziua debutului lor în lumea bună, deşi cei de faţă n-au ştiut cum să interpreteze un soi de declaraţie de principii, sau ceva asemănător, dar care, fără îndoială, trebuia să-i reprezinte în toată splendoarea lor şi, desigur, să le dezvăluie frumuseţea sufletească, pe care bieţii de ei au recitat-o într-un glas pe când admirau un portret al amiralului, calificându-l drept anonim, fiindcă nu-l mai văzuseră niciodată până atunci şi fără îndoială, de asemenea, fiindcă se obişnuiseră prea mult cu portretul eroului din manualele de şcoală sau – ei mai mult ca oricine, se putea spune – aşa cum îl înfăţişa statuia din piaţa Grâu. În sfârşit, fapt sigur e că nimeni nu vorbea despre erou, nici despre eroism, când gemenii se apropiară de portretul anonim al amiralului, îl priviră, se înflăcărară şi se întoarseră spre nişte descendenţi fără nici o îndoială deosebit de distinşi, dar cărora, ce-i drept, nu le picase nimic de la baronul Rothschild, de la care nici nu se puteau aştepta să le pice vreodată ceva. Dar, în sfârşit, înflăcărarea creştea, şi gemenii se umplură de lacrimi de virtuţi mai mult ca niciodată când comentară:

— Trebuie să ştiţi, don Jaime şi dona Olga, că noi stăm de vorbă adesea cu don Miguel.

— Eu cred că se referă la statuia din piaţă a lui don Miguel, vru să dreagă lucrurile Carlitos, într-o încercare disperată şi sortită unui eşec total, motiv pentru care dona Olga Henstridge de Grâu se hotărî să servească ceaiul mai devreme şi să stea mai departe de vorbă cu Natalia, căreia îi povestea despre ultima călătorie pe care o făcuse în Abruzzi, la fel de abrupţi ca întotdeauna, mai ales în provinciile Chieti, Aquila, Pescara şi Teramo, deşi nu-ţi poţi închipui cât de frumos e totul când ajungi pe malul mării şi te întâlneşti cu nişte pescari, care ori sunt încântători şi-ţi împrumută umbrelele lor de soare, de pildă, ori sunt nişte fiare care nici nu se uită la tine când vrei să cumperi de la ei câteva sardele prăpădite.

— Îmi vorbeai despre o masă.

— La Sân Silvano, da, cu ducele de Anjou, Louis de Bourbon, care nici nu-ţi închipui cât de mult seamănă cu Tyrone Power, dar e mai frumos şi mai rafinat, bineînţeles. Dar l-ai cunoscut şi tu, nu-i aşa?

— Şi mi-l amintesc foarte bine, sigur, şi într-adevăr seamănă cu Tyrone Power. Ce mai face drăguţul de Louis?

— Se ducea la Notre Dame de Lorette, dar şi-a făcut timp să ne invite şi să ne povestească incredibila odisee a inimii lui Louis al XVII-lea, înainte de a-şi găsi pacea şi odihna de veci la Saint Denis.

— Un infar.? Începea să întrebe Arturo Cespedes.

— Un incident funest mai degrabă, petrecut la sfârşitul veacului al optsprezecelea, îl întrerupse don Jaime Grâu, rugându-le pe fiicele sale să se grăbească puţin cu ceaiul, fiindcă. În sfârşit, fiindcă mor de poftă să beau o ceaşcă de ceai.

Numărând într-ascuns pe degete, Carlitos ţinea socoteala hohotelor de râs pe care le pierdea bietul Molina, când în sfârşit sosi serviciul de ceai cel mai drăguţ şi cel mai puţin drăguţ din lume, în acelaşi timp, lucru pe care, de altfel, începeau să-l bage de seamă şi gemenii, şi acelaşi lucru se petrecea cu grădina casei şi cu casa, şi cu samovarul care nici măcar nu era de argint, dar pe care, după cât se pare, numai cât se uitau la el, ori îl atingeau doar, don Jaime Grâu şi dona Olga Henstridge îl prefăceau în aur, ori inelul de alpaca al acestui şerveţel pe care, numai cât îl scăldau în retina lor călătoare, îl preschimbau în platină, ce minune de genuinitate, ei, drăcia dracului, acum ştim, într-adevăr, ce înseamnă să fii genuin şi ce nu, şi n-avem altceva de făcut decât să tăcem restul vieţii noastre şi să continuăm să le frecventăm pe Silvinita şi Taliita, ca să-şi arunce ochii şi asupra noastră şi, cine ştie, într-o bună zi, precum în basme, noi o să le scăldăm pe ele în aur şi în argint şi, la fel ca samovarele şi vasul ăsta frumos de faianţă care s-a prefăcut în porţelan, tot astfel lucrurile din viaţa noastră se vor preface la simpla atingere cu bagheta magică pe care o ţin în mână oamenii ca ei.

— Vă place ceaiul, băieţi? Îi întrebă don Jaime.

— Mi-a plăcut, răspunse Râul Cespedes, care toată viaţa spusese că lucrurile îi plăceau sau că nu-i plăceau.

— A fost exact cum îmi place mie, don Jaime, completă Arturo, căruia de asemenea toată viaţa lucrurile îi plăcuseră sau nu-i plăcuseră.

— Şi untul? Îi întrebă Carlitos, fără să se poată şti niciodată dacă din faimoasa lui zăpăceală sau pentru că ţinea într-ascuns socoteala pentru repertoriul lui Molina.

— Mi-a plăcut şi untul foarte mult.

— A fost exact cum îmi place mie.

— Şi marmelada?

— Mi-a plăcut în mod deosebit, Carlitos.

— Mă asociez acestei aprecieri, Carlitos.

— Şi toate celelalte?

— Au fost cum nu se poate mai plăcute.

— Carlitos! Îl ciupi în sfârşit Natalia, pentru a-l face să se întoarcă la realitate, dar din păcate realitatea s-a prefăcut într-un hohot de râs.

— Carlitos!

— Prezent!

249Bineânţeles că nimeni dintre cei de faţă n-a crezut cu adevărat în ciupitura aia, deşi la drept vorbind şi fraţii Cespedes erau pur şi simplu incredibili. Insă, chiar şi aşa, s-a lăsat o înserare de toată frumuseţea în salon, pe măsură ce retinele acelei familii nespus de distinse îşi aşezau belşugul şi prisosinţa de bun-gust peste lucrurile acestei lumi, iar bieţii gemeni se zbăteau între a avea şi a nu avea, între austerele sfaturi ale amiralului erou şi bănuţii ce-ar fi putut să pice de la Rothschild, şi la toate, negreşit, aplicau, una după alta, nenumăratele variante ale uzului şi abuzului de cuvinte plăcute, sub privirile întotdeauna amuzate ale Silvinei şi Taliei, care până la urmă îi mărturisiră lui Carlitos că pentru ele fusese foarte nostim să-i cunoască pe gemenii Cespedes Salinas, pe cei genuini, desigur, fiindcă tu îi imiţi foarte prost la telefon.

Şi, chiar dacă pare de necrezut, gemenii au devenit cu adevărat prieteni cu Silvina şi Talia Grâu Henstridge, şi se pare că şi don Jaime şi dona Olga i-au îndrăgit. Dona Olga, în orice caz, îi spusese Nataliei că i s-a rupt inima de mila lor când a văzut cât de traumatizaţi au rămas, în după-amiaza acelei prime vizite, când au ascultat lunga relatare pe care o făcuse ea despre călătoria în Abruzzi şi masa aceea la Sân Silvano cu ducele de Anjou, la care s-a adăugat povestea incredibilă despre inima lui Louis al XVII-lea, bineînţeles.

— Sărmanii băieţi nu erau deloc pregătiţi pentru aşa ceva, îi spuse Nataliei Olga Henstridge, o femeie sensibilă, distinsă şi bună la suflet, cum sunt puţine pe lume, şi adăugă:

Poate că ar fi trebuit să las povestea aia pentru un alt prilej.

— Nu-ţi face griji, Olga, îi spuse Natalia, furioasă foc din pricina gemenilor, fiindcă făcuseră un nou proiect, care îi avea în vedere pe întemeietorii republicii de data asta, ca să nu mai aibă bătaie de cap cu rafinamente genuine, ci mai degrabă să-şi aleagă fiecare perechea cu bani peşin. Iar pe Carlitos îl înnebuniseră iar, cerându-i să le sune tot el.

— Aşa fac toţi băieţii, Natalia.

— Bine, bine, dar, chiar dacă nu şi-au pus asta-n cap, pe Carlitos al meu o să-l transforme într-un codoş în toată regula.

— Ce tot spui, Natalia. Nu vorbi aşa, te rog.

— Nu mai ştiu nici eu ce să zic. Uneori mă înfurii rău de tot pe ipochimenii ăştia. Şi Carlitos nu are alţi prieteni în afară de ei.

— Iar mie mi s-a făcut milă de ei încă din prima zi.

Se vedea de la o poştă că Olgăi i-a fost tare milă de gemenii Cespedes şi de disperatul lor arivism. Natalia îşi amintea foarte bine. Olgăi îi fusese atât de tare milă de gemeni la scena cu ceaiul foarte plăcut, şi cu untul a fost exact cum îmi place mie, şi cu marmelada mă asociez acestei aprecieri, încât în după-amiaza aceea şi-a aţintit lung şi intens privirile asupra lor, dar fără nici un efect, iar indivizii, vai, au fost la fel de aidoma cu ei înşişi ca şi până atunci şi deosebit de plăcut impresionaţi.

Exact contrariul se petrecea, în schimb, cu Silvina şi Talia, care erau două fete foarte drăguţe, nimic de zis, dar de fiecare dată când se uita la ele tăticul deveneau cu adevărat 251preţioase, iar gemenii nu mai ştiau ce să creadă şi rămâneau cu gura căscată, fiindcă proşti nu erau, ce-i drept, şi chiar în seara primei întâl-niri acasă la don Jaime Grâu, pe când se întorceau pe strada Amargura, ba chiar, într-ascuns unul de altul, aruncaseră o privire pătrunzătoare în lung şi-n lat şi de jur-împrejur şi, în mod deosebit, la sectorul în care era casa lor, cu vana şi vaga iluzie a unei rapide şi genuine molipsiri cu vreo părticică de frumuseţe contractată în casa din Magdalena Vieja, tot uitân-du-se la retinele acelea aţintite asupra lumii şi ajungând, cu gândul mereu la bani cum erau, la concluzia complet greşită, bineînţeles, că oricât de puţin, o leţcaie măcar, ar fi picat de la Rothschild nu putea să lipsească în împrejurarea aceea şi că în acei bănuţi se scăldau cei din stirpea Grâu Henstridge, cu retinele şi cu privirile lor cu tot.

— Ăştia se uită la tine cu nişte ochi care l-au văzut pe baronul Rothschild, Arturo.

— N-am nici cea mai mică îndoială, Râul.

Dumnezeu şi amiralul Grâu, fără nici o îndoială, îi pedepsiră pe gemeni, pentru că alergau numai după bunuri materiale şi nu după bunuri spirituale, deoarece cu timpul Silvina şi Talia au moştenit firea stirpei Grâu de la don Jaime şi firea stirpei Henstridge de la dona Olga, dar, cu toate că Arturo şi Râul au ajuns prieteni genuini cu fetele acelea, niciodată nu se uitase cineva de sus la ei, în afară, desigur, de surorile Velez Sarsfield, care erau prietene foarte bune cu ele şi an de an le invitau în Europa, şi care, în sfârşit, călcându-şi pe inimă, au acceptat, ce-i drept, faptul că în fond gemenii erau studenţi foarte buni şi că puteau ajunge medici cu faimă, drept care încetară să-i privească şi să-i trateze ca pe nişte cretini, dar nu printr-un efect de retină, nici pomeneală, ci pentru că erau prietene cu Silvina şi Talia şi noi luăm în seamă şi respectăm întotdeauna părerea celorlalţi, iar prietenele noastre pot să se spele pe cap cu cretinii ăştia, e treaba lor, deşi din gura mea n-o să iasă niciodată cuvântul „cretin", Mary, nici din a mea, Susy.

— De fapt, singurul cretin în acest trio e Carlitos Alegre, spuse cu năduf Melanie, trântită pe sofaua uriaşă din salon şi furioasă foc din pricină că nimeni nu băga de seamă că ajunsese la vârsta menstruaţiei.

La cei nouăsprezece ani împliniţi, lui Carlitos Alegre îi ieşise, ori îi puseseră, ori îi rămăsese, şi să sperăm că nu pentru totdeauna, o înduioşătoare faţă de băiat de cincisprezece ani, care o tortura cu adevărat pe Natalia, dar în acelaşi timp o încânta, fiindcă de altfel era cu fiecare zi tot mai copil în ceea ce priveşte viziunea şi atitudinea faţă de lume, precum şi în nelipsitele lui clipe de zăpăceală, cu fiecare zi tot mai adorabil şi mai iscusit în scenele din salon, de pe terasă, din baie şi din sufragerie, cu fiecare noapte mai focos, şi de asemenea mai iscusit şi adorabil, în scenele din iatac şi din piscină, cu lumină slabă, când totul şi toţi dormeau în grădină, ori se făceau că dorm până şi câinii, iar doamna şi iubitul ei alergau prin grădină părând că sunt o singură fiinţă, ajungeau la marginea bazinului, el înfăşurat în halatul alb al iubitei lui pus pe pielea goală, iar ea îşi ridica poalele rochiei

de prosop alb şi o lăsa să-i cadă la picioare, în întunericul aproape complet, şi el exclama, pe marginea ispititoare a piscinei scăldate în lumină, că ea parcă atunci se născuse, şi cu aceste cuvinte de fericire pe buze se azvârl-lea râzând ca un nebun în cristelniţa botezului erotic.

— Cine sunt eu, scumpa mea? Care e numele de botez şi de scăldat în pielea goală pe care l-ai ales pentru mine? O întreba pe urmă, bălă-cindu-se fericit în bazin.

— Carlitos şi numai Carlitos. Niciodată n-o să pot să-ţi spun altfel, scumpul meu, copilul meu iubit.

— Închipuie-ţi ce-o să creadă discipolii lui Freud, dacă află. Ce cogitaţii!

— Uriaşe complexe reciproce ale lui Oedip.

— Şi fătul munţilor.

— Aşa-i. Fătul munţilor, tu singur ai spus-o.

— Şi închipuie-ţi că m-aş fi numit Montes.

— Ai fi fost un caz tipic de predestinare falico-clitorico-vaginală, ori ceva în genul ăsta, ce ştiu eu.

— Numele Alegre pesemne că li se pare tot ceva predestinat acestor indivizi.

Toate scenele astea se încheiau întotdeauna în iatac, unde ajungeau tot întotdeauna cu un paşaport fals de care Natalia făcuse rost pentru Carlitos. În sfârşit, trebuia să se obişnuiască şi cu asta, încetul cu încetul, desigur, fiindcă Natalia avea o mulţime de alte treburi pe cap. Una dintre ele era o problemă foarte importantă pe care încerca s-o rezolve cu ajutorul unor oameni influenţi de la Paris, şi anume să obţină pentru Carlitos acte franţuzeşti, cu toate ştampilele şi semnăturile în regulă, pentru a-şi echivala primul an de studii şi o parte din anul al doilea şi pentru a-şi continua cariera la Facultatea de Medicină din Paris, în ceea ce priveşte actele peruane, nu era nevoie de nici o falsificare sau, în sfârşit, doar cei douăzeci şi unu de ani împliniţi erau o minciună, şi de asemenea majoratul, desigur, pe paşaportul 255eliberat legal de Ministerul Afacerilor Externe din Peru.

Totuşi, Natalia era îngrozită uneori când se uita la Carlitos şi vedea chipul lui de cincisprezece ani, cu fiecare zi tot mai aproape de cincisprezece, cu care se întorcea de la slujba de la ora şase. Şi simţea că turbează totodată, fiindcă el, când se ridica din patul dublu din iatac, era un bărbat în toată firea, un bărbat adevărat, cu cei nouăsprezece ani ai lui împliniţi, cu înflăcărarea iubirii lui tinereşti pe care n-o puteau stinge nici pompierii, cu privirea lui scăpărând mereu de dorinţă, în pofida somnului şi a ceasului deşteptător, purtând pe umeri toată dragostea lui şi greutatea virilităţii lui mereu aprinse, care îl făcea să meargă spre baie cum ai merge spre vârsta de douăzeci de ani, şi de acolo, dintr-o săritură de încă douăsprezece luni, nu mai mult, să ajungă la super-majorat, om în toată firea, un bărbat şi jumătate şi iubitul meu. Şi făcea duş cu atitudinea asta de om mare, cântând îngrozitor, ce-i drept, distrugând zi de zi versiunea şlagărului Siboney, şi aşa foarte alterată – orice asemănare cu realitatea era o simplă coincidenţă, fără îndoială – deşi cântând cu acelaşi glas răguşit şi fără notele false cu care pe urmă distrugea orice melodie pe care o cânta în timp ce se ştergea şi se

îmbrăca. Chiar şi atunci când, uneori, de la baie, fredonând numele Nataliei pentru a-şi lua rămas-bun de la iubita lui, ea ajungea să-l suspecteze că rostise numele unei chinezoaice, de ce nu, şi simţea că înnebuneşte de gelozie, dar numai până când el îi dădea sărutul de rămas-bun al lui Carlitos Alegre, a cărui caracteristică fundamentală era aceea că nu se mai sfârşea, dat fiind că tipul era în acelaşi timp distrat şi focos, chiar la ora aceea când nici găinile nu dădeau încă semne de viaţă, dar el pleca să prindă slujba de dimineaţă şi făcea asta ca un bărbat adevărat şi stăpân al stăpânei tale, scumpul meu.

Nu, dacă scena aceea uneori parcă era desprinsă din filmul Furnicile safari cu Charlton Heston despărţindu-se de lumea lui şi de Eleanor Parker, în conacul acela tehnicolor şi cam prea Beverly Hills pentru o pădure virgină atât de înfricoşătoare, fiindcă Charlton, pe cât se pare, îşi construise o lume pe măsura umerilor lui incomensurabili, şi a spatelui şi pumnilor lui aşijderea, şi a bicepşilor şi tricepşilor şi pectoralilor fără măsură şi fără egal, dar ce ghinion, fiindcă tocmai când plantaţia mergea de minune, chiar atunci se aude zumzetul furnicilor safari şi îl asurzeşte pe tipul de la Hollywood, blestemata plagă a furnicilor legionare, a tuturor furnicilor din lume unite, din mai multe continente, rurale şi urbane, furnici călătoare şi furnici uriaşe, batalioane romane de furnici, furnici Napoleon şi furnici lulius Caesar, furnici preistorice şi furnici atomice, toate, toate furnicile din lume voiau să-i smulgă uriaşului Charlton până şi cizmele, care străluceau perfect shoe shine, de parcă fuseseră lustruite de lustragiii peruani de la Magicienii Modei, alte furnici legionare, chiar mai rele decât acelea din pădurea virgină, ori decât furnicile care se oferă să aibă grijă de automobilul tău la Lima, lighioane prădalnice cu ustensile de curăţat, şi e de-ajuns o clipă de neatenţie ca să te lase fără parbriz, şi încă zi mulţumesc că ai scăpat uşor, străluceau perfect cizmele de piele Gucci, 257pe când don Charlton fugea rupând pământul cu uriaşii lui paşi Heston, mereu sigur de sine, prin noroaiele şi mlaştinile unei păduri virgine lipsite de orice milă, pentru a-şi înfrunta, ca un vajnic fermier solitar ce era, soarta blestemată de culoarea furnicilor. La fel pleca şi Carlitos, cu aceiaşi paşi hotărâţi, la misa de la ora şase, ori aşa îl vedea Natalia, topindu-se de iubire şi fericită, pentru prima dată în viaţă, răsucindu-se ca o leoaică în cearşafurile calde pline de secrete, martori muţi de olandă, în sfârşit, atât de fericită şi topindu-se de iubire şi caldă şi leoaică şi cearşafuri şi iubire, încât numai ea, neîndoielnic, era în stare să-l vadă pe Charlton Heston în pielea lui Carlitos Alegre, cu singura explicaţie, bineînţeles, în chip de scuză, că, fiind un singur bec de gaz aprins, şi cu fitilul foarte mic, în iatacul acela închis, numai îndrăgostiţii lulea şi albinoşii izbuteau să vadă ceva.

Dar partea cea mai îngrozitoare venea pe urmă. Era faptul că, în loc să se întoarcă aşa cum pleca, în pragul celor douăzeci şi unu de ani, bărbat în toată legea şi cu un aer, oricât de vag, de Charlton Heston, Carlitos se întorcea de la slujbă cu un zâmbet larg de fericire pe faţă, ceea ce era foarte bine, şi nimeni, iar Natalia mai puţin ca oricine, nu avea să-l critice, şi nici nu l-a criticat vreodată pentru că se întorcea cu sufletul plin de Dumnezeu şi

uneori întârzia puţin să se deşerte de acel conţinut şi se lovea de toate lucrurile şi se referea la masa pusă pentru micul dejun numind-o altar ori spunea că el luase micul dejun, confundând fără îndoială pâinea prăjită cu sfânta cuminecătură, deşi pe urmă, când o ungea cu unt şi mai ales când gusta puţin gem, care-i plăcea foarte mult, de orice fel ar fi fost şi orice marcă pusă de Marietta şi fetele de la bucătărie ar fi avut: „Made în Grădina iubitei mele, Surco, Lima, Peru, Trade Mark", cum spuneam, când o ungea cu unt şi mai ales gusta puţin gem, se dezmeticea în sfârşit, redevenea mai monden şi mai senzual şi îi dădea Nataliei nişte sărutări atât de fermecătoare şi interminabile, între două sorbituri de cafea cu lapte, încât trebuia mereu reîncălzită, dar ce bună era, grozavă, cu aromă de cafea columbiană, pe deasupra. Dar, în sfârşit, ăsta era aspectul fermecător, fiindcă problema cea mai gravă ridicată de slujba zilnică la care asista Carlitos, problemă îngrozitoare pentru Natalia, era chipul de copil de cincisprezece ani cu care se întorcea de la biserică. Oare nu cumva era geloasă pe Dumnezeu şi pe preotul bătrân şi surd care oficia slujba? Nu cumva îşi pierduse minţile? Nu cumva începea să-l privească pe Carlitos cu o optică maternă şi psihanalitică? Aş. Nerozii şi nimic altceva. Ar vrea ei, Freud şi şarlatanii lui de adepţi şi discipoli, să pună mâna pe mama lui cu tot focul şi toată fericirea, cu dezinvoltura totală cu care o face Carlitos! Şleahtă de complexaţi. Dar, în sfârşit, de ce i se părea atât de îngrozitor chipul de copil de cincisprezece ani pe care-l lua zilnic Carlitos, tocmai acum când împlinise nouăsprezece? Natalia se simţea cuprinsă de disperare la gândul că ar fi putut fi vorba de o regresie, că zi de zi se citea tot mai limpede pe chipul lui Carlitos dorinţa de a se întoarce acasă la părinţii şi la surorile lui, de a fi un copil educat şi bun şi ascultător, de a primi şi de a se bucura de ultimii ani de iubire adolescentă, 259paternă, maternă, filială, fraternă, cum numai acasă poţi avea. La naiba, biata Natalia, ea era o femeie şi jumătate, bineînţeles, dar iubirea ei de leoaică, oricât de mare, şi omenească, şi dumnezeiască, era una singură împotriva mai multora, patru iubiri distincte şi întruchipate nici mai mult, nici mai puţin decât de patru persoane diferite, tata, mama şi cele două surori pe care Carlitos le adora. Era disperată Natalia de Larrea la gândul ăsta, nu se mai putea gândi la altceva, îşi smulgea părul, dădea pe gât o cupă de şampanie, şi două, şi trei, îşi punea halatul de mătase de noapte, dar la opt dimineaţa, exact când Carlitos se grăbea să plece cu Molina la gemeni şi de acolo să-şi urmeze drumul până la Şcoala de Medicină, se dezbrăca de tot şi se îmbăia în Chanel nr. 5, apoi îşi punea din nou halatul de mătase de noapte şi, când Carlitos termina pregătirile şi-şi lua cărţile şi caietele de notiţe, ea se agăţa de sărutul lui distrat şi interminabil de bun-rămas şi până la urmă bietul de el întârzia la ore, deşi îşi îndeplinea, ce-i drept, datoria de ibovnic de nouăsprezece ani, pe care Natalia i-o stabilise cu titlu de probă, aproape, ca o adevărată demonstraţie, stai puţin, vino-ncoace, hai să vedem dacă ne putem bucura de atâta frumuseţe.

Dar pehlivanul se dădea iar jos din pat şi intra sub duş Charlton Heston, şi cu chipul acela bărbătesc şi matur pleca la orele de furnici legionare, dar seara se întorcea din nou cu expresia nătângă de copil de cincisprezece ani

întipărită pe faţă, de parcă era un blestem. Natalia era sătulă până peste cap şi nu ştia ce să mai facă, mai ales când el râdea de asemenea nerozii, scumpa mea, şi ea îşi făcea inimă rea şi se simţea rănită de o senzaţie îngrozitoare că timpul se scurgea pentru ea înainte, spre vârsta de treizeci şi cinci de ani, pe când pentru el se scurgea înapoi, bebeluşul, mai bine-l bag în geantă şi-l iau chiar acum cu mine în Europa, înainte de a fi gata actele, şi pe urmă cretinul de taică-său n-are decât să mă dea în judecată şi să trimită armata pe urmele mele, dacă pofteşte.

Într-una dintre serile acelea când Carlitos s-a întors cu o faţă de cincisprezece ani mai copilăroasă ca niciodată, Natalia, nespus de afectată şi rănită, nu mai putu răbda şi născoci o călătorie în Europa peste trei zile. Susţinea că era vorba despre o călătorie de afaceri deosebit de importantă, chiar hotărâtoare, pentru care se pregătise de multă vreme, într-ascuns de mai toată lumea, şi pe care curând trebuia s-o facă, oricum, dar acea neaşteptată şi chiar grăbită decizie de a pleca pe nepusă masă o luase numai şi numai deoarece Carlitos se întorsese mai regresiv ca niciodată în seara aceea, aşa ceva nu se poate, nu, bebeluşul meu e în stare să facă pe el şi să ude scutecele.

— Călătoria e urgentă, scumpul meu. Lucrurile s-au precipitat, ce-i drept. Crede-mă, e foarte importantă pentru amândoi şi trebuie să plec. N-am încotro.

Carlitos făcu o mutră de patruzeci şi cinci de ani de tristeţe şi o întrebă:

— Şi cât ţine călătoria de data asta?

— Trei săptămâni, dragostea mea, îi răspunse ea, fascinată de vârsta desăvârşită a iubitului ei şi foarte tristă totodată, fiindcă, desigur, dacă i-ar fi spus că nu mai pleacă, din nou ar fi avut o faţă de cincisprezece ani.

SFÂRŞIT